

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

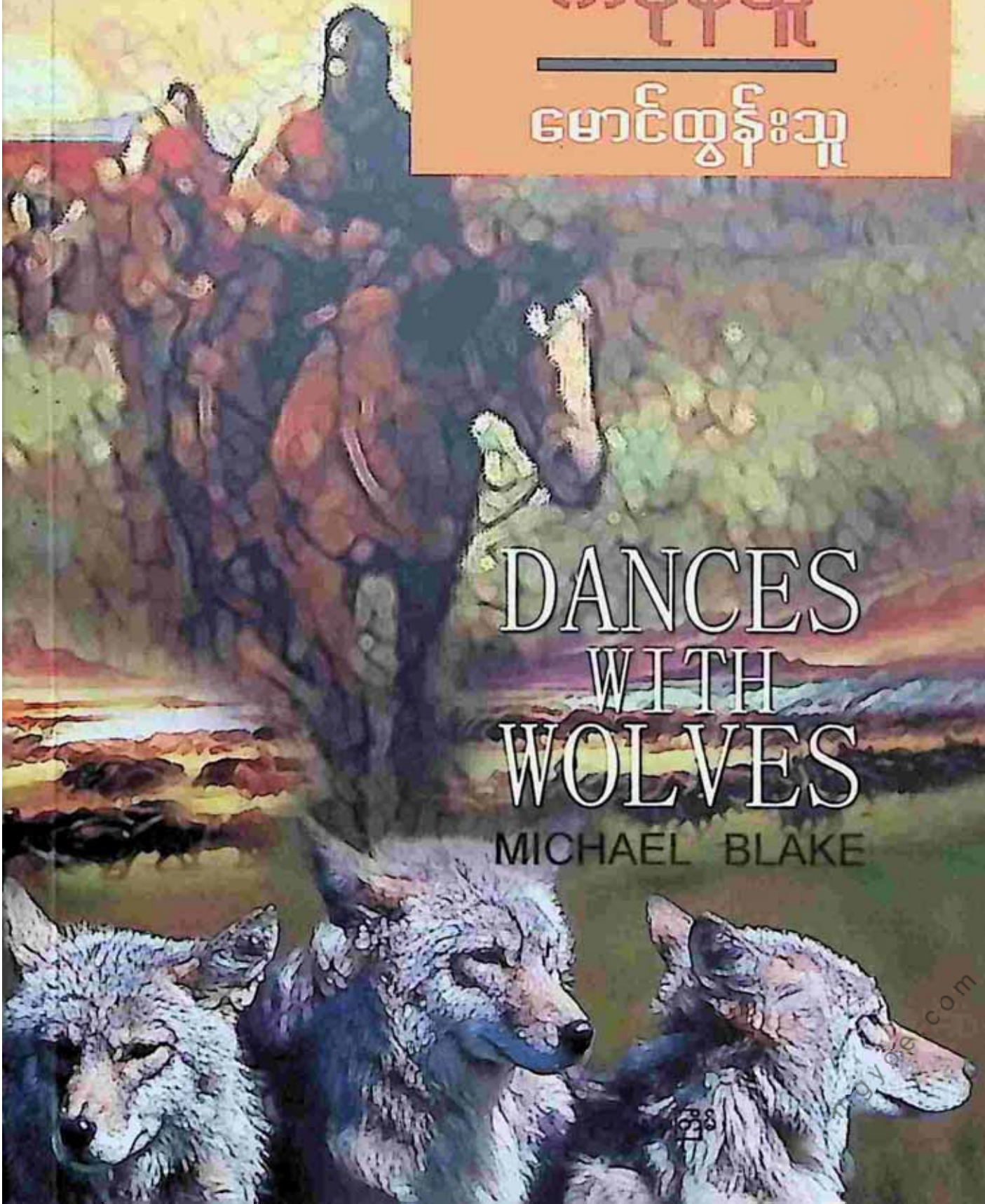
ဝံပုလွေများနှင့်

ကခုန်သူ

မောင်ထွန်းသူ

DANCES
WITH
WOLVES

MICHAEL BLAKE

oye.com

၂၅၆

ဝံပုလွေများနှင့်
တခွန်သူ
မောင်ထွန်းသူ

DANCES
WITH
WOLVES
MICHAEL BLAKE

TUN39
ISBN9789997111470
9 789997 111470
3,500.00KS

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊
 ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း၊
 အပြင်အဆင် - အမ်အက်စ်အို၊
 ၂၀၁၃၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀
 ရောင်းရေး ၃၅၀၀ ကျပ်

ဝံပုလွေများနှင့်ကုန်သူ
 မောင်ထွန်းသူ၊ ရန်ကင်း၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ ၂၀၁၃၊
 စာမျက်နှာ ၃၅၄ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ
 (၁) ဝံပုလွေများနှင့်ကုန်သူ

မြန်မာပြန်သူ၏အမှာ

ဤဝတ္ထု၏မူရင်းအမည်မှာ 'DANCES WITH WOLVES' ဖြစ်သည်။ ယင်းအမည်ကို မြန်မာပြန်သူက 'ဝံပုလွေများနှင့် ကခုန်သူ' ဟုယူထားပါသည်။ တိုက်ရိုက်ယူထားခြင်းဖြစ်ပါသည်ဟု ပြောလျှင် ရနိုင်အံ့ထင်ပါသည်။

အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ တိုင်းရင်းသားများသည် 'ရက်အင်ဒီးယန်းများ' ဖြစ်သည်။ ထိုလူမျိုးစုများသည် နာမည်ပေးရာ၌ 'မြင်းညို' ပိုင်ဆိုင်သူအား 'မြင်းညိုရှင်'၊ အနက်ရောင်ဝတ်ရုံကြီးကို အမြဲတစေဝတ်ဆင်နေသူအား 'ဝတ်ရုံနက်'၊ ခြေတစ်ဖက်ထောင့်နှင့် ဖြစ်နေသူအား 'ငထောင့်လေး'၊ ခန္ဓာကိုယ်ရော မျက်နှာပါ ဝက်ဝံနှင့် တူသူကို 'ဝက်ဝံ'၊ အရပ်ပုတုတုနှင့်လူကို 'လိပ်ပု' စသည်ဖြင့် ပေးတတ်ကြသည်။ ဤသည်မှာ သူတို့၏ဓလေ့ထုံးစံတစ်ခုဖြစ်၏။

ယင်းဓလေ့ထုံးစံကို အမှီပြု၍ မြန်မာပြန်သူသည် ဤဝတ္ထု 'DANCES WITH WOLVES' 'ဝံပုလွေများနှင့်ကခုန်သူ' ဟု အမည်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော် ဤအမည်ကိုပေးရာ၌ တိုက်ရိုက်ယူထားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

*

ရက်၊ နေ့နှင့် ခုနှစ်ကိုတော့ အတိအကျမမှတ်မိပါ။ စိတ်အထင် ၁၉၉၂ ခုနှစ်ဖြစ်ဖို့များသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့မိသားစုသည် အင်းစိန်တောင်သူကုန်းခြံကို ပြန်ရောင်းကာ အရှေ့ကြို့ကုန်း၌ မြေ တစ်ကွက်ဝယ်၍ ခန့်မိုး၊ ထရုံကာ၊ ပျဉ်ခင်းအိမ်တစ်လုံးဆောက်ကာ နေထိုင်လျက်ရှိသည်။

ကျွန်တော်တို့မိသားစုသည် ရုပ်ရှင်အလွန်ကြိုက်သူများဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က အိမ်တွင် အပေါ်စက်(ရုပ်မြင်သံကြားစက်)ရှိသော်လည်း အောက်စက်(ပြစက်)မရှိ။ ထို့ကြောင့်လည်း တစ်လလျှင် တစ်ကြိမ် လောက် အောက်စက်ငှား၍ (စနေနေ့ညတွင် လုပ်လေ့ရှိသည်) ဗီဒီယိုကားခြောက်ကားခန့်ကို မိုးအလင်းကြည့်လေ့ရှိသည်။

စနေတစ်ညတွင် ကျွန်တော်တို့ငှားလာသည့်ကားများထဲ၌ 'DANCES WITH WOLVES' အမည်ရှိ ကားတစ်ကားပါလာ သည်။ ထိုကားကို ရိုက်ကူးသူမှာ နာမည်ကြီးရုပ်ရှင်မင်းသား 'ကီဗင်ကော့စနာ' (Kevin Costner) ဖြစ်၍ သူကိုယ်တိုင် ဇာတ် ဆောင်အဖြစ် ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ထားသည့်ကား ဖြစ်လေသည်။

ထိုကားကို ကျွန်တော်တို့တစ်အိမ်သားလုံး ကြိုက်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့်ဒုတိယသား ကိုကိုနိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ဤဇာတ်ကားအကြောင်းကို မကြာခဏ စကားစပ်မိကြသည်။ အထူးသဖြင့် ရက်အင်ဒီးယန်းများ လေးနှင့်မြားကို အသုံးပြု၍ အမဲ လိုက်သည့်အခန်း၏ ရုပ်ရှင်နည်းပညာကို တအံ့တဩဝေဖန် ပြောဆိုမိခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက်...

ကျွန်တော့်သား ကိုကိုနိုင်သည် ဂျပန်နိုင်ငံ ဟိုကူရှင်စန်ပါကူ Hokushin Sampaku ကုမ္ပဏီ၏ အိမ်မိ၊ ဗီ ဟတ်ဆန်ရက်စ် M.V.Hudson Rex သင်္ဘောတွင် တတိယအရာရှိအဖြစ် ခန့်အပ် ခြင်းခံခဲ့ရသဖြင့် ၁၉၉၃ ခုနှစ် မတ်လ ၂၂ ရက်နေ့တွင် Silk Air- line ဖြင့် ရန်ကုန်မှ စင်ကာပူသို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။

ကုမ္ပဏီမှပေးထားသည့် အစီအစဉ်အရ သူသည် စင်ကာပူမှနေ

၍ အမေရိက၌ရှိနေသော သင်္ဘောဆီသို့ လေယာဉ်ဖြင့်ပင် ခရီးဆက်ရမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် စင်ကာပူ၌ ၂၂-၃-၉၃ ရက် ညတစ်ညအိပ်ရသည်။ နောက်တစ်ရက်ညကျမှ ခရီးဆက်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် စင်ကာပူတွင် ၂၃-၃-၉၃ ရက်တစ်ရက် လည်ဖို့ အချိန်ရသည်။ ဤတွင် သူသည် 'DANCES WITH WOLVES' ဝတ္ထုကို ဝယ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုနေ့မှာပင် သူသည် ထိုစာအုပ်ကို ကျွန်တော့်ထံ နီးရာစာတိုက်မှတစ်ဆင့်ပို့ခဲ့သည်။

၂၃-၃-၉၃ ရက်နေ့က သားပို့လိုက်သည့်စာအုပ်သည် ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် ၃-၄-၉၃ ရက်နေ့တွင် ကျွန်တော့်လက်သို့ ရောက်လာသည်။ စာအုပ်နှင့်အတူ ပါလာသည့်စာတွင်...

“... ဒီစာအုပ်ကို ဖေဖေ ဘာသာပြန်ထားပေးပါ။

ပြီးရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ပေးမပစ်ပါနဲ့။ သားပြန်ရောက်လျှင် ဤစာအုပ်ကို သားကိုယ်တိုင် ထုတ်ပါရစေ” ဟု ရေးထားသည်။

သို့သော်လည်း သူနှင့်ကျွန်တော့်ကြား၌ ရှိထားခဲ့သော ‘ဆန္ဒ၊ နားလည်မှုနှင့် အစီအစဉ်များ’ သည် လေထဲ၌တည်ဆောက်ထားသည့် တိုက်အိမ်တစ်လုံး ပြိုကျသည့်နယ် ပြိုကျပျက်စီးသွားခဲ့ရ၏။

သူ့သင်္ဘောသည် အမေရိကနှင့် စာချုပ်သက်တမ်းကုန်ဆုံးသဖြင့် ဂျပန်နိုင်ငံသို့ ပြန်သွားခဲ့ရသည်။ ပြင်သစ်ကုမ္ပဏီတစ်ခုနှင့် ပြုလုပ်ထားသည့်စာချုပ်အရ ပြင်သစ်နိုင်ငံ မာဆေးမြို့သို့ မထွက်ခွာမီ ဂျပန်နိုင်ငံ အိမာဘာရီဆိပ်ကမ်း ရှင်ကူယူရှိမာသင်္ဘောကျင်း Shin Kurushima Dock Yard ၌ ဒေါက်တင်ထားခိုက် အလုပ်တာဝန် ထမ်းဆောင်နေစဉ်အတွင်း မတော်တဆထိခိုက်ဒဏ်ရာရမှု ဖြစ်ကာ ကွယ်လွန်ခဲ့ရရှာ၏။

ကျွန်တော့်သား ကွယ်လွန်ခဲ့ရသည့်ရက်မှာ ၂၀-၁၂-၉၃ ရက် ဖြစ်လေရာ သူ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည့်ကာလမှာ ၈ လနှင့် ၂၁ ရက်မျှသာရှိခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော်သည် ဤစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်စဖြစ်သည်။ သားဖြစ်သူ၏ ကြေကွဲဖွယ်ရာအဖြစ်ကြောင့် ကျွန်တော်၏လုပ်လက်စအလုပ်ကို ဆက်၍မလုပ်နိုင်ခဲ့ပါ။

စာအုပ်ကိုလည်း မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်စေလိုသဖြင့် ကျွန်တော် မမြင်နိုင်သည့်နေရာ၌ ထားခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်သား၏ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးရ မည့်တာဝန်သည် ကျွန်တော့်တွင်ရှိနေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ၃-၄- ၉၃ ရက်က လက်ထဲရောက်လာခဲ့သော ဤစာအုပ်ကို ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၁၇ ရက်နေ့ကျကာမှ အသစ်တစ်ဖန်ဘာသာပြန်ဖြစ်ခဲ့ လေသည်။

*

ဤဝတ္ထု 'ဝံပုလွေများနှင့်ကခုန်သူ' သည် ၁၈၆၃ ခုနှစ်ကို နောက်ခံထားသောဝတ္ထုဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ထိုနှစ်ထိုခေတ်က ရှိခဲ့ကြသော 'ကွန်မင်ချီရက်အင်ဒီးယန်းလူမျိုးစု' နှင့် အမေရိကန် စစ်တပ်မှ မိုလ်ကလေး ဂျွန်ဂျေ၊ ဒမ်ဘာတို့ ဆက်စပ်ယှက်နွယ်သွား ခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို ရေးဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဤဝတ္ထုကို ဝေဖန်ရေးဆရာများက 'လူဖြူတစ်ဦး၏စွန့်စား ခန်း' ကင်းပွန်းတပ်ကြသည်။ တချို့ကမူ သာယာလှပသော လွင်ပြင်များပေါ်၌ နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက နေထိုင်ခဲ့ကြသော ကိုယ်ရောစိတ်ပါ လွတ်လပ်ခဲ့ကြသည့် ရက်အင်ဒီးယန်းတို့၏ဘဝ ကို အပီအပြင်ရေးဖွဲ့ထားသော ဝတ္ထုဟု ဆိုကြသည်။

ဤဝတ္ထုကိုရေးသူမှာ မိုက်ကယ်ဘလိတ် Michael Blake ဖြစ်သည်။ သူ၏ပထမဆုံးဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ၁၉၈၆ ခုနှစ်တွင် ရေး သားပြီးစီးခဲ့သော ဤဝတ္ထုကို ၁၉၈၈ ခုနှစ်တွင် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ သည်။ လူကြိုက်များသော စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်လာခဲ့၏။ သူ၏ ဒုတိယစာအုပ် Airman Mortensen ကို ၁၉၉၁ ခုနှစ်တွင် ထုတ် ဝေခဲ့ရာ ထိုစာအုပ်မှာလည်း အရောင်းရကောင်းသော စာအုပ် တစ်အုပ်ပင် ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

*

ဤစာအုပ်သည် ကျွန်တော့်လက်သို့ ရောက်ခဲ့သည်မှာ ၁၉၉၃

ခုနှစ်အတွင်းကဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း လက်ထဲရောက်ပြီး ၂ နှစ်
ကျော်ကာမှ ဤစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဤစာအုပ်
မြန်မာပြန်ဆိုပြီးစီးသည့်ရက်ကို ပြန်ကြည့်သောအခါ ၁၉၉၆ ခုနှစ်
ဒီဇင်ဘာ ၂၀ ရက်...

ကျွန်တော့်သား ကိုကိုနိုင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်မှာ (၁၀) နှစ်ကျော်
ခဲ့ပြီ။ ကွယ်လွန်စဉ်က သူ့အသက်မှာ (၃၁) နှစ်၊ ယခုအချိန်ထိသာ
အသက်ရှင်နေသေးမည်ဆိုပါက သူ့အသက်သည် (၄၁) နှစ်မျှရှိပေ
တော့မည်။ ဤစာအုပ် 'ဝံပုလွေများနှင့်ကခုန်သူ' ကိုသာ တွေ့ရ
မြင်ရ ဖတ်ရမည်ဆိုပါကမူ သူ မည်မျှဝမ်းသာပါမည်နည်း...။

မောင်ထွန်းသူ
၇၊ ဇွန်လ၊ ၂၀၀၃။

mgyc.com

mgyc.com

[၁]

ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် အားလုံးကို မျိုချ၍မရ။ ထိုစကားသည် သူ့ခေါင်းထဲသို့ ပထမဦးဆုံးဝင်လာသည့်စကားဖြစ်၏။ အရာရာတိုင်းသည် အလွန်အလွန် ကြီးမားခမ်းနားပြီး ထယ်ဝါလှပလွန်းလှပါပေသည်။

အဆုံးအစမရှိအောင် ကြီးမားကျယ်ပြန့်လှသော မြူတိမ်ကင်းစင်နေသည့် ကောင်းကင်ပြင်၊ အလိပ်လိုက် အလိပ်လိုက်လှိုင်းထနေသည့် သမုဒ္ဒရာ မြက်ခင်းပြင်။ ဘယ်ကိုပဲကြည့်ကြည့် ဤနှစ်ခုမှတစ်ပါး အခြား ဘာကိုမှ မမြင်ရ။ လမ်းမကြီးဟူ၍ တစ်လမ်းမှမရှိ။ လေးဘီးတပ်မြင်းလှည်းကြီးများ သွားနိုင်မည့်လှည်းလမ်းကြောင်းဟူ၍လည်း တစ်လမ်းမျှမမြင်ရ။ ဟင်းလင်း ဖြစ်နေသော ကွင်းပြင်ကြီးမျှသာဖြစ်လေသည်။

သူ့စိတ်အာရုံသည် မြင်ကွင်းထဲ၌ နစ်ဝင်ကာ မျောပါသွားလျက်ရှိသည်။ မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံးသည် သူ့စိတ်ကို များစွာထိခိုက်စေခဲ့၏။ နက်ရှိုင်းသောခံစားမှုကြောင့် သူ့နှလုံးသားသည်ပင်လျှင် တုန်လှုပ်ခဲ့ရ၏။

လှည်းပေါ်၌ထိုင်နေသော ဗိုလ်ဒမ်ဘာ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ပရေးရီး မြက်ခင်းပြင်ကြီးနှင့်အတူ လူးလိမ်လိုက်ပါသွားနေသည်။ သူ့ရင်သည် ပီတိလှိုင်းရိုက်ခတ်မှုဒဏ်ကို ခံနေရသဖြင့် များစွာလှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။ သို့သော်လည်း သွေးကတော့ လှုပ်ရှားခြင်းမရှိ၊ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်အေးအေးဆေးဆေးပင်ရှိသည်။ သူ့စိတ်တွင် ကြည်နူးခြင်းကတော့ အပြည့်။ သူ့ရင်ထဲ၌ ခံစား

နေရသည်များကို စကားဖြင့်ဖော်ပြခြင်းငှာမစွမ်း။ စိတ်ထဲကတော့ သိသလိုလို ရှိပါ၏။ သို့သော်လည်း တိကျပြတ်သားစွာ ပေါ်လွင်အောင် ပြောမပြတ်။

သူ့အနေဖြင့် သဘာဝအတိုင်းတည်ရှိနေသော အလွန်သာယာလှပသော ဤတောပိုင်းဒေသကြီးတစ်ခုလုံးနှင့် ယင်းအပေါ်၌ တည်ရှိနေသမျှ အရာအားလုံးအပေါ် ချစ်ခင်တွယ်တာနေမိပြီး သူ့အချစ်မှာ အတ္တကင်းသော အချစ်ဖြစ်သည်။ ကြည်ညိုလေးစားသောအချစ်မျိုးဖြစ်၏။ ထာဝရတည်မြဲသွားမည့်အချစ်မျိုးဖြစ်၏။

သူ့ဘေးမှာထိုင်နေသော တင်မွန်သည် မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကာ ခါးလောက်အမြင့်ရှိသည့် ကျွဲစားမြက်များပေါ်သို့ တံတွေးတစ်ချက်ထွေးပြန်သည်။ ယခုတံတွေးထွေးခြင်းသည် အကြိမ်ပေါင်းတစ်ထောင်မြောက်ထွေးခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဒမ်ဘာ ထင်မိသည်။

လှည်းသမားအများစုသည် အခုလိုပင် တံတွေးများကို မကြာခဏ ထွေးတတ်သောအလေ့အထရှိကြ၏။ သူတို့ပါးစပ်ထဲမှထွက်လာသည့် တံတွေးများကလည်း နည်းနည်းပါးပါးမဟုတ်။ တစ်ခါထွေးလျှင် အများကြီးထွက်လာတတ်သည်။ ဒမ်ဘာသည် တစ်လမ်းလုံး တံတွေးတပျစ်ပျစ်ထွေးလာသော တင်မွန်အား ဘာတစ်ခွန်းမှမပြောသော်လည်း စိတ်ထဲကတော့ ရွံရှာစက်ဆုပ်ခြင်းဖြစ်နေသည်။ အမှန်တော့ သူ့ဘာသာတံတွေးထွေးနေခြင်း မိမိအား အန္တရာယ်ဖြစ်စေနိုင်သည့်အရာတော့မဟုတ်။ တင်မွန်တံတွေးထွေးလိုက်တိုင်း သူ ဒေါသဖြစ်သည်။

ယနေ့မနက်တစ်မနက်လုံး သူတို့သည် အတူတွဲ၍ ထိုင်လာကြခြင်းဖြစ်၏။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နှစ်ပေမျှကွာသော်လည်း လေအောက်ရောက်နေသော ဒမ်ဘာသည် တင်မွန်၏ကိုယ်နံ့ကို ရှူလာရသည်။ တင်မွန်၏အနံ့ကို သူ မခံနိုင်၊ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်နီးပါးမျှ သူသည် လူသေနံ့များကို ရှူရှိုက်ခဲ့ရဖူးသည်။ တင်မွန်၏ကိုယ်မှ ထွက်လာနေသည့် အနံ့များလောက် မဆိုး။

တစ်ခါတစ်ရံ လေကြောင်းပြောင်းသွားသည့်အခါတွင်မူ တင်မွန်ထံမှ ကိုယ်နံ့သည် သူ့ထံသို့ရောက်မလာ။ တစ်ခါတစ်ရံ လေသင့်လာသည့်အခါတွင်မူ ပြင်းထန်စူးရှသော တင်မွန်၏ကိုယ်နံ့သည် သူ့အား အနှောင့်အယှက်ပေးလာတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် သူသည် လှည်းနောက်ထဲရှိ ရိက္ခာပစ္စည်းပုံပေါ်သို့ သွား၍ထိုင်နေလေ့ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း

လှည်းပေါ်မှနေ၍ မြက်ပင်ရှည်ကြီးများကြားသို့ ခုန်ဆင်းကာ လှည်းမြီး၌ ကြိုးနှင့်ချည်၍ ဆွဲလာသည့် သူ့မြင်း 'ကစွကို' အားစီး၍ ကင်းထောက်သည့် သဘောဖြင့် လှည်းရှေ့တစ်မိုင်နှစ်မိုင်ခန့်အကွာထိ ထွက်သွားလေ့ရှိသည်။

သူသည် ထိုင်နေရာမှလှည်းပြန်လှည့်ပြီး သူ့မြင်းကစွကိုအား ကြည့်သည်။ ကစွကိုသည် လှည်းနောက်မှအလိုက်သင့်ပါလာသည်။ သူ့နာခေါင်းတွင်စွပ်ထားသည့် အစာအိတ်ထဲမှအစာကို စားလာသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်၌ လွမ်းခြုံပေးထားသည့် သမင်ရေသည် နေရောင်တွင် တလက်လက်တောက်နေသည်။

ဒမ်ဘာသည် သူ့မြင်းကိုကြည့်၍ ပြုံးမိသည်။ မြင်းများ၏ သက်တမ်းသည် လူတွေ၏သက်တမ်းလောက်ရှည်လျှင် ကောင်းလေစွဟု တွေးမိသည်။ ကံကောင်းပါက ကစွကိုသည် ဆယ်နှစ်၊ ဆယ့်နှစ်နှစ်ခန့် နောက်ထပ်နေရဦးမည်ဟု သူ ထင်သည်။ မြင်းတွေ အများကြီးတွေ့ခဲ့ဖူးပါ၏။ သို့သော်လည်း ကစွကိုလို မြင်းကောင်းတစ်ကောင် ရဖို့လိုသည်မှာ တစ်သက်မှာ တစ်ခါသာကြုံရတတ်သည့် ရတောင့်ရဲခဲအခွင့်အရေးမျိုးဖြစ်၏။ အကယ်၍ ကစွကိုသာမရှိတော့ပါက သူ့နေရာ၌ သူ့လိုမြင်းမျိုးအစားထိုးဖို့ဆိုသည်မှာ ခက်ခဲလှပါဘိခြင်း။

ဒမ်ဘာက ကြည့်နေခိုက်မှာပင် ကစွကိုသည် သူ့ခေါင်းကိုမော့ကာ ဒမ်ဘာအား စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဒမ်ဘာရှိမှန်းသိသွားသည့်အခါ စိတ်အေးသွားဟန်ဖြင့် အစာအိတ်ထဲမှအစာကို တမြို့မြို့ဝါးလျက်ရှိလေသည်။

ဒမ်ဘာသည် ထိုင်ခုံတွင် တည့်တည့်မတ်မတ်ပြန်ထိုင်ကာ ကျူးနစ် အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ ခေါက်ထားသည့် စာရွက်တစ်ရွက်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ သူသည် တပ်မှထုတ်ပေးလိုက်သည့် ဤအမိန့်စာအတွက် စိတ်မအေးဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ဟေးစံခံတပ်ကထွက်လာချိန်မှစ၍ ယခုအချိန်အထိ ဤစာရွက်ကိုထုတ်ကြည့်ခဲ့သည်မှာ အကြိမ်ပေါင်းဒါဇင်ဝက်ခန့်ရှိခဲ့ပြီ။ တစ်ကြိမ်ထုတ်ကြည့်တိုင်း သူ့တွင် ဘဝင်မကျဖြစ်ခဲ့ရ၏။

သူ့နာမည်ကို ရေးရာ၌ နှစ်နေရာတွင် စာလုံးပေါင်းများ မှားနေသည်။ အရက်နဲ့ထောင်းထောင်းထနေသော ဗိုလ်မှူးသည် ထိုစာရွက်ပေါ်တွင် လက်မှတ်ထိုးပေးခဲ့သည်။ လက်မှတ်ထိုးရာ၌ ကလောင်တံမှ မင်များသီးသွားခဲ့၏။ သို့သော်လည်း ဗိုလ်မှူးသည် မင်များကို ခြောက်သွေ့အောင်

မထားဘဲ စာရွက်ကိုခေါက်လိုက်သဖြင့် လက်မှတ်တစ်ခုလုံး အစွန်းအကွက် တွေတင်ကာ မပီမသဖြစ်သွားခဲ့၏။

ပြီးတော့ အမိန့်စာပေါ်တွင် နေ့စွဲလည်းရေးထားခြင်းမရှိ၊ ထို့ကြောင့် သူသည် လှည်းပေါ်ရောက်ခါမှ နေ့စွဲကို သူ့ကိုယ်တိုင် ရေးထည့်ခဲ့ရသည်။ သို့သော်လည်း သူ ရေးထည့်ခဲ့သည်မှာ ခဲတံနှင့်ဖြစ်သဖြင့် ဗိုလ်မှူး၏ ကြောင် ခြစ်သလိုခြစ်ထားသော လက်မှတ်ပေါ်တွင် အံ့မဝင်ခွင်မကျဖြစ်လျက်ရှိလေ သည်။

ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် အမိန့်စာကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းချမိသည်။ ဤစာရွက်မှာ စစ်တပ်မှထုတ်ပေးသည့် အမိန့်စာရွက်တစ်ရွက်နှင့်မတူ အမှိုက် ခြင်းထဲမှ ကောက်ယူထားသည့် စက္ကူတစ်ရွက်နှင့်တူနေသည်။

ဤအမိန့်စာကိုပြန်ကြည့်လိုက်တိုင်း သူ ဤအမိန့်စာရဲ့ခဲပုံကို ပြန်၍ စဉ်းစားမိကာ စိတ်မအေးဖြစ်ရ၏။ အရက်နဲ့ထောင်းထောင်းထနေသော ဗိုလ်မှူးနှင့်ဆိုခဲ့ရသည့် ထူးထူးဆန်းဆန်းအဖြစ်ကိုလည်း သတိမရဘဲမနေ နိုင်။

တာဝန်ကို ချက်ချင်းထမ်းဆောင်လိုစိတ် ပြင်းပြမှုကြောင့် သူသည် ဌာနချုပ်ရုံးသို့ တန်းသွားခဲ့၏။ သူ ရောက်သွားချိန်တွင် တွေ့ရသည်မှာ ထိုဗိုလ်မှူးသာလျှင်ဖြစ်၍ ရုံးတစ်ရုံးလုံး၌ တစ်ဦးတည်းသာဖြစ်နေသည်ကို လည်း သတိထားခဲ့မိ၏။ ထိုနေ့က ညနေစောင်း၍ တင်မွန်၏ မြင်းလှည်း ကြီးပေါ်တွင်တက်၍ တင်မွန်ဘေး၌ ထိုင်မိချိန်အထိ ရုံးခန်းထဲ၌ ဗိုလ်မှူး တစ်ဦးတည်းသာလျှင်ရှိ၏။

သူနှင့်တွေ့စဉ်က ဗိုလ်မှူးသည် နီရဲနေသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် သူ့ အား အချိန်အတော်ကြာကြာမျှ စူးစူးရဲရဲစိုက်ကြည့်နေသည်။ နောက်ဆုံး စကားတစ်ခွန်းထွက်လာသည့်အခါတွင်လည်း ဗိုလ်မှူး၏လေသံသည် ငေါ့ တော့တော့လေသံ ဖြစ်သည်။

“ဟား... အင်ဒီယန်းတွေကို တိုက်မယ့်သူရဲကောင်းကြီးပေါ့... ဟုတ်လား”

ဗိုလ်ဒမ်ဘာကတော့ ထိုအချိန်ထိ အင်ဒီယန်းများနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက် ဖို့ ဝေးစွာ အင်ဒီယန်းလူမျိုးတစ်ယောက်တလေကိုပင် မြင်ဖူးတွေ့ဖူးသေး သည်မဟုတ်။

“ဟို...ဟို... အခုတော့ မတိုက်သေးပါဘူး။ ကျွန်တော် ကြိုကြိုက် လာရင် တိုက်နိုင်မှာပါ”

“အင်း... ဟင်...ဟင်... တိုက်ခိုက်ရေးသမားကြီးတစ်ယောက်ဆိုပါ တော့”

ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် ဘာမှပြန်မပြော၊ နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက် ကိုတစ်ယောက် အကြာကြီးကြည့်နေကြသည်။ ထို့နောက် ဗိုလ်မှူးက အမိန့် စာကိုရေးသည်။ ဒေါသတကြီးနှင့် ရေးနေခြင်းဖြစ်၍ နားထင်များမှ စီးကျလာ နေသည့် ချွေးသီးချွေးပေါက်ကြီးများကိုပင်မသုတ်၊ ခပ်ပြောင်ပြောင်ဖြစ်နေ သော သူ့ခေါင်းတွင် ဆီရွဲနေသော ဆံပင်များကပ်နေသည်ကိုပင် ဗိုလ်ဒမ်ဘာ သတိပြုမိနေသည်။

ဗိုလ်မှူးသည် ချောင်းတဟွပ်ဟွပ်ဆိုးလာချိန်တွင် စာရေးနေခြင်း မှ ခေတ္တရပ်ကာ သူ့လည်ချောင်းအတွင်းမှ သလိပ်များကို စားပွဲဘေး၌ချထား သော ညစ်ပတ်ပေရေနေသည့် တံတွေးပုံးထဲသို့ ထွီခနဲထွေးထည့်လိုက် သည်။ ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် ဗိုလ်မှူးလုပ်ကိုင်နေပုံများကို ကြည့်ကာ စိတ်ပျက် နေသည်။ အခန်းထဲမှမြန်မြန်ကိစ္စပြီးကာ မြန်မြန်ထွက်သွားလိုစိတ်သာ ပေါ် နေသည်။

သူဝင်လာစက အခြေအနေကို ဗိုလ်ဒမ်ဘာ ပြန်ပြီးသတိရလာ သည်။ သူ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာစဉ်က ဗိုလ်မှူးဖမ်ဘရောသည် သူ့စားပွဲ တွင် တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာထိုင်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ခဲ့ရ၏။ ဗိုလ်မှူးသည် လက်နှစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကာ သူ့ရှေ့၌တင်ထားသည်။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို သတိမရတော့သည့်ပုံစံမျိုးဖြစ်၏။

တကယ်တော့လည်း သူ့ဘဝသည် ဩဇာအာဏာကင်းမဲ့နေသော ဘဝဖြစ်သည်။ ကုန်လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်း အထီးကျန်နေခဲ့ရ သော ဘဝဖြစ်၏။ အချိန်ရှိသမျှ အရက်ပုလင်းနှင့်သာ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေခဲ့ ရသော ဘဝလည်းဖြစ်ချေသည်။ အလွန်ဝေး၊ အလွန်ခေါင်သောဒေသ၌ အခုလိုအထီးကျန်နေခဲ့ခြင်းသည် သူ့အတွက် ဘဝပျက်သလိုသာဖြစ်ခဲ့ ရ၏။

ဗိုလ်မှူးသည် အမိန့်စာကို ရေးပြီးလျှင်ပြီးချင်း ဗိုလ်ဒမ်ဘာအား လှမ်းပေးသည်။

“ငါ မင်းကို ဆက်ဂျီဝစ်ခံတပ်မှာ တာဝန်ချထားလိုက်တယ်။ မင်း အမြန်ဆုံးသွားပြီး ဗိုလ်ကြီးကာဂျစ်လ်ဆီ သတင်းပို့”

ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် လက်ထဲရောက်လာသည့် ညစ်ပတ်ပေရေနေ သော စာရွက်ကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဗိုလ်မှူး။ ကျွန်တော် ဟိုကို ဘယ်လိုသွားရမလဲဆို တာ”

“ငါက မင်းကိုမပြောဘဲ လွတ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်နေသလား” ဟု ဗိုလ်မှူးက သံပြတ်နှင့်မေးသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ဗိုလ်မှူး၊ ကျွန်တော်ကမသိလို့ မေးမိတာပါ”

ဗိုလ်မှူးသည် သူ့ကျောက် ကုလားထိုင်တွင်မှီလိုက်သည်။ လက်နှစ် ဖက်ကို သူ့ဘောင်းဘီပေါ်တင်လိုက်ပြီး ပြုံးသည်။

“ငါ့မှာ စိတ်ကောင်းဝင်နေတဲ့အချိန်မို့ မင်းကို ငါက အခွင့်ထူး တစ်ခုပေးရမှာပေါ့လေကွာ။ ကုန်တင်လှည်းကြီးတစ်စီး အဲဒီနယ်ဘက်ကို ထွက်လိမ့်မယ်။ တင်မွန်လို့ခေါ်တဲ့ လှည်းသမားတစ်ယောက်ကို တွေ့အောင် ရှာ ပြီးတော့ သူနဲ့လိုက်သွား”

ဗိုလ်မှူးဖမ်ဘာရောက ဗိုလ်ဒမ်ဘာ၏လက်ထဲမှ စာရွက်ကို လက် ညှိုးထိုးပြပြီး ထပ်ပြောသည်။ “ငါ့လက်မှတ်က မိုင်တစ်ရာငါးဆယ်ကျယ် ဝန်းတဲ့ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတွေရဲ့နယ်မြေထဲမှာ မင်းကို ဘေးကင်းအောင်တော့ ကာကွယ် ပေးမှာပါကွာ”

ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် စစ်တပ်ထဲရောက်ကတည်းက ရှေ့တန်းရောက် အရာရှိများ၏ ကြောင်ကွက်များကို သိထားခဲ့သူဖြစ်သဖြင့် ဗိုလ်မှူး၏စကား အပေါ်တွင် စဉ်းစားဆင်ခြင်မှုပြုမနေတော့ပေ။ ဗိုလ်မှူးအား အလေးပြုကာ “ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဗိုလ်မှူး” ဟုသာအဖြေပေးလိုက်ပြီး အပြင်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့သည်။ ချက်ချင်းပင် တင်မွန်အားလိုက်ရှာသည်။ တွေ့သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့မြင်းကစွကိုအား ပြန်ယူကာ ဟေးစ်စစ်ခံတပ်ထဲမှ ထွက်လာ ခဲ့သည်။

ယခု သူ ထွက်လာခဲ့သည်မှာ မိုင်တစ်ရာအကွာအထိ ခရီးပေါက်ခဲ့ ပြီ။ ဤအချိန်ကျကာမှ သူသည် သူ့အမိန့်စာကိုထပ်ကြည့်ကာ အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါဟု တွေးမိသည်။ မြင်းလှည်းကြီး အရှိန်နှေးသွားသည်

ကို သူ သတိပြုမိလိုက်၏။ တင်မွန်သည် အနီးဆုံးမှ မြက်ပင်ကြီးကြားသို့ ငဲ့ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟိုမှာကြည့်... မြင်လား”

လှည်းကြီးနှင့် ပေ ၂၀ ခန့်အကွာရှိ ဖြူဖွေးဖွေးအရာဝတ္ထုတစ်ခုကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ နှစ်ယောက်သား လှည်းပေါ်မှခုန်ဆင်းကာ သွားကြည့် ကြသည်။

လူဦးခေါင်းခွံတစ်လုံးနှင့် အရိုးစုများဖြစ်၏။ ဦးခေါင်းခွံမှ မျက်လုံး ဟောက်ပက်ကြီးများသည် မိုးကောင်းကင်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်နေသည့်နှယ် ရှိသည်။ ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် အရိုးစုဘေးတွင် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ မြက်ပင်များသည် နံရိုးများကြားမှ ထိုးထွက်နေကြ၏။ မြားအမြောက်အမြား သည်လည်း နံရိုးများကြားတွင် ထိုးထောင်ထောင်ဖြစ်နေသည်။ ဒမ်ဘာသည် မြားတစ်ချောင်းကို ဆွဲနုတ်လိုက်ပြီး အသေအချာကြည့်နေမိသည်။

ထိုနေ့ညနေပိုင်းတွင် မိုးသည်းထန်စွာရွာသည်။ နွေရာသီတွင် မုန်တိုင်းကျပြီး ရွာသွန်းသည့်မိုးမျိုးဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း အခြားလများတွင် ရွာသွန်းလေ့ရှိသည့် မိုးများလောက် စိုစွတ်ထိုင်းမှိုင်းခြင်းတော့မရှိ။ ခရီးသွား နှစ်ဦးသည် တာပေါ်လင်လှည်းပေါင်းမိုးအောက်တွင် သက်သောင့်သက်သာ အိပ်နိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

စတုတ္ထနေ့သည် ယခင်နေ့များကလိုပင် ထူးခြားသောဖြစ်ရပ်များ မပေါ်ပေါက်ဘဲ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့သည်။ ပဉ္စမမြောက်နေ့နှင့် ဆဋ္ဌမမြောက်နေ့ များသည်လည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင်ဖြစ်၏။ ဗိုလ်ဒမ်ဘာကတော့ ကျွဲရိုင်းများ ကို မမြင်ရ၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်သည်။ သူ အလွန်မြင်ချင်နေသည့်ကျွဲကို တစ်ကောင်တစ်မြီးမှမတွေ့ရ။ ကျွဲရိုင်းအုပ်ကြီးများသည် တစ်ခါတစ်ရံတွင် အခုလိုပင် ပျောက်ပျောက်သွားတတ်သည်ဟု တင်မွန်ကပြောသည်။ အခု လောလောဆယ်မမြင်ရ၍ စိတ်မပူပါနှင့်ဟုလည်း ပြောသည်။ ကျွဲရိုင်းများ ပေါ်လာသည့်အခါများတွင် ကျိုင်းကောင်များကဲ့သို့ များပြားလွန်းသဖြင့် ကြည့်ပင်ကြည့်ချင်တော့မည်မဟုတ်ဟုလည်း ဆိုသည်။

သူတို့လာခဲ့သည့် လမ်းခရီးတွင် အင်ဒီးယန်းဟူ၍လည်း အစအန

ပင်မမြင်ရ။ ဤကိစ္စတွင်မူ ဘာကြောင့်မမြင်ရသည်ကို တင်မွန်က ရှင်းလင်း ပြောပြခြင်းမရှိ။

ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့တွင်မူ ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် တင်မွန်ပြောသမျှ စကားများအပေါ် စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိတော့ပေ။ သူ့ပြောလာသမျှကို ကြား တစ်ချက် မကြားတစ်ချက်ဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံးကျန်နေသည့် ခရီးတစ် လျှောက်တွင် ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် သူ တာဝန်ကျရာတပ်စခန်းသို့ အမြန်ဆုံး ရောက်ရန်သာ စိတ်စောလျက်ရှိလေ၏။

ဗိုလ်ကြီးကာဂျစ်လ်သည် မိုးကောင်းကင်ဆီသို့ တွေဝေငေးမော လျက်ရှိသည်။ သူ့အသိထဲတွင် ဖျတ်ခနဲ အလင်းရောင်ဝင်လာသည်။ နောက် တစ်ယောက်တော့ သွားပြန်ပြီဟု သူတွေးကာ စိတ်ထဲမှကြိတ်၍ ကျိန်ဆဲလိုက် မိ၏။

ဗိုလ်ကြီးကာဂျစ်လ်သည် အလွန်ညှိုးငယ်သောစိတ်ဖြင့် အလွန်စွတ် စိုထိုင်းမှိုင်းလှသော တပ်စခန်း၏နံရံများကို တစ်ခုချင်းစီ လှည့်ပတ်ကြည့်နေ သည်။ ဤအထဲတွင် ကြည့်စရာဆို၍ ဘာမှမရှိ။ တကယ်တော့ သူနေရသည့် တပ်စခန်းနေအိမ်သည် အကျဉ်းထောင်တစ်ခုအတွင်းမှ ကြိုးတိုက်တစ်တိုက် နှင့် ဘာမှမခြားဟုပင်ထင်သည်။

“ဒီဟာကို တပ်စခန်းလို့ခေါ်ရမှာတဲ့လား”ဟုတွေးသည်။ လူတိုင်း လိုလိုပင် တပ်စခန်းဟူသော စကားလုံးကို သုံးလာခဲ့ကြသည်မှာ တစ်လပင် ကျော်လာခဲ့ပြီ။ သူကိုယ်တိုင်ပင် သူ့ငယ်သားများရှေ့၌ အရှက်ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ထိုစကားလုံးကို သုံးခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်ပါလော။

သူလည်း စခန်းထဲ၌ တစ်ယောက်တည်းထိုင်ကာ နားစွင့်လျက် ရှိ၏။ အပြင်ဘက်တွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ သာမန်ဖြစ်ရိုးဖြစ် စဉ် အခြေအနေအရဆိုပါက အပြင်တွင် တာဝန်ကိုယ်စီဖြင့် အလုပ်လုပ်နေ ကြသော လူသံသူသံများ ကြားရစမြဲ။ ယခုအခါတွင်မူကား ဘာအလုပ်တာ ဝန်မှမရှိသည်မှာ ရက်ပေါင်းများစွာကြာခဲ့ပြီ။ ယင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သူ ကိုယ်တိုင်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်။

ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်နေသော

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သူဆက်၍နေနိုင်တော့မည်မဟုတ်ကြောင်းကို သူ သိလာသည်။ ဒီနေ့တော့ဖြင့် သူကြောက်နေသော အလုပ်ကို လုပ်ရပေတော့မည်။ ထိုအလုပ်သည် ဂုဏ်သိက္ခာကင်းမဲ့ချင်လည်း ကင်းမဲ့မည်။ သို့မဟုတ် မိမိ၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်သည် ရာသက်ပန်ပျက်စီးချင်လည်း ပျက်စီးသွားလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ် အဆိုးဆုံးအခြေအနေသို့လည်း ရောက်ချင် ရောက်သွားလိမ့်မည်။

သူသည် တွေးမိနေသမျှအရာအားလုံးကို မေ့ပစ်လိုက်ကာ ထိုင်ရာမှ ထရပ်သည်။ တံခါးဆီသို့လျှောက်အသွားတွင် ကျူးနစ်အင်္ကျီကြယ်သီးကို တပ်သည်။ သို့သော်လည်း ကြယ်သီးတပ်မရတော့ဘဲ ကြမ်းပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားသည်။ သူသည် ကြယ်သီးကို ပြန်ကောက်ရန်စိတ်မကူးတော့။ အကယ်၍ ကောက်ထားပါကလည်း ထိုကြယ်သီးကိုပြန်တပ်ရန် အပ်မရှိ။ အပ်ချည်မရှိ။

သူသည် အပြင်ဘက်နေရောင်အောက်ရောက်သည့်အခါ သူ့ရှေ့၌ ဟေးစံခံတပ်မှ စေလွှတ်လိုက်သည့် မြင်းလှည်းကြီးတစ်စီး ရောက်နေသည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်လိုက်မိသည်။ တကယ့်လက်တွေ့ကတော့ သူ့ရှေ့၌ လှည်းတစ်စီးမှမရှိ။ ဤကဲ့သို့သောနေရာမျိုး၌ လှည်းတစ်စီးရောက်လာဖို့ဆိုသည်မှာ အိပ်မက်ပင် မက်နိုင်သည်မဟုတ်။

ဗိုလ်ကြီးကာဂျစ်လ်သည် တံခါးဝမှရပ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်မျှ ဝှေ့ကြည့်သည်။ မကြာသေးခင်အချိန်က မြင်းခြံထဲက မြင်းကောင်ရေငါးဆယ်အထိ ရှိခဲ့၏။ နှစ်လခွဲခန့်ကာလအတွင်း မြင်းအားလုံး အခိုးခံခဲ့ရသည်။ ထပ်၍ဖြည့်ခဲ့ပြန်တော့လည်း ထပ်၍အခိုးခံရပြန်၏။ လာရောက်၍ခိုးနေသူများမှာ ကိုမင်ချီအင်ဒီးယန်းလူမျိုးစုများပေတည်း။

သူ့အကြည့်သည် ရိက္ခာဂိုဒေါင်ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ဆက်ဂျီဝစ်ခံတပ်ထဲတွင် အဆောက်အအုံကြီးကြီးမားမားဟူ၍ စခန်းနေအိမ်နှင့် ဤရိက္ခာဂိုဒေါင်သာလျှင်ရှိ၏။ ဤအဆောက်အအုံနှစ်ခုစလုံးကို သူနှင့် သူ့လူများ တည်ဆောက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ မြက်ပါသောမြေလွှာနှင့် အိမ်ဆောက်နည်းကို မည်သူမှ နားလည်ကြသည်မဟုတ်။ သိသလောက်နှင့် တည်ဆောက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၍ ဆောက်လုပ်အပြီး သီတင်းနှစ်ပတ်မျှအကြာတွင် ဂိုဒေါင်ခေါင်မိုးသည် အလယ်တည့်တည့်မှ ကွဲဝင်သွားခဲ့သည်။ နံရံတစ်ဖက်

မှာလည်း အောက်သို့အိကျသွားခဲ့၏။ တောင့်တောင့်မတ်မတ်ရပ်တည်နေ နိုင်သည့်အနေအထားမရှိတော့ရုံမျှမက မကြာခင်ပြိုကျတော့မည် သေချာ သလောက်ဖြစ်နေပြီ။

အခုအချိန်မှာတော့ ပြိုကျသွား၍လည်း အကြောင်းမဟုတ်တော့ဟု ဗိုလ်ကြီးကာဂျစ်လ်က တွေးသည်။ အခုဆိုလျှင် ရိက္ခာဂိုဒေါင်ထဲ၌ ဘာမှမရှိ၊ ပစ္စည်းပြတ်သွားသည်မှာ တစ်လနီးပါးမျှရှိခဲ့ပြီ။ သူတို့အနေဖြင့် မာကျောလှ သော မုန့်ခြောက်များနှင့် ပရေးရီမြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှ ပစ်ခတ်၍ရသော သား ကောင်များအပေါ် အမှီပြု၍ အသက်ရှင်နေခဲ့ကြရ၏။

အများအားဖြင့် တောပစ်၍ရသောသားကောင်များမှာ ယုန်များနှင့် ရစ်ငှက်များသာဖြစ်သည်။ သူ့အနေဖြင့် ကျွဲအုပ်တစ်အုပ်လောက် ပြန်ရောက် လာစေချင်သောဆန္ဒသည် များစွာပြင်းပြခဲ့သည်။ အခုပင်လျှင် ကျွဲသားလေး တစ်တုံးတစ်ဖတ်လောက် စားလိုက်ချင်စိတ်ဝင်လာခဲ့သည်။ သူသည် နှုတ် ခမ်းများကို တအားကိုက်ကာ ရုတ်တရက်စို့လာသည့်မျက်လုံးအစုံမှ မျက် ရည်စများကို အပြင်သို့ထွက်ကျမလာအောင် ထိန်းချုပ်ထားလိုက်သည်။

တကယ်တော့ အခုလောလောဆယ်ပင် စားစရာ ဘာမှမရှိ။ သူ သည် ခံတပ်တည်ရာ ကိုက် ၅၀ ကျယ်ပြန့်သော ကုန်းမြင့်မြေပေါ်ဖြတ်၍ လျှောက်ကာ အစွန်းတစ်ဖက်တွင် သွားရပ်သည်။ အောက်ဘက်ပေတစ်ရာ အကွာမှ ခံတပ်မြေကိုပတ်၍ စီးနေသော ချောင်းငယ်ဆီသို့ ငုံ့ကြည့်သည်။ မိမိတို့လူစု၏ အညစ်အကြေးများစွန့်ပစ်ရာ ချောင်းစပ်တစ်နေရာရှိ အညစ် အကြေးများဆီမှ မကောင်းသောအနံ့အသက်များသည် သူ့နှာခေါင်းအား လာ၍ကလိသည်။ သူသည် နှာခေါင်းကို တစ်ချက်မျှ ရှုံ့လိုက်မိ၏။

သူ့မျက်လုံးများသည် ကုန်းစောင်းဆင်ခြေလျှောက်တစ်လျှောက်တွင် တူးထားသည့် ကတုတ်ကျင်း ၂၀ အနက် ကျင်းတစ်ကျင်းထဲမှ ဘွားခနဲထွက် လာသော သူ့ရဲဘော်နှစ်ဦးဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ နှစ်ဦးစလုံးမှာ ညစ်ပတ် ပေရေကာ စုတ်ပြတ်နေကြသည်။ သူတို့သည် နေရောင်အောက်၌ရပ်ကာ သူ့အား မော့ကြည့်နေရာမှ ကျင်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားကြသည်။ သူသည် လွန် ခဲ့သောရှစ်ရက်က တပ်သားများ သူ့ထံရောက်လာပြီး အသနားခံခဲ့ကြသည့် ကိစ္စကို သတိရမိသည်။ ထိုစဉ်က တပ်သားများက ပြင်ပသို့ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ စေလွှတ်ပြီး အကူအညီရလိုရငြား ရှာဖွေရန် မေတ္တာရပ်ခံခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

တကယ်တော့ တပ်သားများ၏ ဆန္ဒသည် ကျိုးကြောင်းခိုင်လုံရုံမျှမက လုပ်သင့်သောအလုပ်တစ်ခုလည်းဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း မိမိဘက်က မလိုက်လျောခဲ့။ ဗိုလ်ကြီး ကာဂျစ်လ်ကတော့ တပ်ရင်းမှ မြင်းလှည်းကြီးတစ်စီး ရောက်အလာကိုသာ မျှော်လင့်ရမည့်တာဝန်သည် သူ့တာဝန်ဟုလည်း ယခုအချိန်ထိ အခိုင်အမာယူဆနေဆဲဖြစ်၏။

လွန်ခဲ့သောရှစ်ရက်မှစ၍ မည်သည့်တပ်သားကမှ သူ့အား စကားမပြောကြ။ မပြောဟုဆိုရာ၌ သာမန်မပြောခြင်းမျိုးမဟုတ်။ စကားလေးတစ်လုံးပင် မပြောကြခြင်းဖြစ်၏။ မွန်းလွဲပိုင်း အမဲလိုက်ထွက်ချိန်တွင် တာဝန်ကျသောတပ်သားများသည် ကတုတ်ကျင်းများထဲမှ ထွက်လာလေ့ရှိသော်လည်း ကျန်လူစုကတော့ လုံးဝထွက်မလာကြချေ။ သူနှင့် လုံးဝအဆက်အသွယ်မလုပ်ကြဘဲ ကတုတ်ကျင်းများအတွင်း၌ အောင်းနေကြသည်။

ဗိုလ်ကြီးကာဂျစ်လ်သည် စခန်းရုံးဟုခေါ်နေရသော အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း လမ်းခုလတ်အရောက်တွင် စိတ်ကူးတစ်ခုဝင်လာသဖြင့် ရပ်လိုက်သည်။ ပေါက်ပြဲနေပြီဖြစ်သော သူ့ဖိနပ်ဦးကို အတန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် “အခုပဲလုပ်တာကောင်းမယ်” ဟုရေရွတ်ကာ နောက်သို့ပြန်လှည့်ပြီး စောစောကရပ်ခဲ့သောနေရာသို့ သွားသည်။

သူသည် တပ်ကြပ်ဂတ်စ်အား သုံးကြိမ်တိတိအော်ခေါ်သည်။ မကြာမီ ကျင်းတစ်ကျင်းထဲမှ ကမ္မဋ္ဌာန်းရုပ်ပေါက်နေသော ပိန်ခြောက်ခြောက်လူတစ်ယောက်ထွက်လာသည်။ မကြည်မလင် မရွှင်မလန်းမျက်နှာဖြင့် အောက်မှနေ၍ မော့ကြည့်နေသည်။ တပ်ကြပ်သည် ချက်ချင်းပင် ချောင်းတဟွပ်ဟွပ်ဆိုးလာသည်။ ချောင်းဆိုးနေပုံမှာ အသက်ပင်ပါသွားလေမလားဟု ထင်ရ၏။

“ငါးမိနစ်အတွင်း တပ်သားအားလုံး ငါ့ရုံးရှေ့မှာတန်းစီခိုင်း၊ အားလုံးနော်။ တစ်ယောက်မှမကျန်စေနဲ့ နေမကောင်းတဲ့လူပါ ပါပစေ”

တပ်ကြပ်က ဖျတ်ခနဲအလေးပြုကာ ကတုတ်ကျင်းထဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။ နောက်မိနစ် ၂၀ ခန့်အကြာတွင် ဆက်ဂျိဝစ်ခံတပ်မှ စစ်သားအားလုံးသည် ဗိုလ်ကြီး ကာဂျစ်လ်၏ စခန်းရုံးအိမ်ရှေ့၌ တန်းစီနေကြသည်။ လူသားအားလုံးမှာ စစ်သားနှင့်မတူ၊ အဆမတန် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခံထားရသည့်

စစ်သုံးပန်းများနှင့်တူနေသည်။

လူအားလုံး ၁၈ ယောက်ရှိသည်။ မူလကရှိခဲ့သည့် ငါးဆယ့်ရှစ် ယောက်ထဲမှ အကြွင်းအကျန်များဖြစ်၏။ တပ်သား ၃၃ ယောက်သည် ဗိုလ်ကြီး ကာဂျစ်လ်၏အမိန့်အရ ပရေးရီးမြက်ခင်းပြင်ကြီးများတည်ရာ တောင်ကုန်းဆီသို့ ကင်းထောက်ထွက်သွားခဲ့ကြရသည်။ တစ်ယောက်မှပြန်မရောက်လာကြ။ ထွက်ပြေးကုန်သလားဟူသော သံသယစိတ်ကြောင့် ဗိုလ်ကြီး ကာဂျစ်လ်သည် နောက်ထပ်မြင်းတပ်သား ၇ ဦးကို ထောက်လှမ်းခိုင်းခဲ့သည်။ ထိုအုပ်စုမှာလည်း တစ်ယောက်မှ ပြန်ရောက်မလာ၊ သေကုန်သလား...။ သို့မဟုတ် ထွက်ပြေးကုန်သလား...။ အတိအကျမသိရ။

လက်ရှိကျန်နေသည့် စစ်သားအားလုံးမှာ ၁၈ ဦးမျှသာရှိ၏။ ဗိုလ်ကြီး ကာဂျစ်လ်သည် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်းဒဏ်ကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားနေကြရသော သူ့ရဲဘော်များအား ကြည့်ကာ ချောင်းတစ်ချက် ရှင်းလိုက်သည်။

“အခုချိန်အထိ နေလာခဲ့တဲ့အတွက် မင်းတို့ကို ငါချီးကျူးပါတယ်၊ ဂုဏ်လည်းယူတယ်” ဟု သူကပြောသည်။ ဖုတ်ကောင်များနှင့်တူနေသော စစ်သားများသည် ဘာမှပြန်မပြော။

“မင်းတို့လက်နက်တွေကို ယူခဲ့ကြရမယ်၊ တခြား မင်းတို့လိုချင်တာ ရှိရင်လည်း ယူခဲ့ကြ၊ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်ရင် တို့အားလုံး ဟေးစံခံတပ်ကို ပြန်ကြမယ်”

လူ ၁၈ ယောက်သည် သူတို့တပ်မှူး၏ စကားအဆုံးမသတ်မီမှာပင် လှုပ်ရှားလာကြသည်။ ကျန်ရှိနေသေးသမျှ အင်အားများကိုထုတ်၍ သူတို့ကတုတ်ကျင်းများဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်ကြသည်။ သူတို့ဗိုလ်ကြီး စိတ်မပြောင်းမီ အမြန်ဆုံးလှုပ်မှဖြစ်မည်ဟု ယူဆနေကြသည့်ပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။

နောက်ဆယ့်ငါးမိနစ်မျှမကြာမီ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်နေကြသည်။ ဗိုလ်ကြီး ကာဂျစ်လ်နှင့် သူ၏ကမ္ဘာဌာန်းရုပ်ပေါက်နေသောလူများသည် ပရေးရီးမြက်ခင်းပြင်ပေါ်၌ လျင်မြန်စွာလျှောက်သွားနေကြသည်။ ဤနေရာမှ အရှေ့စူးစူး မိုင် ၁၅၁ အကွာရှိ ဟေးစံခံတပ်ဆီသို့ရည်မှန်းကာ ချီတက်သွားနေကြခြင်းဖြစ်၏။

အရုံးနှင့်ရင်ဆိုင်သွားခဲ့ရသော စစ်တပ်တစ်တပ် စခန်းချသွားခဲ့

သည့်နေရာသည် တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ နောက် ၅ မိနစ်အတွင်း ဆက်ဂျိဝစ်ခံတပ်အနီးရှိ ချောင်းငယ်၏ကမ်းပါးတစ်ဖက်တွင် ဝပုလွေတစ်ကောင်ရောက်လာသည်။ သူ့ဆီသို့ လေနှင့်အတူပါလာနေသော အနံ့များကိုရပ်၍ ရှူနေသည်။ သုဿန်တစ်ပြင်လိုဖြစ်သွားသော ဤနေရာ တွင် သူနေ၍မဖြစ်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ ရှေ့ခရီးကို ဆက်သွားသည်။

ဤသို့ဖြင့် လူသူနှင့် အလွန်အလှမ်းဝေးလှသော ကင်းစခန်းသည် တပ်၏စွန့်ပစ်သွားခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။ နယ်စပ်ဒေသ၏ အလွန်နက်ရှိုင်း ဘေးဒေသတွင်းသို့ ယဉ်ကျေးမှုသွတ်သွင်းရန်ဟူသော ရည်မှန်းချက်ဖြင့် ရောက်လာသည့် ရှေ့ပြေးတပ်ဦးသည် နောက်သို့ ပြန်လည်ဆုတ်ခွာခဲ့ရလေ ပြီ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နောင်တစ်ချိန်တွင် ဤနေရာသို့ နောက်ထပ်တပ် များ ရောက်လာလိမ့်ဦးမည်မှာမလွဲပေ။ သို့တစေလည်း ယခုလောလော ဆယ်တွင်မူ ဆက်ဂျိဝစ်ခံတပ်၏သမိုင်းအစသည် ကောင်းလှသည်ဟု မဆို သာပေ။ အနှောင့်အယှက်အဟန့်အတားများက ကြီးမားလွန်းသဖြင့် ခံတပ် ၏အခန်းသည် တစ်ခဏမျှတော့ ရပ်ဆိုင်းသွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။

နေ၏အလင်းရောင်သည် ဗိုလ်ဒမ်ဘာအဖို့ ဝမ်းသာကြည်နူးစရာ ကောင်းလှ၏။ သူသည် ဆက်ဂျိဝစ်ခံတပ်အကြောင်းကို မတွေးဘဲမနေနိုင်။ မျက်လုံးနှစ်လုံးပွင့်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထိုခံတပ်ဆီကိုသာ စိတ်က ရောက်သွားသည်။

သူသည် ထိုခံတပ်မှ တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်ကြီး ကာဂျစ်လ်နှင့် တပ်သား များအကြောင်းကိုလည်း မစဉ်းစားဘဲမနေနိုင်။ ထိုခံတပ်၏တစ်နေရာကို လည်းကောင်း၊ ထိုခံတပ်သို့ရောက်စက ပထမဆုံးစေလွှတ်မည့် ကင်းတပ် သားများအကြောင်းကိုလည်းကောင်း မတွေးဘဲမနေနိုင်။

ယနေ့ဆိုလျှင် သူ တာဝန်ကျရာ ကင်းတပ်သို့ ရောက်ရပေတော့ မည်။ လွန်လေခဲ့ပြီးသော နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက နယ်စပ်ဒေသ၌ တာဝန်ကျလိုသည့် စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်သည် အကောင်အထည်ပေါ်ပေ တော့မည်။

သူသည် အိပ်နေရာမှလူးလဲထကာ သူ့အိပ်ရာကို ကပျာကယာ သိမ်းသည်။ နံနက်ခင်းအလင်းရောင်ဝင်စဖြစ်၍ အအေးဓာတ်ကမပြယ်သေး။ သူသည် တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်လျက်ရှိ၏။ သူသည် ရှူးဖိနပ်ကို စီးနေရာမှ စိတ်မရှည်သည့်မျက်နှာထားဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။

“တင်မွန်”

“ဘာလဲ...ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု တင်မွန်ကရေရွတ်ကာ အလန့်တကြား ထထိုင်သည်။

“ထတော့လေဗျာ... ကျွန်တော်တို့သွားကြစို့”

*

ဗိုလ်ကြီးကာဂျစ်လ်၏တပ်ခွဲသည် မွန်းတိမ်းစအချိန်ခန့်တွင် ဆယ်မိုင်နီးပါးမျှ ခရီးပေါက်ခဲ့သည်။ တပ်သားများစိတ်ဓာတ်အင်အားမှာ လည်း အထိုက်အလျောက် တိုးတက်လာခဲ့၏။ တပ်သားများသည် ပဲရေးရီ မြက်ခင်းများကြားမှ ဖြတ်သွားနေစဉ်အတွင်း စစ်သီချင်းများကို တစ်ဟုန်ထိုး ဆိုလာကြသည်။ သူ့တပ်သားများ၏သီချင်းသံသည် ဗိုလ်ကြီးကာဂျစ်လ်၏ စိတ်ဓာတ်ကိုပါ တက်ကြွစေခဲ့၏။

အခုလိုကျပြန်တော့လည်း သူ့စိတ်သည် ရဲဝံ့ပြတ်သားလာသည်။ တိုက်ပွဲဖြစ်လာလျှင် ရှေ့ဆုံးမှအသေခံ၍ တက်မည်ဟူသော စိတ်ပင်လျှင် ပြန်ဝင်လာသည်။ သူသည် နောက်ဆုံးလက်ကျန်ဖြစ်သော စီးကရက်ကိုဖွာ ရင်းက ပြုံးနေမိသည်။ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်သည် မှန်နေပြီး ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဘယ်သူကမှ လာ၍ဖျက်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်။

မြက်ခင်းပြင်ကွင်းပြင်ကြီးထဲမှ ဖြတ်သွားနေခိုက်တွင် ဤတပ်ခွဲ၏ တပ်ခွဲမှူးဖြစ်ရသည့်အတွက် ဂုဏ်ယူလိုစိတ်သည် သူ့ရင်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိ၏။ ယခုလိုအချိန်တွင် သူ့တပ်ခွဲ၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ အရန်တပ်ဖွဲ့ များသာရှိနေလျှင် မည်မျှကောင်းပါမည်နည်းဟု သူ မတွေးမိဘဲမနေနိုင်။ အကယ်၍သာ သူ့တပ်ခွဲ၏ဝဲယာ၌ အရန်တပ်များ ချထားနိုင်ခဲ့ပါမူ သူ့အနေ ဖြင့် ထိုတပ်များအား မြောက်ဘက်နှင့်တောင်ဘက်သို့ ချိတ်ခိုင်းမည်ဟု သူ စိတ်ကူးယဉ်လာသည်။

သူသည် စိတ်ကူးယဉ်နေရာမှ တောင်ဘက်သို့ တစ်ချက်မျှ မျှော်

ကြည့်မိသည်။ ထို့နောက်တော့ သူသည် အကြည့်ကို အခြားတစ်ဖက်သို့ လွှဲလိုက်သည်။ ထိုစဉ်က သူ စောစောကစဉ်းစားမိသလိုသာ တောင်ဘက်သို့ တစ်တပ်ကို တစ်မိုင်ခန့်အကွာထိ စေလွှတ်နိုင်မည်ဆိုပါမူ တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ထိပ်တိုက်ဆုံမိကြဖို့ရှိ၏။

သူတို့အနေဖြင့် တွေ့ရမည့်အရာမှာ အခြားမဟုတ်၊ လမ်းဘေး တစ်နေရာ၌ရပ်ထားသော မြင်းလှည်းကြီးတစ်စီးနှင့် ခရီးသည်နှစ်ဦးဖြစ် သည်။ ခရီးသည်နှစ်ဦးသည် တောင်ကြားတစ်ခုအတွင်း၌ မီးလောင်ပြီး ပျက်စီးနေသော လှည်းကြီးတစ်စီးကို ဆင်းကြည့်နေကြသည်။ ခရီးသည် တစ်ဦးမှာ ရွံစရာအနံ့များ ထောင်းထောင်းထနေသော လူတစ်ဦးဖြစ်၍ နောက်တစ်ဦးမှာ ယူနီဖောင်းဝတ်စုံဝတ်ထားသည့် လူချောလူလှ လူရွယ် တစ်ဦးဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း တပ်ခွဲတွင် ဘေးမှရံထားသည့်တပ်ဟူ၍ တစ်တပ် မှမရှိသဖြင့် ကျန်ခရီးသည်များနှင့် မတွေ့ရတော့ပေ။

မိုလ်ကြီးကာဂျစ်လ်၏တပ်ခွဲက သူတို့၏မူလဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ဟေးစ်ခံတပ်တည်ရှိရာ အရှေ့စူးစူးသို့ ချီတက်သွားလျက်ရှိသည်။

ထိုအချိန်တွင် ခရီးသည်နှစ်ဦးသည် သူတို့၏လှည်းပေါ်သို့ ပြန် တက်ကာ ဆက်ဂျ်ဝစ်ခံတပ်တည်ရှိရာ အနောက်စူးစူးသို့ ဆက်လက်ထွက် ခွာသွားကြပြန်လေပြီ။

[၂]

ဒုတိယနေ့တွင် ဗိုလ်ကြီးကာဂျစ်လ်၏လူများသည် ကျွဲကောင်ရေ တစ်ဒါဇင် ခန့်ရှိသော ကျွဲအုပ်တစ်အုပ်နှင့်တွေ့သည်။ သူတို့လူစုသည် ထိုကျွဲအုပ်ထဲမှ ဆူဆူဖြိုးဖြိုးကျွဲမတစ်ကောင်ကို ပစ်ခတ်ရရှိခဲ့သဖြင့် အင်ဒီးယန်းများကဲ့သို့ အသားများကို ကျကျနနမီးကင်ပြီး စားသောက်ပွဲကြီးပြုလုပ်ကြသည်။ သူ့လူ များက အနူးညံ့ဆုံးအပိုင်းဖြစ်သည့် ကျွဲမ၏ဘို့တစ်ခြမ်းကို သူတို့ဗိုလ်ကြီး အတွက် မီးကင်ပြီးကျွေးကြသည်။

တစ်ခွဲ၏ကံသည် ဆက်၍ကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။ လေးရက်မြောက်နေ့ မွန်းတည့်ချိန်တွင် နယ်မြေဒေသလေ့လာရေးတပ်နှင့် ဆုံမိသည်။ ထိုတပ်မှ တပ်ရင်းမှူးဖြစ်သူ ဗိုလ်မှူးသည် ကာဂျစ်လ်၏လူများ ကိုမြင်ရုံဖြင့် သူတို့ခံစားရသည့်ဒုက္ခကို ခန့်မှန်းပြီး သိနားလည်ကာ ကရုဏာ သက်ခဲ့သည်။

ဗိုလ်မှူးသည် ကာဂျစ်လ်တို့အား မြင်းခြောက်ကောင်နှင့် နာမကျန်း သူများအတွက် လှည်းကြီးတစ်စီးကို ခေတ္တပေးလိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ကာဂျစ်လ်၏တပ်သည် နောက်လေးရက်အကြာတွင် ဟေးစ်ခံတပ်သို့ ချော မောစွာ ဆိုက်ရောက်သွားခဲ့သည်။

ဗိုလ်ကြီး ကာဂျစ်လ်၏လုပ်ရပ်သည် ကံမကောင်း အကြောင်းမလှပါက အရေးယူခံရဖို့ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ယခုဆက်ဂျ်ဝစ်ခံတပ်ကို စွန့်ပစ်ထားခဲ့ပြီး ထွက်လာသည့်အတွက် သူ့အား တစ်စုံတစ်ရာအရေးယူခြင်း ဖမ်းဆီးခြင်းမပြု။

လွန်ခဲ့သော ရက်အနည်းငယ်ခန့်က သူ့အား တပ်ခွဲမှူးရာထူးမှ ဖယ်ရှားရန်အထိ ကြံစည်ခဲ့ကြသော တပ်သားများသည် ယခုအခါတွင် သူ့ဘက်မှ ရပ်တည်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့၏အဖြစ်သနစ်များကိုပြောပြကာ ဗိုလ်ကြီး ကာဂျစ်လ်အား သူတို့၏ခေါင်းဆောင်ကောင်းတစ်ဦးအဖြစ် ဂုဏ်တင်၍ ပြောဆိုကြသည်။ ဗိုလ်ကြီးကာဂျစ်လ်၏ မျက်မှောက်တွင်မဟုတ်ဘဲ တစ်ဦးချင်းစီခေါ်၍ စစ်ဆေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ သူတို့၏ပြောဆိုမှုများသည် စစ်ဆေးသူအရာရှိအဖို့ ကျေနပ်စရာရှိသည်။

နယ်မြေအတွင်း၌ အမှီပြုစရာအခြေအနေကလည်းမရှိ၊ အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင်တွင်လည်း အားကိုးအားထားပြုစရာ ဘာတစ်ခုမှမရှိ၊ နောက်ပိုင်းမှကူညီထောက်ပံ့မှုရဖို့ကလည်း မလွယ်၊ အလွန်ခေါင်သောဒေသအတွင်းမှ နယ်ခြားတပ်တစ်တပ်အနေဖြင့် စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားကာ ထင်ရာမြင်ရာတွေဖြစ်လာနိုင်၏။ သို့သော်လည်း ယင်းအဖြစ်သို့မရောက်အောင် ထိန်းသိမ်းပြီး နေခဲ့ခြင်းသည် ချီးကျူးစရာတစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။

ဤသို့ဖြင့် တာဝန်ခံအရာရှိများသည် ချက်ချင်းပင် အရေးယူဆောင်ရွက်မှုနှစ်ခုကိုပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ပထမတစ်ခုမှာ ဟေးစ်ခံတပ်မှတပ်မှူးသည် စိန့်လူးဝစ္စမြို့ရှိ နယ်မြေစစ်ဌာနချုပ်မှ ဗိုလ်ချုပ်တိုက်ထံသို့ အစီရင်ခံစာတစ်စောင်ပေးပို့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအစီရင်ခံစာတွင် ဗိုလ်ကြီးကာဂျစ်လ်တို့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည့်ဖြစ်ရပ်ဇာတ်ကြောင်းကို အသေးစိတ်ဖော်ပြပြီး ဆက်ဂျ်ဝစ်ခံတပ်ကို လုံးဝဖျက်သိမ်းပစ်သင့်ကြောင်း ထောက်ခံအကြံပြုခဲ့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်တိုက်ကလည်း ထိုအကြံပြုချက်ကို ချက်ချင်းလက်ခံကာ ဆက်ဂျ်ဝစ်ခံတပ်အား အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအစိုးရစစ်တပ်၏ ခံတပ်များစာရင်းမှ ထုတ်ပယ်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဆက်ဂျ်ဝစ်ခံတပ်ဆိုသည်မှာ မရှိတော့။

ဒုတိယအရေးယူဆောင်ရွက်ချက်မှာ ဗိုလ်ကြီးကာဂျစ်လ်နှင့် ပတ်သက်သည်။ အများ၏အမြင်တွင် သူသည် သူ့ရဲကောင်းတစ်ဦးဖြစ်နေသဖြင့်

‘သူရက္ခေ.တံဆိပ်’ ချီးမြှင့်ခံခဲ့ရပြီး ‘ဗိုလ်မှူး’ ရာထူးကို တိုးပေးခဲ့သည်။
ထို့နောက် ‘အောင်ပွဲအထိမ်းအမှတ်ညစာစားပွဲ’ ကို ခံတပ်တွင်းရှိ အရာရှိ
ရိပ်သာ၌ ကျင်းပခဲ့ကြလေသည်။

ဤညစာစားပွဲတွင် အရာရှိပေါင်းစုံ ဆုံမိကြသည်။ ထို့ကြောင့် စား
သောက်အပြီးတွင် အရက်များကို အဆမတန်သောက်သည့် ‘သောက်ပွဲကြီး
တစ်ပွဲ’ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ထိုပွဲတွင် ဗိုလ်ကြီးကာဂျစ်လ်သည် မိတ်ဆွေ
အရာရှိတစ်ဦးထံမှ ထူးဆန်းသောဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို ကြားရသည်။

စစ်တပ်ကို အလယ်ခေတ်ကပုံစံမျိုးဖြင့် နိုင်ထက်စီးနင်း အုပ်ချုပ်
တတ်သော၊ အသိပညာဗဟုသုတအလွန်နည်းသော အသက်ကြီးကြီး ခေါင်း
မာမာ ဗိုလ်မှူး ဖမ်ဘရောဆိုသူသည် လွန်ခဲ့သောရက်အနည်းငယ်ကပင်
လူငယ်အရာရှိတစ်ဦးအား အရှေ့ဘက်ဒေသရှိ ဆက်ဂျိဝစ်ခံတပ်သို့ တာဝန်
ချထားစေလွှတ်လိုက်သည်။ ထိုလူငယ်အရာရှိနှင့်အတူ ရိက္ခာပစ္စည်းများ
အပြည့်တင်ထားသည့် ကုန်တင်လှည်းကြီးတစ်စီးကိုပါ စေလွှတ်ခဲ့သည်။
သို့ဆိုလျှင် မိမိတို့ကအပြန်၊ ထိုလှည်းကြီးက အသွား လမ်းတွင် မဆုံမိဘဲ
လွဲသွားခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဗိုလ်ကြီးကာဂျစ်လ်က တွေးမိ၏။

အလွန်ခေါင်သောနယ်မြေအတွင်းသို့ ဝင်သွားခဲ့ရသော ထိုလှည်း
နှင့် ထိုလူများ၏ကံကြမ္မာသည် မည်ကဲ့သို့ရှိကြလေမည်နည်း။ ပထမတော့
သူနှင့် သူ့မိတ်ဆွေသည် ဗိုလ်မှူးဖမ်ဘရော၏ လုပ်ပုံကိုင်ပုံကို အံ့ဩကာ
ရယ်စရာတစ်ခုသဖွယ် သဘောထားပြီး ရယ်မောမိခဲ့ကြ၏။ အကယ်၍
လှည်းသမားသည် လူလည်တစ်ဦးဖြစ်ပါက သူ့လှည်းကို အရှေ့ဘက်
မမောင်းဘဲ အနောက်စူးစူးသို့ မောင်းကာ လှည်းပေါ်၌ပါလာသည့် ကုန်
ပစ္စည်းများကို လမ်းတစ်လျှောက်ရှိ ကုန်စုံဆိုင်များသို့ တစ်ဆိုင်ဝင် တစ်ဆိုင်
ထွက် ရောင်းချသွားလိမ့်မည်ဟုပင် ပြောမိခဲ့ကြသေးသည်။

ထိုညက မူးမူးရူးရူးဖြင့် သူ့အိပ်ခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့သော
ဗိုလ်ကြီး ကာဂျစ်လ်သည် ခေါင်းအုံးပေါ် ခေါင်းချမိသည့်အခါ ဆက်ဂျိဝစ်
ခံတပ်အကြောင်းကို တွေးမိပြန်သည်။ သို့သော်လည်း သူ တွေးမိသည်မှာ
အတိတ်က အမှတ်တရဖြစ်လောက်သည့်အရာတစ်ခုအဖြစ်သာ တွေးမိခဲ့ခြင်း
ဖြစ်၏။

ဤသို့ဖြင့် ဗိုလ်ဒမ်ဘာတစ်ယောက် “ဘယ်ကိုရောက်သွားသည်”

အသက်ရှင်လျက်ပင်ရှိနေသေးသည်” ဟူသောအချက်များကို သိသူမှာ တစ်ဦးတည်းသာလျှင် ရှိတော့၏။

ထိုသူမှာလည်း မည်သည့်နေရာမှ အရာမရောက်သည့် တင်မွန်ဟု ခေါ်သော အရပ်သားတစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

[၃]

ခံတပ်တစ်ခုလုံးတွင် လှုပ်ရှားမှုဟူ၍ တစ်ခုတည်းသာလျှင်ရှိသည်။ ယင်းမှာ ရိက္ခာတဲအပေါက်ဝမှ စုတ်ပြတ်နေသော ရွက်ထည်စဖြစ်သည်။ တံခါးဝ၌ တပ်ထားသော ရွက်ထည်စသည် လေတိုက်တိုင်း တဖျတ်ဖျတ်ခါယမ်း လျက်ရှိ၏။ ယခင်က ဗိုလ်ကြီးကာဂျစ်လ်နေထိုင်သွားခဲ့သော အိမ်ရှေ့နံရံ ထက်မှ စာတမ်းသာမရှိလျှင် ဗိုလ်ဒမ်ဘာအနေဖြင့် ဤနေရာသည် သူ တာဝန်ကျသောနေရာမှ ဟုတ်ပါလေစဟု သံသယဝင်မိမည်ဖြစ်သည်။ ယခု သော်မူ 'ဆက်ဂျ်ဝစ်ခံတပ်' ဟူသောစာတမ်းကို အထင်အရှားမြင်နေရသဖြင့် ယုံကြည်စိတ်ချရတော့မည်ဖြစ်၏။

လူနစ်ယောက်သည် လှည်းပေါ်မှ ရုတ်တရက်မဆင်းသေးဘဲ ခံတပ်တစ်ခုလုံးကိုကြည့်ကာ တွေဝေငေးမောနေကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် လှည်းပေါ်မှခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး ဗိုလ်ကြီးကာဂျစ်လ်နေထိုင် ခဲ့သော အိမ်ထဲသို့ဝင်သည်။ စက္ကန့်အနည်းငယ်မျှအကြာတွင် သူသည် အိမ် ထဲမှပြန်ထွက်လာပြီး လှည်းပေါ်၌ထိုင်မြဲတိုင်းထိုင်နေသော တင်မွန်အား လှမ်း ကြည့်သည်။

“ဘယ်သူမှမရှိဘူးလား” ဟု တင်မွန်က လှမ်းအော်မေးသည်။

ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် တင်မွန်၏မေးခွန်းကိုပြန်မဖြေဘဲ ရိက္ခာတဲဘက် သို့လျှောက်သွားပြီး ရွက်ထည်စကိုဆွဲဖယ်ကာ အထဲသို့ငုံ့ကြည့်သည်။ အထဲ

တွင် ဘာပစ္စည်းမှမရှိ။

တင်မွန်က သူ့အားငုံကြည့်ပြီး ခေါင်းတခါခါလုပ်နေသည်။

“ကဲ... ပစ္စည်းတွေ ချကြရအောင်” ဟု ဗိုလ်ဒမ်ဘာက ပြောသည်။

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ကျွန်တော်တို့ခံတပ်ကို ရောက်ပြီလေ”

တင်မွန်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“လူလည်း တစ်ယောက်မှမရှိဘူး” ဟု ရေရွတ်သည်။

ဗိုလ်ဒမ်ဘာကလည်း သူ တာဝန်ကျသည့်ခံတပ်ကို နောက်တစ်ကြိမ်ကြည့်ပြန်သည်။

“အခုလောလောဆယ်တော့ မရှိဘူးပေါ့” ဟု ပြန်ပြောသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး နှုတ်ဆိတ်နေကြသည်။ ဘာဆက်၍ ပြောရမှန်း မသိ။ တင်မွန်သည် သူ့မြင်းဇက်ကြိုးများကို ဆတ်ခနဲဆွဲလိုက်ပြီး ဘေးတစ်ဖက်သို့ငုံ့၍ တံထွေးတစ်ချက် ထွေးလိုက်သည်။

“အားလုံးထွက်ပြေးကုန်ကြသလား...၊ ဒါမှမဟုတ် အားလုံးသေကုန်ကြသလား၊ တစ်ခုခုပဲဖြစ်မယ်” ဟု တင်မွန်ကပြောပြီး ဗိုလ်ဒမ်ဘာအား လှမ်းကြည့်သည်။ ကျုပ်တို့ လာလမ်းအတိုင်း လှည့်ပြန်ကြတာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ်လို့ထင်တယ်” ဟု ထပ်ပြောသည်။

သို့သော်လည်း ဗိုလ်ဒမ်ဘာကတော့ ပြန်ဖို့စိတ်မကူး၊ ဆက်ဂျိဝစ်ခံတပ်တစ်ခုလုံး ဘာတွေဖြစ်ကုန်သလဲ၊ ထိုအချက်သည် သူ ရှာဖွေရမည့်အချက်တစ်ချက်ဟု သူ ယူဆသည်။ တင်မွန်ပြောသလို အားလုံးထွက်ပြေးကုန်သလား သို့မဟုတ် တစ်ယောက်မကျန် အသတ်ခံကြပြီလား။ အားလုံးတော့ သေမည်မထင်။ အသက်ရှင်သူအနည်းငယ် ကျန်ကောင်းကျန်မည်။ ထိုလူစုသည် ခံတပ်ကို ပြန်ရောက်ချင်ရောက်လာနိုင်သည်။

သူ ဤခံတပ်၌နေခဲ့တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် တာဝန်သိမှုတစ်ခုတည်းကြောင့်မဟုတ်၊ သူတွင် ထိုထက်ပို၍ နက်ရှိုင်းသော အကြောင်းတစ်ခုရှိသည်။ လူတစ်ယောက်တွင် သူ ရယူလိုသောအရာတစ်ခုရှိလာလျှင် ထိုအရာအတွက် ပေးရမည့်တန်ဖိုးကို ဂရုမစိုက်သည်မှာ သဘာဝပင်ဖြစ်သည်။ သူသည် နယ်ခြားဒေသတစ်ခု၌ နေထိုင်လိုသောဆန္ဒပြင်းပြခဲ့သူဖြစ်၏။ အခု သူနေလိုသောနေရာသို့ရောက်နေပြီ။ သို့ဆိုလျှင် ဆက်ဂျိဝစ်ခံတပ်

၏ လက်ရှိအခြေအနေကို အချိန်ကုန်ခံပြီး စဉ်းစားနေစရာမလို။ သူ့စိတ်သူ အခိုင်အမာဆုံးဖြတ်ပြီးနေပြီး နောက်ထပ်စဉ်းစားနေစရာမလိုတော့။

သူသည် တင်မွန်အား စိုက်ကြည့်နေသည်။ “ဒီနေရာဟာ ကျွန် တော့ရဲ့ခံတပ်၊ လှည်းပေါ်ကရိက္ခာတွေဟာ ဒီခံတပ်ကပိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေ” ဟု ပြောသည်။

သူတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စူးစူးရဲရဲကြည့်နေကြ သည်။ တင်မွန်၏မျက်နှာတွင် အပြုံးရိပ်သန်းလာသည်။ သူသည် ဟက် ဟက်ပက်ပက်ရယ်သည်။

“မင်းရှူးနေသလား သူငယ်ရယ်” ဟု တင်မွန်ကပြောသည်။ သူ့ လေသံမှာ သားတစ်ယောက်အပေါ် စိတ်ကုန်နေသည့် ဖခင်တစ်ယောက်၏ လေသံမျိုးဖြစ်သည်။ တင်မွန်အနေဖြင့် ဤစကားကိုပြောခြင်းမှာ အဓိပ္ပာယ် ရှိသည်။ သူ မျက်စိထဲတွင် ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် သူငယ်နှစ်စားအရွယ်ဖြစ်သည်။ တိုက်ပွဲတစ်ပွဲမှ တိုက်ဘူးသူဟုမထင်၊ ပြီးတော့ အနောက်ပိုင်းဒေသကို ရောက် ဘူးသူမဟုတ်၍ ဤဒေသအကြောင်းကို သိသူမဟုတ်။ ဤအမြင်ဖြင့် ဤ စကားကို သူပြောခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော်လည်း သူ့အမြင်သူ့အယူအဆများသည် မှားသည်။ ဗိုလ် ဒမ်ဘာသည် သူငယ်နှစ်စားတစ်ယောက်မဟုတ်။ သူသည် သိမ်မွေ့သော် လည်း တာဝန်သိသူဖြစ်သည်။ သဘောလည်း အလွန်ကောင်းသည်။ သို့သော်လည်း သူငယ်နှစ်စားတစ်ယောက်တော့မဟုတ်။

သူသည် သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး တိုက်ပွဲပေါင်းများစွာနှင့် ရင်ဆိုင် ခဲ့ဖူးသူဖြစ်သည်။ တိုက်ပွဲဖြစ်လာလျှင်လည်း သူသည် အောင်မြင်မှုရသည်က များ၏။ ဘာကြောင့်နည်း၊ သူသည် ထူးခြားသော အရည်အသွေးကပါလာ သော အာရုံတစ်ခုရှိသည်။ ထိုအာရုံသည် ဆဋ္ဌမအာရုံဟုခေါ်နေကြသည့် ဉာဏ်မျိုးဖြစ်၏။

ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလတွင် ခပ်ကြမ်းကြမ်း၊ ခပ်ရမ်းရမ်းဆက်ဆံ ရမည်ကို သိသည်။ ဘယ်လိုအခြေအနေတွင် သာယာချေငံစွာဆက်ဆံရမည် ကိုလည်း သူနားလည်သည်။ သူ၏တင်းမာခက်ထန်သောအကြည့်ကြောင့် တင်မွန်၏မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးရိပ်သည် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

နောက်ထပ်ခဏမျှအကြာတွင် ဗိုလ်ဒမ်ဘာ၏ညာဘက်လက်သည်

အပေါ်သို့မြောက်လာသည်။ သူ့လက်ထဲမှ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ပြောင်းသည် တင်မွန်ဆီသို့ တည့်တည့်မတ်မတ်ချိန်ထားသည်။

“လှည်းပေါ်က အခုချက်ချင်းဆင်း၊ ပစ္စည်းတွေချမယ်။ ကျုပ်ကို ကူချပေး”

ဗိုလ်ဒမ်ဘာ၏တင်းမာသောလေသံသည် ထိရောက်သည်။ သူ့ခိုင်းသည်အတိုင်းမလုပ်လျှင် မိမိသေရလိမ့်မည်ကို တင်မွန်နားလည်သည်။ သူသည် စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ မြင်းဇက်ကြိုးကို ဘရိတ်တိုင်တွင်ချည်ကာ လှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းသည်။ လှည်းနောက်မြီးတံခါးကိုဖွင့်ကာ အထဲမှ ပစ္စည်းများကိုချသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပစ္စည်းများကို ခေါင်မိုးနိမ့်ဆင်းနေသည့် ရိက္ခာတဲအတွင်းသို့ ပို့ကြသည်။ ပစ္စည်းအချို့ကိုမူ ဗိုလ်ကြီးကာဂျစ်လ်နေသွားခဲ့သောအိမ်ထဲတွင် စုပုံထားကြသည်။

[၄]

လထွက်ချိန်နှင့်ကိုက်အောင် ပြန်မှဖြစ်မည်ဟုပြောကာ တင်မွန်သည် ခံတပ် အတွင်းမှ နေဝင်ဆည်းဆာအချိန်တွင် ထွက်ခွာသွားသည်။

ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် မြေပြင်၌ထိုင်၍ ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကိုဖွာရင်း လှည်းတစ်စီးလုံး သူ့မျက်စိအောက်မှ ပျောက်သွားသည့်အထိ စောင့်ကြည့် နေသည်။ သူ့မြင်ကွင်းထဲမှ လှည်းပျောက်သွားချိန်တွင် နေသည် အနောက် ဘက်မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအောက်သို့ စုံးစုံးမြုပ်သွားခဲ့လေပြီ။

ငြိမ်ဆိတ်မှုအပေါ်၌ သာယာနေသော ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် ငြိမ်ဆိတ် မှုကို တရင်းတနှီးအဖော်ပြုကာ အမှောင်ထုအတွင်း၌ အချိန်အတော်ကြီးကြာ မှု ထိုင်နေသည်။ တစ်နာရီကျော်ကျော်ခန့်ကြာသွားသည့်အခါတွင်မူ သူ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းလာသည်။ ထိုအခါကျမှပင် သူသည် ထိုင်နေရာ မှထကာ ဗိုလ်ကြီးကာဂျစ်လ်နေထိုင်ခဲ့သည့် တဲအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

ရုတ်တရက်ချက်ချင်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လာသည်။ ယူနီဖောင်းကိုပင် မလဲဖယ်နိုင်တော့ဘဲ ရိက္ခာပစ္စည်းပုံကြားရှိ နေရာလွတ်ပေါ်တွင် လှဲချလိုက် သည်။ အိပ်တော့အိပ်ပါ၏။ သို့သော်လည်း ကောင်းစွာအိပ်မပျော် ထူးဆန်း သောအသံများကြောင့် မကြာခဏလန့်နိုးသည်။ အသံများမှာ နေ့ခင်းဘက် တွင် ကြားခဲ့ရသည့်အသံများနှင့်မတူ တစ်ညလုံး တဖျတ်ဖျတ်လန့်နိုးရင်းဖြင့် အချိန်ကုန်သည်။

သူ အိပ်မောကျတော့မည့်အခြေအနေသို့ ရောက်ခါမှ ချောင်းထဲမှ ရေသံများကြောင့် လန့်နိုးလာရပြန်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း သစ်ကိုင်းကျိုးသံလိုလို ဘာလိုလို အသံများကြောင့် ဖျတ်ခနဲနိုးလာရပြန်သည်။ ပင်ပန်းမှုက ဖိစီးထားသဖြင့် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ငြိမ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ဤအနေအထားတွင် သူ့စိတ်အာရုံတံခါးသည် ပွင့်လျက်ရှိသည်ဖြစ်ရာ မတွေ့ချင်သော ဧည့်သည်တစ်ယောက်သည် ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာသည်။ ယင်းဧည့်သည်မှာ 'သံသယဧည့်သည်' ပေတည်း။

သံသယဧည့်သည် သူ့အား တစ်ညလုံး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်မအိပ်နိုင်အောင် နှောင့်ယှက်လျက်ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူ့နားဝ၌ကပ်ကာ တီးတိုးလေသံဖြင့် စကားများပြောနေသည်။ ဘာတွေလာပြောနေမှန်းလည်းမသိ။ သူသည် အရူးတစ်ယောက်လိုဖြစ်နေသည်။ သူသည် သံသယဧည့်သည်အား ပြန်လည်၍ တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်သည်။ ထိုတိုက်ပွဲသည် လင်းအားကြီးအချိန်ထိ မပြီးဆုံးသေး၊ အရုဏ်တက်ခါနီး နာရီပိုင်းအလိုကျမှပင် သံသယဧည့်သည်အား သူ ကန်ထုတ်ပစ်နိုင်ခဲ့သည်။ ထိုအခါကျမှပင် သူသည် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားသည်။

သူတို့သည် ရပ်လိုက်ကြသည်။ သူတို့အားလုံး စုစုပေါင်း ခြောက်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ပေါနီးလူမျိုးစုနွယ်ဝင် အင်ဒီးယန်းများဖြစ်သည်။ ရှိရှိသမျှ အင်ဒီးယန်းလူမျိုးစုများထဲတွင် ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးသော လူမျိုးစုဖြစ်၏။ သူတို့ခေါင်းပေါ်မှာ ဆံပင်သည် ဦးစွန်းဖုတ်ဖြစ်သည်။ မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် ဆေးဖြင့်ဆေးခြယ်ထားသည့် အရေးအကြောင်းများ အပြည့်။

ပေါနီးများသည် မျက်စိရှင်သူ၊ မျက်စိစူးသူများဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူတို့မြင်ပုံ၊ ရှုပုံနှင့် သုံးသပ်ပုံများသည် တခြားလူများနှင့် နှိုင်းယှဉ်၍မရအောင် ထူးခြားသည်။ သူတို့ ကြည့်ပုံမြင်ပုံသည် ကရုဏာကင်းမဲ့သည်။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည်။ အရာဝတ္ထုတစ်ခုကိုမြင်လျှင် မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း အရှင်ထားသင့်သလား သို့မဟုတ် သတ်ပစ်

သင့်သလားဟု အဆုံးအဖြတ်ပြုတတ်သည်။ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါကလည်း လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ လှုပ်ရှားတတ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း လွင်ပြင်နေ အင်ဒီးယန်းများသည် ပေါနီးများအား အလွန်ကြောက်ရွံ့ကြလေသည်။

ပေါနီးခြောက်ဦးသည် ဘာကြောင့် ဤနေရာ၌ ရပ်လိုက်ကြရသနည်း။ အရာဝတ္ထုထစ်ခုကို မြင်လိုက်ရ၍ဖြစ်၏။ သူတို့သည် သူတို့၏ ပိန်ညောင်ညောင်မြင်းများပေါ်မှထိုင်ကာ အဆင့်ဆင့်အထပ်ထပ်တည်ရှိနေသော တောင်ကြားများနှင့် ချောင်းများပေါ်မှကျော်၍ အဝေးသို့ မျှော်ကြည့်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ မိုးလင်းစ နံနက်စောစော အလင်းရောင်အောက်တွင် တလိမ့်လိမ့်တက်နေသည့် မီးခိုးငွေ့များ၊ သူတို့နှင့် မိုင်ဝက်ခန့်တော့ ဝေးလိမ့်မည်ဖြစ်၏။

သူတို့ရောက်နေသောနေရာမှာ အမြင့်ပိုင်းဖြစ်၍ အပေါ်စီးမှကြည့်နေရခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့သည် မီးခိုးငွေ့များကို အထင်အရှားမြင်နေရသော်လည်း ဘယ်နေရာမှလာနေသည်ကိုမူ မမြင်ရပေ။ မီးခိုးထွက်လာနေသောနေရာသည် တောင်ကြားတစ်ခုနှင့် ကွယ်နေသည်။ သူတို့မြင်လိုသောအရာကို မမြင်ရသဖြင့် ပေါနီးများသည် အချင်းချင်းထင်မြင်ချက်ပေးကြသည်။ ဆွေးနွေးဝေဖန်ကြသည်။ ဘာဖြစ်နိုင်သလဲ၊ ဘယ်နေရာကလဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ။

သို့သော်လည်း သူတို့အနေဖြင့် ပင်ပန်းလှပြီ။ အကယ်၍သာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်းမဖြစ်ပါမူ အခုချက်ချင်း တောင်ပေါ်မှ ဆင်းသွားကြမည်ဖြစ်၏။ အခုတော့ သူတို့သည် ရွာမှထွက်လာကြသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ အခုလောက်ကြာကြာ ရွာနှင့်ဝေးကွာနေခြင်းသည် ဘေးအန္တရာယ်မကင်း။

သူတို့ထွက်လာစဉ်က ဆယ့်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ တောင်အရပ်ရှိ ကိုမင်ချီ အင်ဒီးယန်းများထံမှ မြင်းများခိုးယူရန် ထွက်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ပတ်နီးနီးကြာ ခရီးပေါက်ခဲ့ကြပြီး နောက်တစ်ရက်တွင် သူတို့သည် မြစ်တစ်မြစ်ကို ဖြတ်ကူးခဲ့ကြသည်။ ထိုအခေါက် အင်အားအတော်များများ သောက်အိုဝတ်စုံအုပ်စုတစ်စုနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးမိခဲ့သည်။ ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် သူတို့လူစုသည် တစ်ဦးသေ တစ်ဦးဒဏ်ရာရကာ လွတ်မြောက်ခဲ့ကြလေသည်။

ဒဏ်ရာရသူမှာ အဆုတ်တွင်ရရှိထားသော ဒဏ်ရာဖြင့် အချိန်အတော်ကြာကြာ အသက်ရှင်နေခဲ့သည်။ သူ့အား ပြုစုသယ်ဆောင်ခဲ့ရသဖြင့်

သူတို့အဖွဲ့သည် ထင်သလောက် ခရီးမပေါက်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဒဏ်ရာရသူမှာ အဆုတ်တွင်ရရှိထားသောဒဏ်ရာဖြင့် အကြောင်းမလှခဲ့ကြချေ။

ကိုမင်ချီအင်ဒီးယန်းများသည် ကံခေလွန်းလှသော ပေါနီးများရှေ့မှ အမြဲစော၍ထွက်သွားနေသဖြင့် မမိဘဲဖြစ်နေရ၏။ နောက်ထပ် သီတင်းနှစ်ပတ်တိတိမျှ အချိန်ကုန်ခံ၍လိုက်သော်လည်း ဘာပစ္စည်းမှမရဘဲ အအေးဒဏ်ကိုသာ ခါးစည်းခံခဲ့ကြရ၏။

နောက်ဆုံးတွင် သူတို့သည် လူအရေအတွက်အတော်များများပါဝင်သော ကိုမင်ချီအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့စခန်းကို ခြေရာကောက်မိကြ၏။ ရက်ပေါင်းများစွာ ကံမကောင်းခဲ့ရသော ပေါနီးများသည် ကိုမင်ချီများထံ၌ မြင်းကောင်းမြင်းလှအများအပြားရှိနေသည်ကို မြင်ရသည့်အခါ များစွာဝမ်းသာအားရဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

သို့သော်လည်း ပေါနီးများသည် သူတို့၏ ကံလမ်းကြောင်းမပြောင်းသေးသည့်အဖြစ်ကို လုံးဝမသိခဲ့ကြပေ။ ကိုမင်ချီတို့ စခန်းချနေသော ရွာဆီသို့ သူတို့အား ရောက်သွားအောင်ပို့ခြင်းသည် ကံအဆိုးဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ခြင်းတစ်ခုဖြစ်သည်ကိုလည်း ကြို၍မမြင်နိုင်ခဲ့ကြပေ။ အမှန်တော့ စခန်းချနေသော ကိုမင်ချီအုပ်စုသည် အင်အားကြီးမားသော ယူတက်စ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ခံထားရသော အုပ်စုဖြစ်သည်။ ထိုတိုက်ပွဲတွင် ယူတက်စ်တို့သည် ကိုမင်ချီစစ်သည်ကောင်း အမြောက်အမြားကို သတ်ဖြတ်သွားရုံမျှမက မြင်းကောင်ရေ ၃၀ ကိုပါ ဖမ်းယူသွားခဲ့ကြလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယူတက်စ်အဖွဲ့၏ တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံထားရသော ကိုမင်ချီများသည် အမြဲတစေ နိုးနိုးကြားကြားရှိနေကြရုံမျှမက လက်စားချေလိုစိတ်လည်း ပြင်းထန်တက်ကြွနေကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ပေါနီးများ ရွာထဲသို့ တိတ်တဆိတ်ဝင်သွားကြသည့်အခါ ရွာထဲမှ လူတစ်ဝက်ခန့်၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ခံခဲ့ကြရသည်။ သူတို့လူစုသည် ရွာထဲမှ အလဲလဲအကွဲကွဲဖြစ်ကာ ခြေလွတ်လက်လွတ် ထွက်ပြေးခဲ့ကြရ၏။

သူတို့ဆုတ်ခွာလာချိန်တွင် ကံသည် သူတို့ဘက်က ရပ်တည်ခဲ့သည်။ ထိုညကအခြေအနေမှာ သူတို့တစ်ဖွဲ့လုံး သေရဖို့ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သူတို့ထဲမှ စစ်သည် ၃ ဦးမျှသာ ကျဆုံးကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ယခုအခါတွင်မူ ၆ ဦးမျှသာကျန်တော့သဖြင့် စိတ်ပျက်နေကြသည်။ တောင်ကုန်းအမြင့်ပိုင်း၌ ထိုင်၍ရပ်နားနေကြသော ပေါနီးများသည် အဆမတန်မောပန်းလျက်ရှိနေသည့် မြင်းများကိုကြည့်ကာ စိတ်မောလူမော ဖြစ်နေကြသည်။ ဤအခိုက်တွင်မှ မိုင်ဝက်ခန့်ကွာဝေးသည့်နေရာမှ မီးခိုးငွေ့များကို မြင်ကြရခြင်းဖြစ်၏။

သူတို့ ဘာလုပ်ရလျှင်ကောင်းမည်နည်း။ ထိုနေရာသို့ သွားရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်းအားဖြင့် အကျိုးကျေးဇူးရနိုင်ပါမည်လော။ လူ ၆ ဦးသည် ထိုအရေးကိစ္စကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆွေးနွေးငြင်းခုံကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် လူ ၆ ယောက်သည် အုပ်စုနှစ်စုကွဲလာသည်။ တစ်စုက သွားမည်ဟုပြောသည်။ ကျန်တစ်စုက မသွားတော့ဟုဆိုသည်။ ဤအုပ်စုထဲမှ တစ်ဦးသည် ခေါင်းမာသူဖြစ်ရာ သွားကြည့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်။

မိနစ် ၃၀ ခန့် ငြင်းခုံအပြီးတွင် ထိုလူသည် မကြည်မလင်သော မျက်နှာထားဖြင့် သူ့မြင်းပေါ်တက်ကာ တောင်စောင်းဆင်ခြေလျှောအတိုင်း ဆင်းသွားသည်။ ကျန် ၅ ဦးသည် ပထမတော့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်ကာ ကြောင်ကြည့်နေကြသည်။ ထို့နောက်တွင်မူ သူတို့လူ၏နောက်မှ လိုက်ပါသွားကြသည်။

ထိုအခါ မျက်နှာထားမကြည်မလင်ဖြစ်နေသော ပေါနီးစစ်သည်က ကျန်လူများဘက်လှည့်၍ “မင်းတို့ဟာ ပေါနီးတွေ မဟုတ်ဘူး” ဟု ပြောသည်။ “ငါကတော့ မိန်းမတွေနဲ့ အတူတူတွဲပြီး မသွားနိုင်ဘူး” ဟုဆိုသည်။ ပြီးတော့ “မင်းတို့ရဲ့အမြီးတွေကို ဖင်ကြားမှာညှပ်ပြီး အိမ်ကိုပြန်ကြတော့” ဟုလည်း တင်းတင်းမာမာထပ်ပြောသည်။ သူ့အနေဖြင့် ယောက်ျားမပီသသော ယောက်ျားများနှင့် အတူတူတွဲ၍သွားရခြင်းထက် အသေခံလိုက်ခြင်းက ပို၍မြင့်မြတ်သည်ဟု ယူဆကြောင်းလည်း ထပ်ပြောပြန်သည်။

သူသည် မီးခိုးများဆီသို့ဦးတည်ကာ သူ့မြင်းကို စိုင်းသွားသည်။ ပေါနီးငါးဦးသည် ဘာမှမတတ်နိုင်၊ ထိုလူ၏နောက်မှ လိုက်သွားကြသည်။

*

တင်မွန်သည် အင်ဒီးယန်းများကို အလွန်စက်ဆုပ်မုန်းတီးသည်။ သူ့အနေဖြင့် အင်ဒီးယန်းတို့၏သဘောသဘာဝ၊ ပြုမူနေထိုင်ပုံနှင့် အကျင့်စရိုက်များကို ခြေခြေမြစ်မြစ်သိရှိနားလည်ခြင်း မရှိပါဘဲလျက်နှင့် မကြိုက်မနှစ်သက်ခြင်းဖြစ်၏။ အခု သူ့ရောက်နေသောနယ်မြေသည် လုံခြုံမှုရှိနေသည်မှာကြာပြီ။ သို့တစေလည်း သူသည် တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေရုံမျှ မက သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်တတ်သူလည်းမဟုတ်။ အမှန်တော့ သူသည် ဤဒေသလိုနယ်မြေပေါ်၌ မီးခိုးမထွက်အောင် မီးဖိုသည့်နည်းကို သိနားလည်ထားသင့်၏။

သို့သော်လည်း ထိုနေ့နံနက်က သူသည် ဟောင်စပ်စပ်အနံ့များ ထွက်နေသော စောင်များကို လိပ်ခေါက်အပြီး ဆာလောင်သည့်ဒဏ်ကို ခံရသည်။ ဝက်ပေါင်ခြောက်နှင့် ကော်ဖီကိုသာ စိတ်စွဲနေသော တင်မွန်သည် လှည်းပေါ်မှ ကပျာကသီဆင်းကာ သစ်ကိုင်းအစိုများနှင့် မီးဖိုတစ်ဖိုမွှေးသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူ့ထင်းအစိုများဖြင့် ဖိုထားသော မီးဖိုမှ မီးခိုးများသည် ကောင်းကင်သို့ တလူလူတက်ကာ သားကောင်ရှာနေသော ပေါနီးအဖွဲ့အား ဆွဲဆောင်မှုပြုခဲ့သည်။

သူသည် မီးဖိုအနီး၌ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ လက်တံရှည်ဒယ်အိုးပြားထဲက ဝက်သားပြုတ်ကြော်ဆီရေများကို သောက်နေသည်။ ဤအခိုက်မှာပင် မြားတစ်စင်းသည် သူ့ညာဘက်တင်ပါးဆုံကို အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ဝင်စိုက်သည်။ မြားထိမှန်လိုက်သည့်အရှိန်က ပြင်းလွန်းသဖြင့် သူသည် မီးဖိုပေါ်သို့လဲကျသွားသည်။ လူတစ်ယောက်မှ မမြင်ရသေးခင်မှာပင် တအူအူတအားအားအော်ဟစ်သံများကို သူ့ကြားနေရသည်။ အင်ဒီးယန်းများ၏ အသံမှန်းသိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အသက်ထွက်လုမတတ် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေသော တင်မွန်သည် လဲကျနေရာမှ ကြိုး၍ထကာ ခြေတစ်ပေါင်ကျိုးခုန်၍ တောင်ကြားဘက်သို့ပြေးသည်။

သူသည် တောင်စောင်းဆင်ခြေလျှောအတိုင်း ပြေးဆင်းသည်။ သူတင်ပါးမှ ငှက်မွေးငှက်တောင်ရောင်စုံတပ်ထားသော အင်ဒီးယန်းမြားသည် သူ့တင်ပါးမှအပြင်သို့ ထိုးထွက်လျက်ရှိသည်။ လူတစ်ဦးတည်းရှိနေမှန်း သိသွားကြပြီဖြစ်သော ပေါနီးများသည် အေးအေးဆေးဆေးအချိန်ယူပြီး သတ်ရန်စဉ်းစားထားပြီး ဖြစ်သည်။

အခြားလူ ၅ ဦးက လှည်းပေါ်မှပစ္စည်းများကို ဝင်၍လုယက်နေခိုက် တွင် သူ့အဖော်များအား အရှက်ရအောင်ပြောဆိုခဲ့သော ကြမ်းတမ်းခက်ထန် လွန်းလှသည့် ပေါနီးသည် တင်မွန်၏နောက်မှ သူ့မြင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း နှင်၍လိုက်သည်။ ကုန်းစောင်းအဆင်းသို့ရောက်ခါနီးအလိုတွင် နောက်မှ လိုက်လာသော ပေါနီးသည် တင်မွန်အား မိလာသည်။ ဤနေရာအရောက် တွင် တင်မွန်သည် ခလုတ်တိုက်ကာ မှောက်လျက်လဲကျပြန်သည်။ သူသည် ကြောက်စိတ်ဖြင့် လူးလဲထကာ မြင်းခွာသံများ ပေါ်လာနေသည့်ဘက်သို့ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

သို့သော်လည်း သူသည် မြင်းကိုရော မြင်းရှင်ကိုပါ လုံးဝမမြင် လိုက်ရ၊ စက္ကန့်ပိုင်းကလေးအတွင်းမှာပင် ကျောက်တင်းပုတ်တစ်လုံးသည် သူ့ခေါင်းဘေးကို ပြင်းထန်သောအရှိန်ဖြင့် လာ၍ရိုက်ခတ်သည့်အရှိန်က ပြင်း လွန်းသဖြင့် တင်မွန်၏ဦးခေါင်းသည် ကွဲအက်ကြေမွသွားလေသည်။

ပေါနီးများသည် လှည်းပေါ်မှပစ္စည်းများကို မွေနှောက်ရှာဖွေကာ သူတို့လိုချင်သည်များကို ယူကြသည်။ လှည်းမှ စစ်မြင်းများကို ဖြုတ်၍ယူ ကြသည်။ လှည်းကို မီးရှို့ကြသည်။ ရုပ်အဆင်းပျက်နေပြီဖြစ်သော တင်မွန် ၏အလောင်းကို တစ်ချက်ကလေးမှပင် စောင်းငဲ့မကြည့်ဘဲ ထွက်ခွာသွား ကြသည်။ တင်မွန်၏ဦးရေခွံမှာ သူ့အားသတ်ခဲ့သူ ပေါနီး၏ လှံဖျားထိပ်တွင် တဖျတ်ဖျတ်ခါယမ်းကာ ပါသွားသည်။

တင်မွန်၏အလောင်းသည် မြက်ပင်ရှည်ကြီးများအလယ်တွင် တစ်နေကုန်လဲလျောင်းလျက်ရှိ၏။ ညပိုင်းကျမှ ရောက်လာကြမည့် ဝံပုလွေ များကို စောင့်စားနေသည့်နှယ်ရှိသည်။ တင်မွန် သေဆုံးသွားခြင်းသည် ထူး ခြားသောအခြေအနေတစ်ရပ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့သည်။ သူ သေသွားသည့် အတွက် မိုလ်ကလေးဂျွန်ဂျောဒမ်ဘာ၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် ဆက်သွယ်ရေး လမ်းကြောင်းဟူသမျှအားလုံး ပိတ်ဆို့သွားခဲ့ရလေပြီ။

သူ့လောက် အထီးကျန်နိုင်သည့်လူသည် တစ်ဦးမှရှိတော့မည် မဟုတ်။

[၅]

ထိုနံနက်က ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည်လည်း မီးတစ်ဖိုမွေးခဲ့သည်မှာ တင်မွန်ထက်
စောသည်။ သူ ကော်ဖီတစ်ခွက်သောက်ချိန်သည် လှည်းသမား တင်မွန်
အသတ်မခံရမီ တစ်နာရီခန့်စောသည်။

စခန်းမှ ကုလားထိုင်နှစ်လုံးကိုပဲ ရှေ့၌ချထားသည်။ သူသည်
စစ်စောင်တစ်ထည်ကို ပခုံးပေါ်၌ ခြုံ၍ ကော်ဖီမတ်ခွက်ကြီးကို လက်
တစ်ဖက်တွင်ကိုင်၍ ကုလားထိုင်ပေါ်၌ထိုင်ကာ ဆက်ဂျိဝစ်ခံတပ်၏ ပတ်ဝန်း
ကျင်ကို စေ့စပ်စွာ မျက်စိကစားနေသည်။ သူ့အတွေးများသည် လျင်မြန်
သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားနေသည်။ ဤကြားထဲမှပင် မရေရာသော သံသယ
စိတ်များသည် နောက်တစ်ဖန် ပြန်ဝင်လာပြန်သည်။

သူ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ ဘယ်ဟာကို စလုပ်ရမည်နည်း။ ဘယ်
နေရာမှာ စလုပ်ရမည်နည်း။ သူ့တာဝန်သည် ဘာလဲ။ သူ့ကိုယ်သူ ဘာ
ကောင်ဟု သတ်မှတ်ရမည်နည်း။ တကယ်တော့ သူ့တွင် လုပ်စရာအလုပ်
ဘာတစ်ခုမှမရှိ။ လုပ်ရမည့်လုပ်ငန်းအစီအစဉ်လည်းမရှိ။ ပြီးတော့ သူ့တွင်
ဘာရာထူးအဆင့်အတန်းမှလည်းမရှိ။

သူ့နောက်ကျောဘက်မှ နေသည် မြင့်တက်လာနေသည်။ သူသည်
တဲရီပီတွင် ထိုင်နေခြင်းဖြစ်၍ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစိမ့်နေဆဲ။ သူသည်
မတ်ခွက်ထဲသို့ ကော်ဖီထပ်ထည့်ပြီး ကုလားထိုင်ကို နေရောင်အောက်သို့

ရွှေထိုင်သည်။

သူ ထိုင်ချလိုက်ချိန်တွင် ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် ဝံပုလွေကိုစ၍မြင်သည်။ ဝံပုလွေသည် ခံတပ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကုန်းစောင်းပေါ်၌ ရပ်နေခြင်းဖြစ်၏။ ကုန်းစောင်းမှာ ချောင်း၏တစ်ဖက်၌တည်ရှိသည်။ ပထမတော့ ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် မဖိတ်မခေါ်ဘဲနှင့်ရောက်လာပြီး သူ့အား စိုက်ကြည့်နေသော ဧည့်သည်အား သူ့ခြောက်လုံးပြူးနှင့် တစ်ချက်နှစ်ချက်ပစ်ခတ်ပြီး ခြောက်လွှတ်မည်ဟု စိတ်ကူးမိသည်။

သို့သော်လည်း ဧည့်သည်အား အတန်ကြာမျှ ပြန်ကြည့်မိသည့်အခါ သူ့စိတ်ကူးကို အကောင်အထည်မဖော်ဖြစ်တော့ပေ။ ဝံပုလွေနှင့် သူသည် အတော်ကလေးဝေးသော်လည်း ဝံပုလွေ၏အကြည့်ကို သူ နားလည်သည်။ ဝံပုလွေသည် သူ့အား အထူးအဆန်းတစ်ခုအဖြစ် ကြည့်နေခြင်းသာဖြစ်၏။ သူ့အနေဖြင့် ဤဝံပုလွေအဖော်အဖြစ် သတ်မှတ်နိုင်မည့်အလားအလာရှိနေခြင်းကို တွေးလိုက်မိသည့်အခါ ဝမ်းသာမိသည်။

သူ့မြင်းကစွကိုကတော့ ဝံပုလွေအနံ့ကိုရသဖြင့် တရူးရူး တရဲရဲဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် သူ့မြင်းရှိနေသည်ကို သတိမေ့နေသည်။ သူသည် ရိက္ခာတုံ့ဆီသို့ ထသွားသည်။ တစ်ချက်မျှ နောက်သို့ ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင်မူ စောစောစီးစီး အလည်ရောက်လာသော သူ့ဧည့်သည်သည် နောက်သို့ ချာခနဲလှည့်ကာ တောင်ကုန်းတစ်ဖက်ရှိ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအောက်သို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် ကစွကိုရှိရာ မြင်းစောင်းတွင်းသို့ဝင်သွားပြီး မြင်းစာခွက်ထဲသို့ မြင်းစာဂျုံများထည့်ပေးသည်။ သူ့ခေါင်းထဲသို့ အဖြေတစ်ခုဝင်လာသဖြင့် စောစောက သံသယစိတ်များသည် လွင့်စဉ်သွားပြန်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုလောလောဆယ်တော့ဖြင့် သူ လုပ်ရမည့် တာဝန်ဝတ္တရားများကို သူ့ဘာသာသူ ရေးဆွဲချမှတ်ထားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဒမ်ဘာသည် ကာဂျစ်လ်၏တံ၊ ရိက္ခာတံ၊ မြင်းစောင်းနှင့်ချောင်းကို လိုက်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် အလုပ်စလုပ်သည်။ သူ ပထမဆုံးစလုပ်သည့် အလုပ်မှာ ခံတပ်ဘေးရှိ ချောင်းကမ်းပါးပေါ်၌ ပိတ်ဆို့စုပုံနေသော အမှိုက်

သရိုက်များကို ရှင်းလင်းခြင်းဖြစ်၏။

သူ၏ပင်ကိုစိတ်သဘာဝသည် ဇီဝကြောင်တတ်သူမဟုတ်သော်လည်း အမှိုက်ပုံများရှိနေခြင်းသည် ဂုဏ်သိက္ခာကင်းမဲ့စေသည်ဟု သူထင်သည်။ ပုလင်းခွံများနှင့် ဘူးခွံများသည် နေရာတိုင်း၌ရှိနေသည်။ ယူနီဖောင်းအစုတ်အပြတ်များမှာလည်း နေရာတိုင်း၌ရှိနေ၏။ အဆိုးဆုံးမှာ တိရစ္ဆာန်အသေကောင်များဖြစ်သည်။ ချောင်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် ယုန်သေ၊ ရစ်သေနှင့် သမင်သေများမှ အသားအရိုးအကျန်ကြွင်းများသည် အပုပ်နံ့ထောင်းထောင်းထလျက်ရှိသည်။

ဒမ်ဘာသည် အမှိုက်သရိုက်ပုံများကိုကြည့်ရှင်း သဲလွန်စတစ်ခုကိုရလာသည်။ ဆက်ဂျိဝစ်ခံတပ်၌ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သည်ကို စဉ်းစားဆင်ခြင်နိုင်သည့် သဲလွန်စဖြစ်၏။ ဤခံတပ်သည် ဂုဏ်ယူစရာကောင်းသော နေရာတစ်နေရာမဟုတ်တော့သည်မှာ ထင်ရှားလျက်ရှိ၏။ ဘာကြောင့် ထိုကဲ့သို့ဖြစ်ရပါသနည်း။ အဓိကအချက်သည် စားနပ်ရိက္ခာချို့တဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ခံတပ်တွင်းရှိ လူအားလုံးသည် အစာရေစာငတ်ပြတ်ခဲ့ကြသည်မှာ သံသယဖြစ်ဖွယ်မရှိပေ။

သူသည် ချောင်းတစ်လျှောက်ရှိ အမှိုက်သရိုက်များ ရှင်းလင်းသည့်အလုပ်ကို မွန်းတည့်ချိန်အထိ မရပ်မနားလုပ်သည်။ ချောင်းထဲ၌နစ်နေသည့် တိရစ္ဆာန် အသေကောင်ပုပ်များသည် နည်းနည်းပါးပါးမဟုတ်။ သူသည် အညစ်အကြေးဟူသမျှကို တစ်စပင်မကျန်အောင် ရှင်းလင်းသည်။ ထွက်လာသမျှ အရာဝတ္ထုများကို ရွက်ဖျင်ဟောင်းတစ်ထည်ပေါ်၌ စုပုံပြီး ထုပ်ပိုးသည်။ ထို့နောက် ကစွကို၏ကျောပေါ်၌တင်ကာ တောင်ကုန်းပေါ်သို့သယ်သွားပြီး တစ်ဖက်ရှိ ချောက်ထဲသို့ ပစ်ချသည်။

မွန်းလွဲပိုင်း နေအတော်စောင်းသွားချိန်တွင် ချောင်းတစ်ချောင်းလုံး ရှင်းလင်းပြီးသွားသည်။ ချောင်းရေသည် ယခင်ကလို အမှိုက်သရိုက်များ ပိတ်ဆို့ခြင်းမရှိတော့သဖြင့် ရေစီးမြန်လာသည်။ သူသည် ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကိုဖွာရင်း ချောင်းရေစီးပုံကို ထိုင်ကြည့်နေသည်။ တစ်ချောင်းလုံး သန့်စင်သွားပြီဖြစ်၍ ရေမှာလည်း ဖြည်းဖြည်းချင်း ကြည်လင်လာနေပြီ။ သူသည် ချောင်းရေစီးပုံကိုကြည့်ကာ သူ လုပ်ပြီးသွားသည့်အလုပ်အတွက် ဂုဏ်ယူ၍ မဆုံး။

ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည့်အခါ သူ့ကျောတစ်ကျောလုံး တောင့်တင်းကိုက်ခဲနေသည်။ သူ ယခင်က မလုပ်ခဲ့ဘူးသော အလုပ်ကြမ်းကို မရပ်မနားလုပ်လိုက်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။ သူသည် တောင်ကုန်းထိပ်သို့တက်ကာ သူ ပစ်ချထားသည့်အမှိုက်များကိုကြည့်သည်။ သူသည် ရေနံတစ်ဂါလန်လောင်းထည့်လိုက်ပြီး မီးရှို့လိုက်သည်။

မီးခိုးလုံးကြီးများသည် အလိပ်လိပ်ထကာ မိုးကောင်းကင်ထက်သို့ တက်သွားနေကြ၏။ သူသည် မီးခိုးများကိုကြည့်ကာ စိတ်စနောင့်စနင်းဖြစ်လာသည်။ သူ မီးရှို့မိတာ မှားပြီဟုထင်သည်။

ဤမျှလောက်များပြားသော မီးခိုးလုံးများ ကောင်းကင်သို့ ထိုးတက်နေခြင်းသည် ဆက်ဂျစ်ခံတပ်ဆီသို့ ရန်သူများရောက်လာအောင် ဖိတ်ခေါ်နေသည်နှင့်တူနေပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ဤမီးခိုးလုံးများကိုကြည့်ပြီး လိုက်လာဖို့ရှိ၏။ ထိုတစ်စုံတစ်ယောက်ဆိုသူမှာလည်း အင်ဒီးယန်းများသာလျှင် ဖြစ်ဖို့ရှိလေသည်။

မိုလ်ဒမ်ဘာသည် နေဝင်ဆည်းဆာအချိန်ထိ တဲရှေ့၌ထိုင်ကာ အရပ်လေးမျက်နှာကို မျှော်ကြည့်နေသည်။ လူရိပ်လူခြေမမြင်ရ။

သူ့စိတ်သည် အနည်းငယ်မျှ သက်သာရာရသွားသည်။ သူထိုင်နေသည့်အတောအတွင်း သူ့လက်ထဲတွင် စပရင်းဖီးလ်ရိုင်ဖယ်ခြောက်လုံးပြူးကို အသင့်ကိုင်ထားသည်။ ရုတ်တရက် အထီးကျန်နိုင်လွန်းလှသောစိတ်သည် ဖျတ်ခနဲပေါ်လာသည်။

သူ့အဖြစ်သည် ကျွန်းတစ်ကျွန်းပေါ်၌ တစ်ယောက်တည်းစွန့်ပစ်ထားခြင်းခံခဲ့ရသည့် လူတစ်ယောက်သဖွယ်ဖြစ်နေသည်။ ထိုအခါကျပြန်တော့လည်း သူ့စိတ်သည် တစ်မျိုးဖြစ်လာပြန်၏။

သူသည် ညစာကို ချက်ပြုတ်စားသောက်အပြီးတွင် ပထမနေ့ မှတ်တမ်းကိုရေးသည်။ သူသည် စာရေးကောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်၏။ သူ့အနေဖြင့် ဆက်ဂျစ်ခံတပ်၌နေထိုင်စဉ်အတွင်း သူ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသမျှကို မှတ်တမ်းတင်လိုစိတ် ထက်သန်ပြင်းပြလျက်ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

ဧပြီ ၁၂၊ ၁၈၆၃။

ကျွန်တော်သည် ဆက်ဂျိဝစ်ခံတပ်၌ ထိန်းသိမ်းအုပ်ချုပ်မည့်သူ တစ်ဦးမှမရှိဘဲ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဤခံတပ်တစ်ခုလုံး ပစ်စလက် ခတ်ဖြစ်နေသည်မှာ ကြာပြီဟု ယူဆရ၏။ အကယ်၍ ကျွန်တော် မရောက်မီ က ဤခံတပ်၌ တပ်ခွဲတစ်ခွဲရှိခဲ့ပါကလည်း ထိုတပ်ခွဲသည် စည်းလွတ်ဝါး လွတ်ဖြစ်နေသည်ဟု ထင်ဖွယ်ရာရှိပါသည်။

ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမည်ကိုမသိပါ။

ဆက်ဂျိဝစ်ခံတပ်သည် ကျွန်တော် တာဝန်ကျသည့်ခံတပ် ဖြစ်ပါ သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် ရောက်ရှိကြောင်း သတင်းပို့စရာလူတစ်ဦး မှ မရှိပါ။ ကျွန်တော် ဤခံတပ်ကိုစွန့်ခွာသွားလျှင် အဆက်အသွယ်တစ်ခုခု ကို ရနိုင်စရာရှိပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်ခံတပ်ကို ကျွန်တော် စွန့်ပစ်သွားလိုစိတ်မရှိပါ။

ရိက္ခာကတော့ အလျှံပယ်ရှိနေသည်။

ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော့် ခံတပ်ကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရန် တာဝန်ချထားခဲ့ပါသည်။ ရိက္ခာတဲကို ပြန်လည်ပြုပြင်တည်ဆောက်ရန် ကြိုး စားကြည့်လိုပါ၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း လုပ်နိုင်ပါ့ မလား...။ ကျွန်တော် မသိသေးပါ။

နယ်ခြားဒေသရှိ ဤနေရာတွင် အရာရာတိုင်းသည် ငြိမ်ဆိတ်လျက် ရှိပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ချေဒမ်ဘာ။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတပ်။

ထိုညက အိပ်ရာဝင်သည့်အခါ ဗိုလ်ချုပ်ဘာသည် စိတ်ကူးတစ်ခု ရပြန်သည်။ သူနေရမည့်တဲဘေး၌ အဖိကလေးတစ်ခုချရလျှင် ကောင်းမည် ဟု စိတ်ကူးဖြစ်၏။ တဲထဲ၌ သိပ်ပူလာလျှင် အဖိထဲ၌ ထိုင်၍နေနိုင်သည်။ လုပ်စရာများကိုလည်း အဖိထဲမှာပင် လုပ်လိုရမည်။

ပင်မတဲတွင် ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်လည်း ဖောက်လိုရသည်။ လိုအပ်သော သစ်သားများကို မြင်းဇောင်းမှရနိုင်သည်။ မြင်းဇောင်းကို ယခု လက်ရှိအနေအထားထက် ကျဉ်းသွားအောင်လုပ်လိုက်လျှင် သစ်များ ပိုလာ နိုင်သည်။ အကယ်၍ သစ်များပိုထွက်လာပါက ရိက္ခာတဲကိုပင် ခိုင်ခံ့ သွားအောင် ပြန်လည်တည်ဆောက်နိုင်ဖွယ်ရာ ရှိသည်မဟုတ်ပါလား...။

ဒမ်ဘာသည် အိပ်ပျော်မသွားခင် အချိန်ထိ သူလုပ်နိုင်မည့်အလုပ်များကို စဉ်းစားသည်။ ထို့နောက် အိပ်ပျော်သွားသည်။ အိပ်ပျော်သွားပြန်တော့လည်း အိပ်မက်များ မက်လာသည်။

သူသည် ပင်ဆယ်ဗေးနီးယားပြည်နယ်၏ စစ်မြေပြင်ဆေးရုံထဲ ရောက်နေသည်။ သူ့ခုတင်ခြေရင်းတွင် ဆရာဝန်တစ်ဒါဇင်ခန့်သည် သူတို့ဝတ်စားထားသည့် အဖြူရောင်ဝတ်စုံများသည် သွေးကွက်များဖြင့် နီရဲနေကြသည်။ အခြားလူနာများဆီမှ ရလာသော သွေးကွက်များပေတည်း။

ဆရာဝန်များသည် သူ့ခြေထောက်အား ခြေကျင်းဝတ်မှဖြတ်လျှင် ကောင်းမလား သို့မဟုတ် ဒူးအောက်နားမှဖြတ်လျှင်ကောင်းမလားဟု ဆွေးနွေးနေကြသည်။ ဆွေးနွေးပွဲသည် ငြင်းခုံပွဲဖြစ်လာသည်။ ငြင်းခုံပွဲသည် ကြာလေလေ အကျည်းတန်လေဖြစ်လာသည်။ သူ နားထောင်နေခိုက်မှာပင် သူတို့ချင်း ကိုယ်ထိလက်ရောက် ရန်ပွဲတစ်ပွဲအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းသွားသည်ကို မြင်တွေ့ရလေသည်။

သူတို့သည် လူနာများထံမှ ဖြတ်ယူလာခဲ့သည့် ခြေထောက်များ၊ လက်များနှင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရိုက်ကြသည်၊ နှက်ကြသည်။ ထို့နောက် လက်ထဲမှ ခြေတံ၊ လက်တံများကိုပစ်ချကာ ဆေးရုံအတွင်းမှ ဒေါသတကြီး ထွက်သွားကြသည်။ ထိုအခါ ရွက်ဖျင်အစုတ်အပြတ်အခင်းများပေါ်၌ ပက်လက်ဖြစ်နေသော လူနာစစ်သားများသည် ဖြုန်းခနဲထထိုင်ကာ လေးဘက်တွားသွားကြသည်။ ဆရာဝန်များ ပစ်ချထားခဲ့သည့် ခြေထောက်များ၊ လက်များကို အလုအယက်ကောက်ကြသည်။ သူတို့ထဲမှ ဖြတ်ယူသွားသော ခြေလက်များ ဟုတ်၊ မဟုတ် အလုအယက်ရွေးချယ်နေကြသည်။

ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် ယင်းရုန်းရင်းဆန်ခတ်မှုများကြားမှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်လာခဲ့၏။ ဒဏ်ရာရထားသဖြင့် ခြေတစ်ဖက်ကြေမွနေသည့် ကြားမှပင် သူ့မြင်းပေါ် မရ၊ ရအောင်တက်ကာ ဂိတ်တံခါးမှ စိုင်းထွက်လာခဲ့သည်။

သူသည် ယူနိုက်တပ်နှင့် ကွန်ဖီဒါရိတ်တပ် နှစ်တပ်စလုံးမှ ကျဆုံးကျန်ရစ်ခဲ့သော အလောင်းများရှိရာ မြက်ခင်းပြင်ကိုဖြတ်၍ မြင်းကို တအားကုန်စိုင်းလာခဲ့သည်။ ထိုအခါ ပိုးလိုးပက်လက်ဖြစ်နေသော အလောင်းကောင်

များသည် ဖြုန်းခနဲထထိုင်ကာ သူ့အား ပစ္စတိုများနှင့် ဝိုင်းချိန်ထားကြသည်။

သူသည် သူ့လက်ထဲ၌ အသင့်ပါလာသောသေနတ်ဖြင့် အလောင်းကောင်တစ်ကောင်ချင်းစီအား သူတို့မပစ်မီ လက်ဦးအောင်ပစ်သည်။ လျင်မြန်စွာပစ်ခတ်ခြင်းဖြစ်၍ ပစ်သမျှမှာလည်း အလောင်းကောင်များ၏ဦးခေါင်းချည်း ထိမှန်သည်။ ထိမှန်လိုက်တိုင်းလည်း တစ်ခြမ်းစီတစ်စစ ကွဲထွက်ကုန်ကြသည်။ အလောင်းကောင်များ၏ ဦးခေါင်းများသည် ဖရဲသီးများ တန်းစီထားသည်နှင့်တူသည်။ ပေါက်ကွဲသွားသည့်အခါ ထွက်လာသည့်အစအနများမှာလည်း ဖရဲသီးအတွင်းသားများနှင့်တူသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရုတ်တရက် ချက်ချင်း အလောင်းကောင်အားလုံး သူ့မျက်စိအောက်မှ ပျောက်သွားသည်။ သို့သော်လည်း သူ့နောက်မှ လူတစ်ယောက် လိုက်လာနေသည်။ ပြီးတော့ ချိုအေးသာယာသည့်ခေါ်သံ။

“အချစ်ရေ... အချစ်ရေ...”

ဒမ်ဘာက ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည်။ အလွန်ချောမောလှပသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် သွေးများစိုရွဲနေသည့် ခြေထောက်များဖြင့် သူ့ဆီသို့ လက်နှစ်ဖက်ဆန့်တန်းကာ ပြေးလာနေသည်။ သူသည် သူ့ခြေထောက်မှ ငေါထွက်နေသော အရိုးဖြူဖြူကြီးနှင့် ပြေးလျက်ရှိသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ အိပ်ပျော်နေရာမှ လန်နိုးလာသည်။ ငေါက်ခနဲထထိုင်ကာ ခြေထောက်ကို အရူးအမူးစမ်းကြည့်သည်။ သူ့ခြေထောက်သည် သူ့နဂိုအတိုင်း သူ့နေရာ၌ရှိနေသည်။

သူ့စောင်သည် ချွေးများဖြင့်စိုရွဲနေသည်။ သူသည် စောင်ကို ခြေထောက်များဖြင့် ကန်ကျောက်ပြီးဖယ်ကာ အိပ်ရာပေါ်မှဆင်းသည်။ ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိပြီးဖွာရင်း ခေါင်းအုံးကိုထောင်၍ မှီထိုင်လိုက်သည်။

သူ့အနေဖြင့် အိပ်မက်ထဲ၌ ပါနေသည့်အကြောင်းအရာများကို အသေအချာသိသည်။ အခြေခံအကြောင်းများမှာ တကယ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အရာများဖြစ်၏။ သူ့စိတ်အာရုံသည် ထိုအဖြစ်အပျက်များဆီသို့ လွင့်မျောသွားနေသည်။

ထိုစဉ်က သူ့ခြေတစ်ဖက်တွင် ဒဏ်ရာရခဲ့သည်။ ကျည်စတစ်စ ထိမှန်ခြင်းဖြစ်၏။ သူသည် စစ်မြေပြင်ဆေးရုံ၌ အချိန်အတော်ကြာမျှတက်ခဲ့

ရ၏။ သူ့ခြေထောက်ကိုဖြတ်ပစ်ရန် ဆရာဝန်များက ဆွေးနွေးပြောဆိုနေကြသည်။ သူ ဘယ်တုန်းကမှ ထိုအဖြစ်မျိုး ရောက်လိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့။

ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် ထိုည ညလယ်တွင် ဆေးရုံပေါ်မှ ထွက်ပြေးခဲ့သည်။ ဆေးရုံတွင်းရှိ စစ်သားလူနာများ၏ အော်သံဟစ်သံ ညည်းညူသံများ ကြားမှဖြတ်၍ ပြေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထွက်ပြေးရာ၌ တိတ်တိတ်ကလေးကြိတ်၍ အားထုတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် အိပ်ရာပေါ်မှ အသာကလေးဆင်းကာ ပတ်တီးများကို ခိုးယူသည်။ ခြေထောက်ကို အဆိပ်ကာကွယ်ဆေးမှုန့်များဖြူးကာ ပတ်တီးများနှင့် အထပ်ထပ်စီးပြီး ရှူးဖိနပ်ကို ရအောင်စီးသည်။

ထို့နောက် ဆေးရုံတံခါးပေါက်မှ တိတ်တိတ်ထွက်ကာ မြင်းတစ်ကောင်ခိုးစီးပြီး သူ့တပ်ခွဲသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ သူ့တပ်သူပြန်ရောက်တော့ အရုဏ်တက်နေပြီး သူ့အဖော်များအား သူ့ခြေထောက်၌ ဒဏ်ရာရလာသည်ကို ပြောပြသော်လည်း ဆေးရုံမှ တိတ်တိတ်ကလေး ထွက်ပြေးလာခဲ့သည့် ကိစ္စကိုမူ ဖုံးထားလိုက်သည်။

နှစ်ရက်မျှကြာသောအခါ ဒဏ်ရာမှနာကျင်မှုသည် မခံမရပ်နိုင်အောင် ပြင်းထန်လာသည်။ သူ့အနေဖြင့် အသက်ရှင်ပြီးနေလိုစိတ် မရှိတော့။ ထို့ကြောင့် အခွင့်အလမ်းကိုရှာသည်။ ပေါ်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထိုအခွင့်အလမ်းကို ရအောင်ယူသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်နေကြသော တပ်နှစ်တပ်သည် ကိုက်သုံးရာခန့်ကျယ်သော မြေကွက်ကြီးကိုကျော်၍ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် လစ်လျှင်လစ်သလို ချောင်းမြောင်းပစ်ခတ်နေကြသည်။ နှစ်ဖက်စလုံးသည် ကွင်းပြင်အစပ်ရှိ အုတ်နံရံများနောက်၌ ကွယ်ရပ်ကာ ပစ်ခတ်နေကြခြင်းဖြစ်၏။

တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက်၏အနေအထားသည် ပို၍တင်းမာလာနေခဲ့ရာ မွန်းလွဲပိုင်းရောက်လာသောအခါ အတင်းမာဆုံးအခြေအနေသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ ဗိုလ်ဒမ်ဘာမှာလည်း သူ ခံစားနေရသည့်ဝေဒနာကို ဆက်လက်၍ မခံနိုင်တော့သည့်အဆင့်သို့ ရောက်လာသည်။ သူ့အတွေးမှာ သူ့အသက်ကို သူ အဆုံးစီရင်ပစ်ရန်မှတစ်ပါး အခြားနည်းကိုမတွေ့။

သူသည် အုတ်တံတိုင်းအပြင်သို့ မြင်းနှင့်ထွက်ကာ ရန်သူများ၏ ပစ်ခတ်မှုကို သူ့အပေါ် စူးစိုက်လာအောင် လုပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သူ့အသက်ကို စွန့်လွှတ်ရာ၌ ဤနည်းသည် သူ့အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်

လိမ့်မည်ဟု ယူဆထားပြီးပြီ မဟုတ်ပါလော။

သာမန်အားဖြင့် သူတို့တပ်ရင်းမှူးဖြစ်သော ဗိုလ်မှူးကြီးသည် ဤလုပ်ရပ်မျိုးကို ခွင့်ပြုလေ့မရှိပေ။ သို့သော်လည်း ထိုနေ့က သူ ရင်ဆိုင်နေရသော အနေအထားမှာ အလွန်ဆိုးဝါးလျက်ရှိသည်။ ရန်သူ၏အင်အားနှင့် အခြေအနေကိုလည်း ခန့်မှန်းမရ။ သူ့အထက်မှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တစ်ပိတန်နှင့် တပ်မှူးများကလည်း သူ ဦးစီးနေသောတိုက်ပွဲကို တောင်ကုန်းတစ်ကုန်းပေါ်မှနေ၍ မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်ရှုလေ့လာနေသည်။

ထိုအချိန်တွင်ပေါ်လာသည့် လူစွမ်းကောင်းမှာ မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရော် လူငယ်ဗိုလ်ကလေးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ထိုဗိုလ်ကလေးက ရန်သူများဘက်မှ သူတစ်ဦးတည်းအပေါ် ဝိုင်းဝန်းပစ်ခတ်နေအောင်လုပ်မည်ဟု လာပြောလျက်ရှိ၏။ ဗိုလ်ကလေး၏မျက်နှာသည် ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းခြင်းကို ဖော်ပြနေသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးပင်လျှင် သူ့မျက်နှာထားကိုကြည့်ကာ လန့်သလိုလိုဖြစ်လာသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဗိုလ်မှူးကြီးသည် ဗိုလ်ကလေး၏အစီအစဉ်ကို လက်ခံလိုက်သည်။ ဗိုလ်ဒမ်ဘာအား မြင်းအသစ်တစ်ကောင်ကို စိတ်ကြိုက်ရွေးခွင့်ပေးသည်။ ဒမ်ဘာသည် ကစွကိုဟုအမည်ပေးထားသော မြင်းချောမြင်းလှတစ်ကောင်ကို ရွေးသည်။ တစ်တပ်လုံးက ဝိုင်းကြည့်နေခိုက်မှာပင် သူသည် မြင်းပေါ်သို့တက်သည်။ ခြေထောက်ဒဏ်ရာမှာ ပြင်းစွာသော နာကျင်မှုကို ခံစားလိုက်ရသော်လည်း အော်ဟစ်ခြင်းမပြု။

သူသည် မြင်းကို ခပ်နိမ့်နိမ့်အုတ်တံတိုင်းဆီသို့ ဦးတည်ပြီးစီးလာခဲ့သည့် တစ်ဖက်မှ ရိုင်ဖယ်သေနတ်သံများကြားရပြီး ချက်ချင်းပြန်ငြိမ်သွားသည်။ သေနတ်သံများ လုံးဝရပ်သွားသဖြင့် သူသည် အံ့ဩနေမိသည်။ ဘာကြောင့် ရပ်သွားကြတာပါလိမ့်။

သူသည် ကစွကို၏တင်ပါးကို ဖိနပ်သံဖနောင့်စူးဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်တို့လိုက်ပြီး ရှေ့မှန်ရုံကို လွှားခနဲခုန်ကျော်ကာ အပြင်သို့ထွက်သည်။ သစ်ပင်ဟူ၍ တစ်ပင်မှမရှိသော ကွင်းပြင်ကိုဖြတ်ကာ ရန်သူများပုန်းကွယ်နေသည့် တံတိုင်းဆီသို့စီးသည်။ ရုတ်တရက်မမျှော်လင့်သောအဖြစ်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ရန်သူများသည် သေနတ်များနှင့် ဆီးမပစ်နိုင်ဘဲ ကြောင်ကြည့်နေကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် သေနတ်သံတစ်ချက်မှမကြားရဘဲ

နှင့် ကွင်းပြင်ပေါ်တွင် ကိုက်တစ်ရာခန့် ခရီးပေါက်သွားခဲ့၏။

ထို့နောက်တော့ ရန်သူများထံမှ ပစ်ခတ်သံများကြားရသည်။ ကျည်ဆန်များသည် သူ့ဘေးဝဲယာမှ တစ်ချိုးချိုးအော်မြည်ကာ ပြေးသွားနေကြသည်။ ဗိုလ်ဒမ်ဘာကတော့ ပြန်ပစ်ဖို့ လုံးဝမစဉ်းစား၊ သူ့အား ကျည်ဆန်ထိမှန်ရလွယ်အောင် ခါးကိုဆန့်ကာ တောင့်တောင့်မတ်မတ်ထိုင်၍ လိုက်ပါသွားသည်။ ကစွကိုသည် နားရွက်ကိုထောင်ကာ ဗိုလ်ဒမ်ဘာနှင့်သည့်အတိုင်း ရန်သူများ၏အုတ်တံတိုင်းဆီသို့ ပြေးသွားလျက်ရှိ၏။ ဗိုလ်ဒမ်ဘာကတော့ သူ့အား ကျည်ဆန်တစ်တောင့်ဝင်မှန်သည့်အချိန်ကိုသာ မျှော်လင့်စောင့်စားနေသည်။

သို့သော်လည်း ကျည်ဆန်တစ်တောင့်မှ သူ့အား ထိမှန်ခြင်းမရှိ။ သူ့မြင်းသည် ရန်သူအုတ်တံတိုင်းနှင့် နီးကပ်သွားပြီး ရန်သူတို့၏မျက်လုံးများကိုပင် သူ မြင်နေရပြီ။ သူ့မြင်းနှင့်ရန်သူများသည် ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်သာ ကွာတော့သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် သူ့မြင်းသည် ဘယ်ဘက်သို့ချိုးကာ မြောက်တည့်တည့်သို့ ပြေးသွားနေသည်။

ကစွကိုပြေးနေသည့်အရှိန်မှာ ပြင်းထန်လွန်းလှသည်ဖြစ်ရာ သူ့နောက်တွင် ဖုန်များထောင်းထောင်းထ၍ ကျန်ခဲ့သည်။ ဒမ်ဘာသည် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို တောင့်တောင့်မတ်မတ်ထားပြီး ထိုင်လျက်ပင်ရှိသည်။ ရန်သူ ကွန်ဖီဒါရိတ်များသည် အသည်းယားလာကြဟန်တူ၏။ အချို့က တံတိုင်းပေါ်တက်ကာ ဒမ်ဘာအား ပစ်မှတ်အဖြစ်ထားပြီး အသေအချာချိန်၍ ပစ်ခတ်ကြသည်။

သို့သော်လည်း ဒမ်ဘာအား တစ်ချက်မှထိမှန်ခြင်းမရှိ။ ဗိုလ်ဒမ်ဘာ၏နားထဲတွင် ရုတ်တရက်သေနတ်သံများ ရပ်သွားသည်။ သူ့လက်မောင်းတစ်ဖက်သည် ပူခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူသည် မြင်းကိုမရပ်ဘဲ ဆက်၍စီးသွားနေဆဲ။ ရန်သူများသည် သူ့အား မယုံကြည်နိုင်သည့် မျက်နှာထားများဖြင့် တအံ့တဩ ရပ်ကြည့်နေကြသည်။

သူ့နားထဲတွင် အော်ဟစ်အားပေးသံများ ကြားလာရသည်။ သူ့တပ်မှ ရဲဘော်များက ညာသံပေး၍ အော်ဟစ်အားပေးနေကြခြင်းပေတည်း။ သူ့ခြေထောက်မှပြင်းထန်သောနာကျင်မှုကို ခံစားလိုက်ရသည်။

သူသည် ကစွကို၏ဇက်ကြိုးကို ဆတ်ခနဲဆွဲပြီးနောက် ပြန်လှည့်

ကာ ရန်သူများဆီသို့နှင်သည်။ သြဘာပေးသံများသည် တစ်ခဲနက်ထွက်ပေါ်လာနေသည်။ သူသည် သူ့တပ်ဆီသို့ တစ်ချက်မျှ ငဲ့ကြည့်လိုက်၏။ သူ့ရဲဘော်များသည် တံတိုင်းနောက်တွင် မတ်တတ်ရပ်ကာ လက်နက်များကို ဝှေ့ယမ်းပြနေကြသည်။

ဤတစ်ကြိမ်တွင် သူသည် မြင်းကို ရန်သူများဆီသို့ တည့်တည့်ကြီးဦးတည်၍နှင်သည်။ ရန်သူများသည် တံတိုင်းနောက်၌ မတ်တတ်ရပ်ကာ သူ့အားကြည့်နေကြသည်။ အချို့က ရိုင်ဖယ်သေနတ်များဖြင့် ကျကျနနချိန်ရွယ်နေကြသည်။

ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် သူ့စိတ်ကူးအတိုင်းဖြစ်လာရေးအတွက် မြင်းဇက်ကိုလွှတ်ကာ လက်နှစ်ဖက်ကို အပေါ်သို့မြှောက်လိုက်သည်။ ဆပ်ကပ်ထဲမှာ မြင်းစီးသမားတစ်ဦးပုံမျိုးဖြစ်၏။ ဤတစ်ခါတော့ဖြင့် ကျည်ဆန်သည် သူ့အသက်ကို နုတ်ယူသွားစေရမည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် သေဖို့မှတစ်ပါး အခြားဘာစိတ်ကူး ဘာရည်မှန်းချက်မှမရှိ။

သို့သော်လည်း သူ့တပ်ဘက်မှ ယူနီယံတပ်သားများအဖို့ စိတ်ဓာတ်အင်အားတက်ကြွစရာဖြစ်နေသည်။ သူတို့သည် ဗိုလ်ဒမ်ဘာ လက်နှစ်ဖက်မြှောက်ထားသည်ကို မြင်လိုက်သောအခါ သူတို့ကိုယ်သူတို့ မထိန်းနိုင်အောင် ဖြစ်လာကြသည်။ အားလုံးလိုလိုပင် တညီတညွတ်တည်း တိုင်ပင်ထားကြသည်နယ် အုတ်တံတိုင်းကို ကျော်ဆင်းကြသည်။ ကွင်းပြင်ကိုဖြတ်ကာ ရန်သူများရှိရာ အုတ်တံတိုင်းဆီသို့ အပြေးအလွှားချီတက်ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူ့မြင်း ကစွကို၏ဇက်ကြိုးကို ဗိုလ်ဒမ်ဘာ ဆောင့်ဆွဲလိုက်၍ မြင်းမတ်တတ်ရပ်နေချိန်တွင် ယူနီယံတပ်သားများသည် ရန်သူများ၏ အုတ်တံတိုင်းကို ကျော်ခွဆင်းကာ ရှေ့မှပြေးသွားနေကြသော ရန်သူများနောက်သို့ လိုက်နေကြလေပြီ။

ဗိုလ်ဒမ်ဘာ၏ဦးခေါင်းသည် မူးနောက်နောက် ရီဝေဝေဖြစ်လာသည်။ တစ်ခေါင်းလုံး ချာချာလည်လာသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးနှင့် သူ့ကိုယ်ရံတော်ဗိုလ်ကြီးများသည် ကွင်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာကြသည်။ အခြားတစ်ဖက်မှလည်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ပိတန်နှင့် သူ့လူများ ပြေးဝင်လာကြသည်။ သူတို့အားလုံးသည် ဗိုလ်ဒမ်ဘာမြင်းပေါ်မှ လိမ့်ကျသွားသည်ကို မြင်လိုက်ကြရသည်။ သူတို့သည် ဗိုလ်ဒမ်ဘာမြေကြီးပေါ်

အထိမကျမီ အချိန်မီရောက်အောင်ပြေးလာကြခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း မမိလိုက်တော့ပေ။

သူတို့ရောက်သွားချိန်တွင် ကစွကိုသည် ကွင်းလယ်တွင် ငြိမ်ဆိတ်စွာရပ်၍ သူ့အနီး၌လဲကျနေသော ဗိုလ်ဒမ်ဘာအား ငုံ့ကြည့်နေသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတို့နှစ်ဦးစလုံး၏ ရင်ထဲတွင် တူညီပြီး ထူးဆန်းသော ခံစားမှုတစ်ခုသည် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဝင်ရောက်လာသည်။ ထိုခံစားမှုမှာ ရာထူးကြီးကြီး စစ်အရာရှိများ၏ ရင်တွင်း၌ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လှသောခံစားမှုဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ယင်းခံစားမှုမျိုးသည် တိုက်ပွဲဖြစ်နေသည့်အချိန်ကာလမျိုးတွင် လုံးဝပေါ်ပေါက်လေ့မရှိ။

နှစ်ဦးအနက် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တစ်ပိတန်သည် ပို၍ခံစားရသည်။ စစ်သားဘဝဖြင့် နေလာခဲ့သည့် ၂၇ နှစ်အတွင်း ရဲရင့်သောလုပ်ရပ်ပေါင်း အများအပြားကို သူ တွေ့ခဲ့မြင်ခဲ့ဖူးသည်။ ယခု သူမြင်လိုက်ရသည့်လုပ်ရပ်နှင့်မတူဟုပင် သူ ထင်မိ၏။

ဗိုလ်ဒမ်ဘာ သတိရလာချိန်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တစ်ပိတန်သည် ကျဆုံးနေသော သားတစ်ယောက်၏ဘေး၌ ရောက်နေသော ဖခင်တစ်ယောက်သဖွယ် ဗိုလ်ဒမ်ဘာ၏ဘေး၌ ဒူးထောက်လျက်ထိုင်နေသည်။

ရဲရင့်လှသော ဤစစ်ဗိုလ်ကလေးတွင် ဒဏ်ရာရထားသည်ဟု သိလိုက်ရသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ဦးခေါင်းကိုငုံ့ကာ ဘုရားသခင်အား အာရုံပြုသည်။ သူ ကလေးဘဝကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် တစ်ခါမှမဖြစ်ဘူးခဲ့သည့်အရာတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ သူ့မျက်ရည်များသည် ဖွေးဖွေးလှုပ်မျှ ဖြူနေပြီဖြစ်သော သူ့မှတ်ဆိတ်ထက်သို့ စီးဆင်းကျနေခြင်း ပေတည်း။

ဗိုလ်ဒမ်ဘာ၏အခြေအနေသည် စကားများများပြောနိုင်သည့်အနေအထားမဟုတ်။ သို့သော်လည်း စကားတစ်ခွန်းကိုတော့ ထပ်တလဲလဲပြောနေသည်။

“ကျွန်တော့်ခြေထောက်ကို မဖြတ်ပါနဲ့။”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တစ်ပိတန်သည် ဗိုလ်ဒမ်ဘာ၏ရေရွတ်သံကို ကြားသည်။ ဘုရားသခင်ထံမှရောက်လာသည့် ပညတ်တော်တစ်ပါးသဖွယ် မှတ်သားထားသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ဗိုလ်ဒမ်ဘာအား သူ့ကိုယ်ပိုင်လူနာတင်

ယာဉ်ဖြင့် တင်ဆောင်ကာ သူ့တပ်ရင်းဌာနချုပ်သို့ ခေါ်သွားသည်။ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း သူ ကိုယ်ပိုင်ဆရာဝန်လက်သို့အပ်သည်။

ဗိုလ်ကလေး၏ခြေထောက်ကို မဖြတ်ရအောင် ကုပေးရမည်ဟုလည်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက သူ့ဆရာဝန်အား အမိန့်ပေးသည်။ ဆရာဝန်က အလျင်အမြန်စမ်းသပ်စစ်ဆေးအပြီးတွင် ခြေထောက်ကိုဖြတ်ပစ်ရမည့်အနေအထားက အားသာနေပါသည်ဟု ပြန်ပြောသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ဆရာဝန်၏လက်မောင်းကိုဆွဲ၍ ဘေးတစ်ဖက်သို့ခေါ်သွားသည်။ “တကယ်လို့ ဒီကလေးရဲ့ခြေထောက်ကိုမဖြတ်ဘဲနဲ့ ပြန်ကောင်းသွားအောင် ကုမပေးဘူးဆိုရင် မင်းကို အရည်အချင်းမရှိဘူးဆိုတဲ့ အပြစ်နဲ့ အလုပ်ဖြုတ်ပစ်မယ်။ နားလည်လား” ဟု အံ့ကြိတ်ပြီးပြောသည်။

ဗိုလ်ဒမ်ဘာ ပြန်လည်နာလန်ထလာရေးသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တစ်ပိတန်အတွက် အလွန်ကြီးမားသောအရေးကိစ္စကြီးတစ်ခုအဖြစ် စွဲလမ်းလာသည်။ သူသည် နေ့စဉ်မှန်မှန်လာကြည့်သည်။ ဆရာဝန်ခမျာမှာလည်း ဗိုလ်ဒမ်ဘာ၏ခြေထောက်ကို မဖြတ်မတောက်ရေးအတွက် သီတင်းနှစ်ပတ်ကြာမျှ ချွေးတစ်လုံးလုံးနှင့် အနားက တစ်ဖဝါးမခွာ ကုသသည်။

ထိုအချိန်ကတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် လူနာအား စကားနည်းနည်း ပဲပြောသည်။ ပြုမူဆက်ဆံပုံများကတော့ ဖခင်တစ်ယောက်သဖွယ်ဖြစ်၏။ နောက်ဆုံးတွင် ဗိုလ်ဒမ်ဘာ၏ခြေထောက်သည် ဖြတ်ဖို့မလိုတော့သည့် အခြေအနေသို့ ရောက်လာသည်။ ထိုအခါ တစ်နေ့သောမွန်းလွဲပိုင်းတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ဗိုလ်ဒမ်ဘာအား ထားသည့် ရွက်တဲအတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ တရင်းတနှီးစကားပြောသည်။ သူ သိချင်တာများကို အေးအေးဆေးဆေး မေးမြန်းစုံစမ်းသည်။

ဒမ်ဘာကတော့ သူပြောသမျှကို နားထောင်သည်။ သူ့အနေဖြင့် ဗိုလ်ဒမ်ဘာအတွက် စစ်ကြီးပြီးသွားစေလိုကြောင်း၊ စစ်မြေပြင်၌ ဗိုလ်ဒမ်ဘာ လုပ်ခဲ့သမျှကို အခုအထိ မြင်ယောင်ဆဲဖြစ်ကြောင်း၊ ဤလုပ်ရပ်သည် စစ်ပွဲတစ်ပွဲ၌ ပါဝင်တိုက်ခိုက်နေသော လူတစ်ယောက်အတွက် ပြည့်စုံလုံလောက်သော တာဝန်ကျေပွန်သော လုပ်ရပ်တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ပြောသည်။

ထို့နောက် ဗိုလ်ဒမ်ဘာအား လိုချင်သောအရာတောင်းဖို့ တိုက်တွန်း

သည်။ ဤနေရာတွင် သူသည် အသံကိုတိုး၍ “တို့အားလုံးအပေါ်မှာ မင်းရဲ့ အကြွေးတင်သွားပြီ။ ငါ့ဆီမှာလည်း မင်းရဲ့အကြွေး တင်နေပြီ” ဟု ထပ်ပြောသည်။

ဗိုလ်ဒမ်ဘာက ပြုံးသည်။ “ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့ခြေထောက်ကို ရနေပါပြီခင်ဗျာ” ဟုပြောသည်။

တစ်ပိတန်က ပြုံးရယ်ခြင်းမရှိ။ “ကဲ မင်းဘာလိုချင်သလဲပြော” ဟု မေးသည်။

ဒမ်ဘာသည် မျက်လုံးအစုံကိုမှိတ်ကာ စဉ်းစားနေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ့ထံမှ စကားသံထွက်လာသည်။

“ကျွန်တော် အမြဲတမ်းလိုလိုပဲ နယ်ခြားဒေသဘက်မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ချင်ပါတယ်”

“ဘယ်နေရာလဲ”

“နယ်ခြားဒေသ ဘယ်နေရာမဆို ဖြစ်ပါတယ်”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ကုလားထိုင်ကို တွန်းဖယ်ပြီး ထသည်။ “ကောင်းပြီ၊ မင်း လိုချင်တာဖြစ်ရမယ်” ဟုပြောကာ တဲအပြင်သို့ထွက်ရန် ပြင်သည်။

“ကျွန်တော် တစ်ခုပြောပါရစေ”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ဖျတ်ခနဲရပ်ပြီး လှည့်ကြည့်သည်။ နှစ်လိုဖွယ်ရာ အပြုံးနှင့်ဖြစ်၏။

“ကျွန်တော် မြင်းကိုလိုချင်ပါတယ်။ ရနိုင်မလားခင်ဗျာ”

“မင်းယူနိုင်တယ်၊ ယူတော့”

ထိုနေ့က မွန်းလွဲပိုင်းတစ်ပိုင်းလုံး သူနှင့်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတို့ ဆုံခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကိုသာ တွေးနေမိသည်။ သူ့ဘဝအတွက် ရုတ်တရက်ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရသည့်အလားအလာများကိုတွေးကာ စိတ်လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ကရုဏာမကင်းသောမျက်နှာထားနှင့်အကြည့်ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာသည့်အခါ သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်မကင်းဟူသော ခံစားမှုဝင်လာသည်။

အမှန်တော့ သူ့ကိုယ်သူသတ်သေရန် ကြံစည်အားထုတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သူ ထိုကဲ့သို့လုပ်ရန်ကြံစည်ထားသည်ကို မည်သူ့ကိုမှ အသိမပေးခဲ့။

အသိပေးရန်လည်း အခါအခွင့်မသင့်ခဲ့။ အခုကျတော့လည်း အမှန်အတိုင်း ပြောပြဖို့ နောက်ကျသွားခဲ့ပြီ။ ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းမှာပင် သူသည် အမှန်အတိုင်း ထုတ်ဖော်၍မပြောတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အခုကျတော့ သူသည် စောင်ခြုံထဲ၌ ကွေးရင်း တတိယဆေးလိပ် တစ်လိပ်ကိုဖွာရင်း ဆန်းကျယ်နက်နဲလှသည့် ကံကြမ္မာအကြောင်းကို စဉ်းစားဆင်ခြင်နေမိသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ့ကံကြမ္မာသည် သူ့အား ဆက်ဂျီဝစ်ခံတပ်သို့ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့ပြီမဟုတ်လား။

အခန်းထဲသို့ အလင်းရောင်ဝင်လာသည်။ ဗိုလ်ဒမ်ဘာ၏စိတ်သည်လည်း ကြည်လင်သွားသည်။ အတိတ်သို့ပျံလွင့်နေသော စိတ်ကို ပြန်လည်သိမ်းဆည်းကာ ပစ္စုပ္ပန်ထဲသို့ပို့ပေးသည်။ သူ့ရောက်နေသောနေရာအပေါ်၌ သာယာကျေနပ်နေသည့် လူတစ်ယောက်၏ ထက်သန်ပြင်းပြသောစိတ်ဖြင့် ယနေ့ခံတပ်တွင်း၌ ဆက်၍လုပ်ရမည့်လုပ်ငန်းတာဝန်များကို တစ်ခုချင်းစီချ၍ စဉ်းစားလျက်ရှိလေသည်။

[၆]

ဗိုလ်ဒမ်ဘာအနေဖြင့် ပထမဆုံးပြုပြင်ရန်စဉ်းစားသည့် အဆောက်အအုံမှာ ရိက္ခာတဲဖြစ်သည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ ထိုလုပ်ငန်းမှာ ချက်ချင်းထ၍လုပ် ဖို့မလွယ်။ လောလောဆယ် လွယ်ကူမည့်အလုပ်မှာ အဖိတဲဆောက်လုပ်ရေး ဖြစ်သည်။ သူသည် အဖိတဲကို အရင်ဆုံးဆောက်လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။

သူသည် သူ့အတွက် လိုအပ်မည့်ပစ္စည်းများကို စားနပ်ရိက္ခာပစ္စည်း များကြားတွင် အပင်ပန်းခံ၍ရှာဖွေသည်။ အဖိတဲအတွက် အသုံးဝင်မည့် စစ် မြေပြင်သုံး ရွက်ထည်တဲပစ္စည်းများကို တွေ့သည်။ ရွက်ထည်စများကို တစ်ခု နှင့်တစ်ခုစပ်၍ ချုပ်လိုက်လျှင် အဖိတဲအတွက် အမိုးနှင့်အကာတော့ ကောင်း ကောင်းရနိုင်မည်ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း အစများကို ချုပ်ရန် အပ်မရှိ။

တိရစ္ဆာန်အသေကောင်များကို အရင်စလို မီးရှို့ပစ်လိုက်မိသည့် အတွက် နှမြောနေသည်။ ထိုအသေကောင်များသာရှိလျှင် အရိုးများကိုထုတ် ယူပြီး အပ်လုပ်လိုရနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

သူသည် ချောင်းကမ်းပါးတစ်လျှောက် အောက်ဘက်သို့ လျှောက် လာခဲ့သည်။ ချောင်းပတ်ပတ်လည်၏အခြေအနေကို လိုက်လံလေ့လာခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်နေရာအရောက်တွင် လူခေါင်းခွံတစ်ခု ကောက်ရသည်။ ထိုခေါင်းခွံရိုးထဲမှ အပ်လုပ်၍ရသော အရိုးအတော်များများရလိုက်သည်။

ရိက္ခာတဲသို့ပြန်ရောက်သည့်အခါ အပ်ချည်လုပ်လို့ရသည့် ကြိုးထုံးများ တွေသည်။ ကြိုးထုံးများကို အရစ်ဖြေ၍သုံးလျှင် အပ်ချည်အရွယ်အစားအမျိုးမျိုး ရနိုင်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အနေဖြင့် ခံတပ်တွင်းရှိ အဆောက်အအုံများထဲမှ ပြင်ဆင်သင့်သည်များကို ပြန်လည်ပြုပြင်ထားလိုက်မည်ဆိုပါက တပ်သစ်များရောက်လာသည့်အခါ အဘက်ဘက်တွင် အဆင်ပြေသွားနိုင်ဖွယ်ရာရှိ၏။ တပ်သစ်များရောက်လာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ သူသည် သိပ်ပြီးမျှော်လင့်ချက်မထား။ သို့သော်လည်း တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်တွင် ဤခံတပ်သို့ လူတစ်ဦးတလေ ရောက်လာလိမ့်မည်ဟူသော စိတ်ထဲက အခိုင်အမာယုံကြည်နေသည်။

သူသည် ရွက်ဖျင်စများချုပ်သည့်အလုပ်ကို နှစ်ရက်တိတိ ဆက်တိုက်လုပ်သည်။ မလုပ်ဘူးသောအလုပ်ဖြစ်၍ ဒုတိယရက်တွင် သူ့လက်ချောင်းများသည် အပ်ကိုပင် ကောင်းစွာမကိုင်နိုင်လောက်အောင် ရောင်ကိုင်လာသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် ဇွဲကိုမလျှော့ဘဲ အလုပ်ကို ပြီးပြတ်အောင် လုပ်သည်။

အဖိတ်ဆောက်လုပ်နေစဉ်အတွင်းမှာပင် သူသည် မြင်းစောင်းကို ပြုပြင်ရန် သင့်မသင့် စဉ်းစားမိသည်။ ကစွကိုသည် ဘယ်ကိုမျှထွက်သွားမည့်မြင်းမဟုတ်။ သို့သော်လည်း ယုံကြည်စိတ်ချ၍တော့မရ၊ ထို့ကြောင့် သူသည် မြင်းစောင်း၏အကာအရံများကို ပြန်လည်ပြုပြင်ခဲ့၏။ ထိုနေ့တွင် သူသည် လုပ်စရာရှိသမျှကို ဆက်တိုက်လိုလိုလုပ်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် အဖိတ်တိုင်များကိုပါ ပြီးစီးအောင်ထူနိုင်ခဲ့သည်။

ညနေခင်းတွင် ရာသီဥတုသည် နွေးနွေးထွေးထွေး ပို၍ရှိလာသဖြင့် နေရထိုင်ရသည်မှာ သက်သောင့်သက်သာရှိလာသည်။ ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် အိပ်ရာအစွန်၌ထိုင်ကာ နံရံကိုမှီလိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် လေးလံထိုင်းမှိုင်းလာသည်။ သူသည် အိပ်ရာထက်သို့လှဲချလိုက်သည်။ မကြာခင်မှာပင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျသွားလေ၏။

*

သူသည် အိပ်ပျော်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာသည်။ နေအတော်

စောင်းနေပြီး သူသည် အိပ်ရာပေါ်မှမဆင်းသေးဘဲ လက်တစ်ဖက်ကို ခုတင်
 ဘေး၌တွဲလောင်းချကာ မြေကြီးကို ထိတွေ့ပွတ်သပ်နေသည်။ အခုလို ဘာ
 တာဝန်မှမရှိဘဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရသည်မှာ မည်မျှကောင်းပါသနည်း။
 လောလောဆယ်မှာကတော့ သူ လုပ်ချင်စိတ်ရှိသည့်အခါ ထ၍လုပ်ရမည့်
 အလုပ်မှတစ်ပါး အခြားဘာအလုပ်မှမရှိ။ သူ့အတွက် စိတ်ချမ်းသာစရာ
 ကောင်းသည့်အခြေအနေတစ်ရပ်ဖြစ်ပါ၏။

သူ့တံခါးတံခါးဝရှေ့သို့ အရိပ်များကျလာစပြုပြီ။ သူ အိပ်ပျော်သွား
 ခဲ့သည်မှာ မည်မျှကြာပြီနည်း။ သူသည် ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲမှ အိတ်
 ဆောင်နာရီဟောင်းကြိုးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ဤနာရီသည် သူ့အဖေ
 နာရီဖြစ်၏။ နာရီကို ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။
 နာရီကို သော့ပေးပြီး အချိန်ကိုက်ရန် စိတ်ကူးသည်။ သို့သော်လည်း
 လက်တွေ့ကျတော့ လုပ်၍မရ။

သူ၏ လက်ရှိအခြေအနေတွင် 'အချိန်' သည်အရေးကြီးပါသလား။
 ဤနေရာတွင် အချိန်နှင့် လုပ်စရာ ဘာများရှိပါသနည်း။ ကျောင်းတက်ဖို့၊
 မင်္ဂလာဆောင်ဖို့၊ ဘုရားရှိခိုးဖို့၊ အလုပ်ဝင်ဖို့ စသည့်အချိန်နှင့်အတိအကျ
 လုပ်ရသောအလုပ်ဟူ၍ ဘာမှရှိနေသည်မဟုတ်။

ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကိုလိပ်၍ မီးညှိသည်။
 ပြီးတော့ အေးအေးဆေးဆေးဖွာရင်း သူ့အဖေ၏နာရီကိုကြည့်ကာ ရောက်
 တတ်ရာရာများ စဉ်းစားသည်။ ဤအရပ် ဤဒေသတွင် အချိန်နှင့်စား၊ အချိန်
 နှင့်လုပ်၊ အချိန်နှင့်အိပ်ဆိုသည်မှာ လုံးဝမရှိ။ လိုလည်းမလိုအပ်။ ဆာလာလျှင်
 ထသွားပြီး စားလိုက်ရုံသာရှိသည်။ အိပ်ချင်လာလျှင်လည်း အိပ်လိုက်ရုံသာ
 ရှိ၏။ တကယ်တော့ ဤနေရာဒေသမျိုးတွင် နာရီဆိုသည်မှာ မလိုအပ်သည့်
 အရာတစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ 'အချိန်ကာလ' ဟူ၍မရှိဘဲနေရသည်မှာ သူ့
 အတွက် မည်မျှကောင်းပါသနည်း။

ထိုအခိုက်တွင် အပြင်မှခြေသံများကြားရသည်။ လျှောက်လာလိုက်၊
 ရပ်သွားလိုက်၊ ပြီးတော့ ပြန်လျှောက်လိုက် အပေါက်ဝရှေ့သို့ အရိပ်တစ်ရိပ်
 ကျလာသည်။ နောက်ထပ်ခဏမှာပင် ကစွကိုဦးခေါင်းသည် တံခါးဝ၌ပေါ်
 လာသည်။ ကစွကို၏ နားများသည် ထောင်နေသည်။ မျက်လုံးများကလည်း
 ပြူးကျယ်နေသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို တွေ့လာမြင်လာသည့်ပုံမျိုး။

ဗိုလ်ဒမ်ဘာက ကစွကိုအားကြည့်ပြီးရယ်သည်။ ကစွကိုသည် ခေါင်းကို တစ်ခါခါ၊ လည်တစ်ခါခါ လုပ်သည်။ သူ့ခွာနှင့် မြေကြီးကို ရှုပ်သည်။ ကစွကိုသည် တစ်ခုခုလုပ်ချင်နေသလား။

အညောင်းအညာဖြေချင်သည်ထင်၏။ သူ မြင်းစောင်းထဲ၌နေလာ ခဲ့ရသည်မှာ နှစ်ရက်တိတိရှိခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလော။

*

ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် မြင်းစီးသမားကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်သော် လည်း မြင်းတို့၏သဘောသဘာဝကို ကောင်းစွာနားလည်သူဖြစ်သည်။ သူ သည် သူငယ်ဘဝကတည်းက မြင်းများကို ချစ်ခဲ့သူဖြစ်၏။ ထိုအချက် ကြောင့်လားတော့မသိ၊ ဘယ်မြင်းကိုတက်စီးစီး သူ မြင်း၏အထာကို ကောင်း စွာနားလည်သည်။ အထူးသဖြင့် ကစွကိုလို ထူးခြားသောမြင်းကို စီးရသည့် အခါ ပို၍သိသည်။

သူသည် ကစွကို၏အပေါ်တွင် မြင်းကုန်းနှီးမတင်ဘဲ စီးလာခဲ့ သည်။ စစ်တပ်တွင် ဘယ်သူမှ မြင်းကုန်းနှီးမတင်ဘဲ မြင်းမစီးရ။ ဤသည် မှာ လူတိုင်းမပျက်မကွက် လိုက်နာရသည့်စည်းကမ်း၊ သို့သော်လည်း ဒမ်ဘာသည် ကစွကိုအား မြင်းကုန်းနှီးမတင်ဘဲ တက်လိုက်သည်။ ဤခံတပ် တွင် စစ်သားဟူ၍ သူတစ်ဦးတည်းသာရှိသဖြင့် ထိုစည်းကမ်းကို လိုက်နာ ရန်မလိုဟု သူ ယူဆလိုက်သည်။

သူ ကစွကို၏ကျောပေါ်သို့ ရောက်သွားခိုက်မှာပင် ဝံပုလွေကို မြင် လိုက်ရပြန်သည်။ မြင်းစောင်းနှင့် ကိုက်နှစ်ဆယ်ခန့်ဝေးသောနေရာမှ ရပ်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်၏။ ချောင်းတစ်ဖက်ရှိ တောင်ကုန်းပေါ်၌ ရပ်နေခြင်းဖြစ် သည်။ မနေ့ကနေရာပင်ဖြစ်၏။

ဝံပုလွေသည် လှုပ်ရှားလာသည်။ ထိုနေရာမှ ထွက်သွားတော့မည် ဟန်ပြင်နေရာမှ ကစွကိုအား မြင်လိုက်သည့်အခါ ရပ်သွားသည်။ သူသည် ဗိုလ်ဒမ်ဘာအား စိုက်ကြည့်နေသည်။

ဒမ်ဘာကလည်း အသေအချာပြန်ကြည့်သည်။ သူ ကောင်းကောင်း မှတ်မိသည်။ မနေ့ကမြင်ခဲ့ရသည့် ဝံပုလွေပင်ဖြစ်၏။ ရှေ့ခြေနှစ်ချောင်းစလုံး တွင် အဖြူကွက်ကလေးများရှိသည်။ ကြီးမားထွားကျိုင်းသောအကောင်ဖြစ်

သည်။ ကြည့်ရသည်မှာ အသက်အတော်ကြီးရလာပြီဟု ယူဆရ၏။ သူ့အရေပြားများသည် တွဲအိကျနေကြပြီ။ ဝံပုလွေ၏နှုတ်သီးတစ်လျှောက်တွင် ဒဏ်ရာဟောင်းတစ်ခုမှ အမာရွတ်လိုလို အစင်းအကြောင်းတစ်ခုရှိသည်။

ဝံပုလွေ၏အပြုအမူသည် ဖျတ်လတ်နိုးကြားရုံမက သတိကြီးပုံလည်းပေါ်သည်။ သူသည် အရာဝတ္ထုတစ်ခုကိုကြည့်ရာ၌ တစ်ကိုယ်လုံး မလှုပ်ရှားဘဲ ကြည့်တတ်ဟန်ရှိ၏။ ပြီးတော့ လိမ္မာပါးနပ်ပုံလည်းပေါ်သည်။ ထိုအရည်အသွေးကြောင့်ပင်လျှင် ဤဝံပုလွေသည် ယခုအသက်အရွယ်အထိ နေနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သူ ဘာကြောင့် အခုတစ်ခေါက်ပြန်လာရသနည်း။

ဗိုလ်ဒမ်ဘာက သူ့မြင်းကစွဲကိုအား ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းမျှတိုးစေသည်။ ကစွဲကိုလှုပ်ရှားသည်ကိုမြင်သည့်အခါ ဝံပုလွေကလည်း လှုပ်ရှားလာသည်။ ဗိုလ်ဒမ်ဘာက သူ့မြင်းကို ဆက်သွားစေသည့်အခါ ဝံပုလွေကလည်း ဘေးတိုက်အနေအထားဖြင့် လျှောက်လိုက်လာသည်။ ဒမ်ဘာက ကစွဲကိုအား ရပ်လိုက်သည့်အခါ ဝံပုလွေကလည်း ရပ်နေသည်။

ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် ရုတ်တရက် သူ့မြင်းကို နောက်သို့လှည့်လိုက်ပြီး ဝံပုလွေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။ ဝံပုလွေ၏မျက်လုံးများကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်သည်။ ဝံပုလွေ၏မျက်လုံးများသည် ထက်သန်ပြင်းပြသော ဆန္ဒတစ်ခုကို ဖော်ပြနေသည့်နှယ်ရှိ၏။

ဝံပုလွေ၏ဆန္ဒသည် ဘာများပါလိမ့်။ ဝံပုလွေသည် ပါးစပ်ကို ဟကာ တစ်ချက်မျှအားရပါးရသန်းလိုက်ပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။ ဗိုလ်ဒမ်ဘာကလည်း ကစွဲကိုအားပြန်လှည့်ကာ အသားကျစီးလာခဲ့သည်။

*

ဧပြီ ၁၃၊ ၁၈၆၃။

ရိက္ခာအများအပြားရှိနေသော်လည်း ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်အတွက် အစားအသောက်များကို ရာရှင်စနစ်ဖြင့် ခွဲတန်းချပြီး ထုတ်ယူစားသောက်ပါသည်။ လောလောဆယ်ပျောက်ကွယ်နေသော အစောင့်တပ်သည် အချိန်မရွေးပြန်ရောက်လာနိုင်သကဲ့သို့ ထိုအစောင့်တပ်၏နေရာတွင် အစားထိုးခြင်းသည်လည်း အချိန်မရွေးဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သည်ဟု ယူဆမိ၍ဖြစ်ပါ

သည်။ ထိုကိစ္စမှာ အချိန်ဘယ်လောက်ကြာကြာနေမှ ဖြစ်ပေါ်လာလိမ့်မည်ကို မူကား ကျွန်တော် အတိအကျမခန့်မှန်းနိုင်ပါ။

နောက်ဆုံးတစ်နေ့တွင် ဘယ်လိုပဲဖြစ်လာ ဖြစ်လာ အခုလောလော ဆယ်တွင် ကျွန်တော်ကတော့ ရိက္ခာကိုချွေတာ၍ စားသောက်သွားနိုင်အောင် ကြိုးစားရလိမ့်မည်ဖြစ်ပါသည်။ တခြားကြောင့်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်သည် ခံတပ်တစ်ခုလုံး၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဖြစ်နေပါသောကြောင့်ပါတည်း။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ကော်ဖီကို ချွေတာသောက်ရန်မှာမူ မလွယ်လှပါ။ သို့သော် လည်း မရမနေကြိုးစားရလိမ့်မည် ဖြစ်ပါသည်။

အဖိတ်ကို စတင်ဆောက်လုပ်နေပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်လက်များ သည် ယောင်ယမ်းနာကျင်လျက်ရှိပါသည်။ သို့သော်လည်း အကယ်၍သာ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် မနက်ဖြန်မနက် စောစောစီးစီးထ၍ အလုပ်လုပ်နိုင်မည် ဆိုပါက မနက်ဖြန်ညနေပိုင်းတွင် အလုပ်ပြီးပြတ်သွားနိုင်ပါသည်။

ယနေ့ညနေပိုင်းတွင် ကျွန်တော် အနီးအနားသို့ ကင်းထောက် ထွက်သည်။ ဘာမှမတွေ့ရပါ။

ဤခံတပ်အနီးအနားသို့ ဝံပုလွေတစ်ကောင်ရောက်လာနေသည်။ အနှောင့်အယှက်တစ်ခုတော့ ဖြစ်လာမည်မထင်ပါ။ ကျွန်တော့်မြင်းမှတစ်ပါး ကျွန်တော့်ထံ အလည်လာသည့်ဧည့်သည်ဆို၍ ဤတစ်ဦးတည်းသာလျှင် ရှိပါသည်။ သူ ရောက်ရောက်လာသည်မှာ နှစ်ရက်တိတိရှိခဲ့ပြီ၊ ညနေပိုင်း ဆိုလျှင် သူ ရောက်လာစမြဲဖြစ်၏။ အကယ်၍သာ သူ မနက်ဖြန်ရောက်လာ မည်ဆိုပါက သူ့အား 'လက်ဖြူ' ဟု နာမည်ပေးရန် ကျွန်တော် စဉ်းစားထား သည်။ သူ၏ရှေ့လက်နှစ်ဖက်စလုံးသည် နွားနို့ရောင်ကဲ့သို့ ဖြူဖွေးနေကြ သည်မဟုတ်ပါလား။

ဗိုလ်ချုပ်ချေဒမ်ဘာ
အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတပ်။

[၇]

နောက်ရက်အနည်းငယ်ကြာမျှ အေးအေးဆေးဆေးပင်ရှိသည်။ ဗိုလ်ဒမ်ဘာ အဖို့ လက်များက သက်သာလာသဖြင့် အဖိတဲကိုဆက်ဆောက်သည်။ သို့သော်လည်း ဆောက်လုပ်ပြီးစီး၍ မိနစ်နှစ်ဆယ်မျှအကြာ သူရပ်နားပြီး ဆေးလိပ်သောက်နေခိုက်တွင် ပြန်လည်ပြိုကျသွားသည်။ သူသည် ပြိုကျနေသောအောက်မှ လေးဖက်ထောက်၍ထွက်လာခဲ့သည်။

သူသည် အဖိတဲ၏အားနည်းချက်များကို လေ့လာသည်။ ချက်ချင်းပင် ပြန်လည်ပြုပြင်တည်ဆောက်ခဲ့ရာ နေမဝင်မီပြီးစီးသွားသည်။ ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ ပြဿနာမရှိ၊ အဖိတဲအရိပ်အောက်တွင် လှဲ၍ စီးကရက်ကို ဖိမိနှင့်ဖွာနိုင်ခဲ့၏။ လေတိုက်တိုင်း တဖျတ်ဖျတ်လွင့်ကာ တဖျတ်ဖျတ်ရိုက်ခတ်နေသည့် ရွက်ထည်စအသံကို ကြားရသည်မှာ နားဝင်ချိုလှပါဘိခြင်း။

သူသည် လှံစွပ်ကိုသုံးကာ တဲပြတင်းပေါက်ကိုရအောင် ဖောက်သည်။ တဲပြတင်းပေါက်တွင် ရွက်ထည်စတစ်စကို ခန်းဆီးအဖြစ် တပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရိက္ခာတဲကို ဆက်၍ပြင်သည်။ အလယ်တည့်တည့်မှ နိမ့်ကျနေသောခေါင်မိုးကို ပြင်ရသည်မှာမလွယ်၊ တစ်ဖက်ကိုမြှင့်လိုက်လျှင် အခြားတစ်ဖက်က နိမ့်ဆင်းသွားသည်။ သူသည် ဤခေါင်မိုးကို ရုတ်တရက် အပြီးမသတ်နိုင်ဖြစ်ကာ လုံးချာလည်လျက်ရှိသည်။

သူသည် တဲထဲ၌ အမောပြေလှဲရင်း ရိက္ခာတဲကိစ္စကို စဉ်းစားသည်။

ရင်ဆိုင်နေရသည့် ပြဿနာအတွက် အဖြေရှာမရ။ ရာသီဥတုကတော့ ကောင်းလှ၏။ ကြမ်းတမ်းမည့်လက္ခဏာမတွေ့ရ။ လေကလည်း ဖြည်းဖြည်း သာသာတိုက်ခတ်နေသဖြင့် စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ ကောင်းလှပါဘိ၏။

မွန်းလွဲပိုင်းရောက်တိုင်း တစ်ရေးတစ်မောအိပ်စက်အနားယူသော အလေ့အထသည် သူ့တွင်စွဲနေပြီး ညစာမစားမီ အနည်းဆုံး နာရီဝက်တော့ အိပ်စမြဲ။ 'လက်ဖြူ' သည်လည်း နေ့စဉ်မှန်မှန်လာသည်။ သူ့လာလျှင် ချောင်း တစ်ဖက်ရှိ တောင်ကမူကလေးအစွန်း၌ရပ်ကာ ဗိုလ်ဒမ်ဘာအား မျက်ခြည် မပြတ် ကြည့်နေတတ်၏။

ဗိုလ်ဒမ်ဘာကလည်း လက်ဖြူလာလိုက်၊ ပြန်လိုက်လုပ်နေသည်ကို ခွင့်လွှတ်ထားသည်။ အရေးမကြီးသောကိစ္စတစ်ရပ်အဖြစ် သဘောထား သည်။ ဝံပုလွေရောက်လာပြီဆိုပါက သူ့အလုပ်ခွင်မှနေ၍ တစ်ချက်မျှကြည့် ပြီး သူ့အလုပ်သူ ဆက်လုပ်သည်။ ဝံပုလွေကတော့ သူထိုင်နေကျနေရာမှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းမှ ဗိုလ်ဒမ်ဘာအား အထူး အဆန်းတစ်ခုသဖွယ် ကြည့်နေလေ့ရှိ၏။

တစ်ညနေခင်းတွင်မူ ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် သူ့အား လက်ဖြူကထိုင် ကြည့်နေခိုက် လက်သီးဆုပ်အရွယ်ခန့်ရှိ ဝက်ပေါင်ခြောက်တစ်တုံးကို သူ ရှိရာ ချောင်းကမ်းပါးထက်၌ ချထားလိုက်သည်။ နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ထိုဝက်ပေါင်ခြောက်တုံးကို မတွေ့ရတော့ပေ။ သက်သေပြစရာအထောက် အထားမရှိသော်လည်း လက်ဖြူစားသွားသည်မှာ သေချာသည်ဟု ဗိုလ်ဒမ် ဘာက နားလည်ထားသည်။

ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် အချို့သောအရာများကိုတော့ တသသဖြစ်ခဲ့ သည်။ သူ့တွင် အဖော်မရှိသည့်အတွက် စိတ်မကောင်း၊ အရက်ကလေး တစ်ခွက်တစ်ဖလားမှ မသောက်ရခြင်းအတွက်လည်း သူ့စိတ်သည် မကြည် မလင်ဖြစ်ရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း အမျိုးသမီးတစ်ယောက် သို့ မဟုတ် အမျိုးသမီးများနှင့် စကားစမြည်ပြောချင်၏။ တွေ့ချင်၊ ဆုံချင် သာယာချင်၏။

သူ့အနေဖြင့် ဆက်ဂျိဝစ်ခံတပ်၌ နေသားတကျရှိလာလေလေ

အဖော်တစ်ယောက် ရှိချင်လေဖြစ်မိသည်။ သူ၏လိုအင်ဆန္ဒများ မပြည့်မဝ ဖြစ်လာသည့်အခါ သူ့စိတ်သည် ကြည်လင်သာယာခြင်းကင်းမဲ့လာသည်။ ထိုအချိန်မျိုးတွင် သူသည် စိတ်နှလုံးလေးလံထိုင်းမှိုင်းကာ တွေ့တွေ့ငေးငေး ဖြစ်နေတတ်၏။ သို့သော်လည်း ကြာရှည်တော့မဟုတ်၊ သတိဝင်လာသည့် အခါ ချက်ချင်းပင် ထိုစိတ်ကိုဖျောက်ပြီး သူ့လုပ်စရာရှိသည်များကို ဇောက်ချ၍ လုပ်နေလေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း သူ့အဖြစ်သည် အလွန်ကြီးမားနက်ရှိုင်းသော မြစ်ကြီးတစ်ခုအတွင်းမှ ရေစီးကြောင်းလေးတစ်ကြောင်းနှင့် တူလှသည်ဟု တွေးမိတတ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူသည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကစွကိုအားစီး၍ ကင်းထောက်ရသည့်အလုပ်ကိုမူ အလွန်မြတ်နိုးလာခဲ့သည်။ သူနှင့်ကစွကိုသည် နေ့စဉ် အရပ်လေးမျက်နှာသို့ သွားလေ့ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူတို့သည် ခံတပ်နှင့် ငါးမိုင်ခြောက်မိုင်အကွာအထိ ရောက်သွားလေ့ရှိ၏။

သူသွားလေရာလမ်းတစ်လျှောက်တွင် ကျွဲဆို၍လည်း တစ်ကောင် တစ်မြီးမတွေ့ရ၊ အင်ဒီးယန်းကိုလည်း တစ်ယောက်တလေပင်မမြင်ရ။ ထိုအခါ စိတ်ပျက်သလိုလိုတော့ဖြစ်မိ၏။ သို့သော်လည်း အပြောကျယ်လှသော ပရေးရီမြက်ခင်းပြင်ကို မြင်လိုက်ရတိုင်း သာယာကြည်နူးသော စိတ်သည် ဝင်လာစမြဲ။ မြက်ခင်းပြင်ကြီးသည် ကြည့်မျှော်၍ မဆုံးနိုင်အောင်ပင် ကျယ်ပြန့်လှ၏။ ပြီးတော့ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်၌ ပွင့်ဖူးနေကြသည့်အရိုင်းပန်းများ...။

မြက်ခင်းပြင်ကြီးပေါ်တွင် အသန်ဆုံး၊ အရှည်ဆုံးနှင့် အကောင်းဆုံး မြက်မှာ ကျွဲရိုင်းမြက်ပင်ကြီးများဖြစ်၏။ ကြည့်လိုက်လျှင် ဝါရောင်သန်းနေသော ထိုကျွဲရိုင်းမြက်ကြီးများမှာ မျက်စိတစ်ဆုံးအထိ တည်ရှိနေကြသည်။ လေယူရာတိမ်း၍ ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားနေကြသော မြက်ပင်ကြီးများသည် ကြည့်မဝ၊ ရှုမဝ ရှိလှပါဘိ၏။

တစ်နေ့သောမွန်းလွဲပိုင်းတွင် ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် ကစွကိုအား ထုံးစံအတိုင်း မြင်းကုန်းနှီးမတင်ဘဲစီးကာ ခံတပ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ စိတ်ထဲက မလုံသလိုဖြစ်လာသဖြင့် နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ သူ့နောက်မှ လက်ဖြူလိုက်လာနေသည်ကို မြင်ရသည်။ သူနှင့် ကိုက်နှစ်ရာခန့် အကွာမှ လိုက်လာနေခြင်းဖြစ်၏။

ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် ကစွကိုအား ဇက်သတ်ကာ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် သွားစေသည်။ ထိုအခါ ဝံပုလွေကလည်း ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်၍လိုက်လာ သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် ဝံပုလွေသည် ရပ်နေခဲ့ခြင်းမရှိ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့်ဝံပုလွေသည် မြက်ပင်ရှည်ကြီးများကြားသို့ ဝင် သွားသည်။ ခဏမျှအကြာတွင် ဝံပုလွေသည် သူ့ဘယ်ဘက်ကိုက်ငါးဆယ် ခန့်အကွာ၌ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ သူ့ဆီမျှော်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အကယ်၍ ဗိုလ်ဒမ်ဘာ ဆက်သွားလျှင် သူသည် ဆက်၍လိုက်ရန်စောင့်စား နေသည့်အရိပ်လက္ခဏာကို ဖော်ပြလျက်ရှိလေသည်။

ဒမ်ဘာနှင့်ကစွကိုက ပရေးရီးမြက်ပင်ကြီးများကြားသို့ တိုးဝင်ခဲ့ သည်။ လက်ဖြူကလည်း သူတို့နှင့်အတူ ဘေးတိုက်လိုက်လာသည်။ ဗိုလ် ဒမ်ဘာသည် လက်ဖြူ၏အနေအထားကို သိလိုသဖြင့် ရပ်လိုက်၊ သွားလိုက် လုပ်လုပ်ကြည့်သည်။ လက်ဖြူကလည်း သူ ရပ်လျှင်ရပ်၍၊ သူသွားလျှင် သွားသည်ကို သိလာရ၏။ လက်ဖြူ၏ အဝါရောင်မျက်လုံးအစုံသည် အမြဲ တစေ နိုးကြားဖျတ်လတ်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ဗိုလ်ဒမ်ဘာထံမှ ခွာသွားသည်ဟုမရှိ။

ဒမ်ဘာက လမ်းကြောင်းပြောင်းလျှင် လက်ဖြူကလည်း လိုက် ပြောင်းသည်။ ဒမ်ဘာကွေ့လျှင်ကွေ့၍ ဒမ်ဘာ တည့်တည့်သွားလျှင် တည့် တည့်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ကိုက်ငါးဆယ်အကွာထက် ပိုလည်းမပို၊ လျော့လည်းမလျော့။ ဒမ်ဘာက လက်ဖြူ၏အထာကိုသိလိုသဖြင့် ကစွကို အား ခပ်သွက်သွက်စီးကြည့်သည်။ လက်ဖြူကလည်း ခြေလှမ်းများကို ခပ်ကျဲကျဲလှမ်း၍ လိုက်လာလေသည်။

ဗိုလ်ဒမ်ဘာနှင့် ကစွကိုတို့ ရပ်နားသည့်အခါ လက်ဖြူသည်လည်း ရပ်နားနေသည်။ ဗိုလ်ဒမ်ဘာအဖို့ တွေးစရာများရှိလာသည်။ ဤဝံပုလွေ သည် တစ်ချိန်က တစ်နေရာတွင် လူနှင့်အနေနီးခဲ့ဖူးသည်ထင်၏။ သို့တည်း မဟုတ် ဤဝံပုလွေသည် ခွေးနှင့်စပ်ကျထားသည့် သတ္တဝါဖြစ်လေသလား။ သူသည် လက်ဖြူအား သူ့အနားသို့ကပ်လာစေရန် သွေးဆောင်ကြည့်၏။ လက်ဖြူမလာ။ သူ့အနားကပ်သွားဖို့ ကြိုးစားပြန်တော့လည်း ထွက်ပြေး သည်။ ထိုအခါကျတော့လည်း လက်ဖြူသည် ဝံပုလွေစစ်စစ်ပင်ဖြစ်ရမည် ဟု သတ်မှတ်ရပြန်သည်။

“လက်ဖြူ... လက်ဖြူ” ဟု ဗိုလ်ဒမ်ဘာက ခေါ်ကြည့်သည်။
ဝံပုလွေသည် သူ့နားရွက်များကို ဖျတ်ခနဲထောင်ကာ စွင့်ထား
သည်။

“တို့သွားကြစို့”

သူတို့သုံးဦးသည် နောက်ထပ်တစ်မိုင်ခန့် ခရီးဆက်ကြသည်။
မြက်ပင်ရှည်ကြီးများကြားမှ ခုန်ကျော်ပြေးလွှားနေကြသော သမင်တစ်အုပ်
နှင့်တိုးသည်။ ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် မြင်းကိုရပ်ကာ သမင်များလွန်သွားသည်
အထိ စောင့်ကြည့်နေသည်။

လက်ဖြူသည်လည်း သမင်များကိုမြင်နေသည်။ သူ ဘယ်လို
တုံ့ပြန်မလဲဟု သိလိုသဖြင့် ဒမ်ဘာက လှည့်ကြည့်သည်။ ဝံပုလွေကို မတွေ့
ရတော့ပေ။ ဘယ်အချိန်က ထွက်သွားမှန်းမသိ၊ ထွက်သွားပြီ။

ကောင်းကင်ပြင်၏အနောက်ဘက် မိုးကောင်းကင်စက်ဝိုင်းဆီတွင်
တိမ်ပုပ်တိမ်မည်းများ စုနေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ဝင်းခနဲ၊ လက်ခနဲ
လျှပ်စီးလက်နေသည်ကို မြင်ရ၏။ မိုးခြိမ်းသံများကို ကြားရမည့်လက္ခဏာ
လည်းရှိ၏။

အပြန်ခရီးတွင် ဒမ်ဘာသည် ရှေ့တည့်တည့်၌ တာစူနေသည့်
မုန်တိုင်းကို သတိထား၍ကြည့်လာသည်။ မုန်တိုင်းသည် မိမိတို့ဆီသို့ ရွေ့
လျားလာနေပြီ။ မိုးကတော့ သဲသဲမဲမဲ ရွာတော့မည်ထင်၏။

ဗိုလ်ဒမ်ဘာ၏မျက်နှာသည် မှုန်မှိုင်းလာသည်။ သူ့တွင် အဝတ်
တွေလျှော်ဖွတ်ရမည့်အလုပ်က ရှိနေ၏။ အထူးသဖြင့် သူ့စောင်များမှအနံ့
သည် ညစ်ပတ်ပေရေနေသော ခြေအိတ်များမှ ထွက်လေ့ရှိသည့်အနံ့လို ပုပ်
အဲ့အဲ့ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

[၈]

ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် ရာသီဥတုနှင့်ပတ်သက်၍ မိရိုးဖလာလေ့ထုံးစံအတိုင်း ကျင့်သုံးခဲ့ကြသည့်နည်းများကို အသုံးပြု၍ ခန့်မှန်းခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် လည်း သို့ခန့်မှန်းချက်သည် မှားနေသည်။

ပြင်းထန်စွာကျလာလိမ့်မည်ဟု ဗိုလ်ဒမ်ဘာ ယူဆထားခဲ့သော မုန်တိုင်းသည် ယမန်နေ့ညက ဆက်ဂျိဝစ်ခံတပ်ပေါ်သို့ မိုးတစ်စက်မှမကျဘဲ အေးအေးသာသာပင် ဖြတ်သွားခဲ့၏။ နောက်နေ့မနက် မိုးလင်းသည့်အခါ ကောင်းကင်သည် အပြာရောင်သမ်းကာ ကြည်လင်သာယာလျက်ရှိ၏။ လေကလည်း ညင်သာစွာတိုက်ခတ်လျက်ရှိ၏။ နေရောင်ကလည်း ကြည်လင်တောက်ပလျက်ရှိ၏။

ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် ကော်ဖီသောက်ရင်းနှင့် သူ၏ရေးပြီးသား အစီရင်ခံစာကို ပြန်ဖတ်နေသည်။ အစီရင်ခံစာတွင် သူလုပ်ထားခဲ့ပြီးသမျှ အလုပ်များကို တစ်ခုချင်းစီ ဖော်ပြထားသည်။ ယင်းတို့အထဲမှ မသင့်တော်သည့် အချက်များကို ဖျက်ပစ်သည်။ လိုအပ်သည့်နေရာများတွင် ဖြည့်စွက်ရေးသားသည်။

မတ်ခွက်ထဲသို့ ကော်ဖီပွဲထည့်နေခိုက်မှာပင် အနောက်ဘက် အတော်ဝေးဝေးဆီမှ ထူးဆန်းသောတိမ်တစ်လိပ်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ အရောင်မှာ အညိုရောင်နှင့် အမည်းရောင်ရောစွက်နေသည်။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း

၏အောက်ခြေ၌ ခပ်နိမ့်နိမ့်တည်ရှိနေခြင်းဖြစ်သဖြင့် တိမ်ဟု အတိအကျပြော
၍လည်းမရ။

ပုံသဏ္ဍာန်မှာ မြူနှင်းလိုလိုဖြစ်ရာ တိမ်ဟုသတ်မှတ်ရန် ခက်သည်။
မီးဖိုတစ်ဖိုမှထွက်လာနေသည့် မီးခိုးငွေ့နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသည်။ မနေ့ည
က မိုးကြိုးပစ်သဖြင့် တစ်နေရာရာမှ သစ်ပင် စသည့် တစ်ခုခုကို မီးလောင်
နေလေသလား။ သို့မဟုတ် ပရေးရီးမြက်ခင်းပြင်ကို မီးရှို့ထားကြလေ
သလား။

သူသည် ထိုညိုမည်းမည်းတိမ်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်ကာ တွေဝေငေး
မောနေသည်။ မွန်းလွဲပိုင်းရောက်နေပြီဖြစ်၍ ထုံးစံအတိုင်း အပြင်သို့ ထွက်
ရဦးတော့မည်။ သူသည် ကစွကိုအားစီးကာ ခံတပ်အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့
သည်။ အကယ်၍ ပရေးရီးမြက်ခင်းကိုသာ မီးလောင်ပါက ထိုမီးသည် အဆ
မတန်ကြီးမားပြီး အလွန်အလွန်လျင်မြန်စွာ ကူးစက်တတ်သည်ဟု သူ ကြား
ဖူးထားသဖြင့် စိုးရိမ်စိတ်ဝင်လျက်ရှိလေသည်။

သူတို့ထွက်လာသည်မှာ မနေ့ကဖြစ်၏။ နေဝင်ဆည်းဆာအချိန်
တွင် ထွက်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ အားလုံးမိုးမိလာကြသဖြင့် စိုရွဲနေသည်။
သို့သော်လည်း သူတို့စိတ်ဓာတ်တွေကတော့ စွတ်စိုအေးမြခြင်းမရှိ။ သူတို့
အနေဖြင့် ဆောင်းရာသီစခန်းမှနေ၍ တောင်စူးစူးသို့ထွက်လာခဲ့သည့် ခရီး
ရှည်ကြီးသည် ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

မကြာမီ နွေဦးပေါက်တော့မည်။ ထိုရာသီသည် သူတို့အတွက်
အပျော်ဆုံးသော အချိန်ကာလဖြစ်၏။ သူတို့၏မြင်းပုကလေးများသည်
ယခင်ကနှင့်မတူ တစ်နေ့တခြား ဝလာသည်။ တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်လာသည်။
သူတို့ထွက်လာခဲ့ရသော ခရီးရှည်ကြီးကြောင့် လူတိုင်းပင်ပန်းခဲ့ကြ၏။
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နွေရာသီ အမဲလိုက်လုပ်ငန်းကို စတင်ကြရတော့မည်ဖြစ်
၍ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများကို လုပ်ကြရပေတော့မည်။ ကျွဲအုပ်များ မကြာခင်
ရောက်လာကြတော့မည်ဟူသောအတွေးသည် သူတို့စိတ်ကို များစွာရွှင်လန်း
တက်ကြွစေခဲ့၏။

နွေရာသီစခန်းဆိုသည်မှာ သူတို့၏ ဘိုးဘွားဘီဘင်ခေတ်က

တည်းက စဉ်ဆက်မပြတ်လုပ်လာခဲ့သော အရာတစ်ခုဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လည်း သူတို့သည် နွေရာသီစခန်းချခြင်းကို များစွာအလေးအနက်ပြုခဲ့ကြ ၏။ အခုလည်း သူတို့အုပ်စုတွင် ယောက်ျား၊ မိန်းကလေး၊ လူကြီးစုစုပေါင်း ၁၇၂ ဦးမျှရှိ၍ လူတိုင်းပင် ရွှင်လန်းမြူးတူးလျက်ရှိကြသည်။ ကိုယ့်ရပ် ကိုယ့် ရွာ ကိုယ့်အိမ်ရာသို့ ပြန်လည်ဆိုက်ရောက်ကြခြင်းဟူသော အယူအဆကြောင့် သူတို့အားလုံး ပင်ပန်းမှုဟူ၍ မရှိသလောက်ပင်ဖြစ်သည်။

အားလုံးပင် ရွှင်လန်းပြုံးရယ်မောနေကြသည်။ ကလေးသူငယ်များ နှင့် လူငယ်လူရွယ်များသည် မြင်းပုကလေးများနှင့်အတူ ခုန်ပေါက်မြူးတူး နေကြသည်။ စစ်သူရဲကောင်းများသည် သူတို့ ပါဝင်ဆင်နွှဲခဲ့ရသည့် စစ်ပွဲ များအကြောင်း ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များကို ပြောဆိုနေကြသည်။ မိန်းမများ ကတော့ သွက်လက်တက်ကြွစွာဖြင့် မနက်စာကို ချက်ပြုတ်နေကြသည်။

သူတို့လူစုသည် ကိုမင်ချီလူမျိုးနွယ်ဝင်အုပ်စုပေတည်း။

ဗိုလ်ဒမ်ဘာ မြင်တွေ့ခဲ့ရသော တိမ်လို့လို့ မီးခိုးငွေ့လို့လို့အရာ သည် အခြားမဟုတ်၊ ဤကိုမင်ချီများ မနက်စာချက်ပြုတ်ရာမှ ထွက်လာ သည့် မီးခိုးများဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ဆက်ဂျိဝစ်ခံတပ်၏ အနောက်ဘက် ရှစ်မိုင်ကွာရှိ ချောင်းကမ်းပါးထက်၌ စခန်းချနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ချောင်းမှာ ဆက်ဂျိဝစ် ခံတပ်ဘေးမှ စီးသွားနေသည့်ချောင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဒမ်ဘာသည် လျှော်သင့်သည့်အဝတ်အားလုံးကို ကျောပိုးအိတ်ထဲ ထည့်သည်။ ဟောင်စပ်စပ်အနံ့ဆိုးများထွက်နေသည့် စောင်များကိုမူ ပခုံး ပေါ်တင်သည်။ ပြီးတော့ ဆပ်ပြာတစ်တုံးကိုယူကာ ချောင်းထဲသို့ဆင်းလာခဲ့ ၏။

ချောင်းဘေးတစ်နေရာ၌ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ အဝတ်များကို ထုတ်ယူ၍လျှော်သည်။ ဤအဝတ်အားလုံးကို လျှော်ဖွပ်ပြီး နေလှန်းထားစဉ် အတွင်း သူ့မှာ ဝတ်စရာတစ်ခုမှမရှိ။

ဂရိတ်ကုတ်အနွေးထည်ကြီးကို ဖျတ်ခနဲသတိရသည်။ သို့သော် လည်း ချက်ချင်းပင် နောက်တစ်ခုစဉ်းစားမိသည်။ သူသည် တစ်ချက်မျှ

ဟက်ခနဲရယ်လိုက်မိ၏။ “ဒီနားမှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူး။ ငါနဲ့ ပရေးရီမြက်ခင်း ပဲရှိတာ၊ ဘာမှမဝတ်ဘဲနေတော့ကော ဘာဖြစ်မှာလဲ” ဟု အသံထွက်ပြီး ပြောမိသည်။

သူသည် ဘာမှမဝတ်တော့ဘဲ အဝတ်ဟောင်းများကိုယူ၍ ရေထဲ ဆင်းသည်။ ကြည်လင်သောရေပြင်တွင် သူ့မျက်နှာကို ပြန်မြင်ရသည်။ သူ့ မျက်နှာသူ ပြန်မြင်ဘဲနေခဲ့သည်မှာ သီတင်းနှစ်ပတ်ပင်ကျော်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါ လော။ သူသည် ခဏမျှရပ်၍ အသေအချာထပ်ကြည့်သည်။

သူ့ဆံပင်တွေမှာ ရှည်လှပြီ၊ သူ့မျက်နှာမှာ ပိန်ချောင်ချောင်ဖြစ်နေ သည်။ မုတ်ဆိတ်မွေးက ထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖြစ်နေသဖြင့် ကြည့်၍ မကောင်း၊ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် အလေးချိန်အတော်ကျသွားသည်ဟုထင်၏။ သို့သော်လည်း သူ့ရုပ်ရည်မှာ ကြည့်လို့ကောင်းဆဲဟု ယူဆသည်။ သူသည် ရေထဲမှ သူ့မျက်နှာကိုကြည့်၍ ပြုံးလိုက်မိသည်။

မုတ်ဆိတ်မွေးများမူ ကြာကြာကြည့်လေ စိတ်ပျက်စရာကောင်းလေ ဖြစ်နေသည်။ သူသည် တဲဆီသို့ပြန်ကာ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ဓားကို ယူသည်။ မုတ်ဆိတ်ရိတ်နေခိုက်တွင် ရေထဲ၌ပေါ်နေသည့် သူ့အသားအရောင်ကိုကြည့် သည်။ သူ့အသားအရောင်သည် ခါတိုင်းလိုပင် ဖြူဖွေးနေဆဲ။

*

‘ခြေကန်ငှက်’ သည် စခန်းမှ အရုဏ်မတက်မီကတည်းက ထွက် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သူ ထွက်လာခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာပြဿနာမှမရှိ။ ဘယ်သူကမှလည်း ဘာမှမေးနေစရာမလို။ သူကလည်း သူ၏လှုပ်ရှားမှု အတွက် ဘယ်သူကိုမှ ရှင်းပြနေစရာမလို၊ သူ အခုလိုထွက်လာသည့်အတွက် သူ့စခန်းပေါ် ဘေးအန္တရာယ်ကျရောက်စရာလည်း လုံးဝမရှိ။

သူ ‘နတ်ဆရာ’ ဖြစ်လာသည်မှာ မကြာသေး။ ထစ်နှစ်မျှသာရှိသေး ၏။ ထိုကာလအတွင်း သူလုပ်ခဲ့သမျှအလုပ်များသည် သူ့လူများအပေါ် ဘေးဥပဒ်အန္တရာယ်ကျရောက်ခြင်းဟူ၍ မရှိခဲ့။ တကယ်တော့လည်း သူသည် အလုပ်လုပ်ရာ၌ စနစ်သာကျသည်မဟုတ် အလွန်စေ့စပ်သေချာသည်။ ပြီးတော့ သူ့တာဝန်သည် သူ့လူများ၏ တိုးတက်ကောင်းစားရေးကို နေ့စဉ် နှင့်အမျှ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပေးရန်ဖြစ်သည်။

လာမည့်ရာသီသည် မိမိတို့အတွက် အစာရေစာပေါများကြွယ်ဝမည့် အနေအထား၌ရှိနေသည်။

သူ့အတွေးနှင့်သူ ကျေနပ်အားရလျက်ရှိသော ခြေကန်ငှက်သည် မပြုံးဘဲမနေနိုင်၊ ပြုံးမိသည်။ လှပသော ဤဒေသတစ်လျှောက်တွင် နေရာအနှံ့ရောက်အောင် သွားလိုက်ဦးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူသည် ဖြည်းဖြည်းချင်းတက်လာနေသော နေရောင်အောက်တွင် သူ့မြင်းကို ခပ်သွက်သွက်နှင်သည်။

*

ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် စောင်များကို ရေထဲသို့နှစ်လိုက်သည်။ အနီးအနားတွင် စောင်များကိုတင်၍ ဖွတ်စရာနေရာရှာသည်။ ကျောက်တုံးဟူ၍ တစ်တုံးမှမတွေ့။ သူသည် ရေတစ်စက်စက်ကျနေသော စောင်များနှင့် အဝတ်အစားများကိုပွေ့ကာ ဖွတ်စရာနေရာလိုက်ရှာသည်။ ချောင်းအောက်ဘက်တစ်နေရာတွင် ကျောက်တုံးတစ်တုံးကိုတွေ့သည်။ သူသည် အဝတ်များကို ကျောက်တုံးပေါ်တင်၍ ဆပ်ပြာနှင့်တိုက်သည်။ ထုလိုက်ရိုက်လိုက်လုပ်သည်။ အမှန်တော့ သူသည် အဝတ်အစား လျှော်ဖွပ်ဖူးသူမဟုတ်။

ခံတပ်သို့ သူရောက်လာခဲ့သည်မှာ သီတင်းနှစ်ပတ်ရှိခဲ့ပြီ။ ဤနှစ်ပတ်အတွင်း သူ မလုပ်ခဲ့ဘူးသည့်အလုပ်များကို လုပ်ခဲ့ရ၏။ ယခုလည်း အဝတ်များကို လျှော်နေပြန်သည်။ သူသည် အဝတ်များကို လှန်းရန် နေရာတစ်ခုရှာပြန်သည်။ ချောင်းဘေးတစ်နေရာတွင် ဝက်သစ်ချပင်တစ်ပင်ကို တွေ့သည်။ နေရောင်ခြည်ကို ကောင်းကောင်းရသောနေရာဖြစ်သဖြင့် ထိုသစ်ပင်ကိုပင် သူ ရွေးလိုက်သည်။ သူသည် လျှော်ပြီးသားအဝတ်များအားလုံးကို ထိုသစ်ပင်ပေါ်မှာပင် လှန်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆေးလိပ်သောက်ချင်သဖြင့် ခံတပ်ဆီသို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

*

ခြေကန်ငှက်သည် ထိုလူများ၏အကြောင်းကို လူပြောသူပြောဖြင့် ကြားခဲ့ရဖူးသည်မှာ အကြိမ်ပေါင်းများလှပြီ။ ထိုလူများသည် အရေအတွက်အလွန်များသည်ဟုပြောကြ၏။ ထိုလူများသည် ငှက်အုပ်တွေနှင့် အလွန်တူ

သည်ဟုပင် ပြောစမှတ်ပြုကြသည်။ ထိုလူများ၏အကြောင်းကိုတွေးလိုက်လျှင် ခြေကန်ငှက်၏စိတ်သည် မသက်မသာဖြစ်ရ၏။

သူ မြင်ဖူးခဲ့သည်များကို ပြန်၍စဉ်းစားလိုက်သည့်အခါ ပါးစပ်ပတ်ပတ်လည်၌ အမွှေးများ ဝိုင်းရံနေသည့်အဖြစ်ကို မြင်ယောင်လာသည်။ သူ့အဖို့ကတော့ ထိုအဖြစ်သည် အံ့ဩစရာလည်းကောင်းသည်။ စိတ်ထဲတွင် မသတိစရာလည်း ကောင်းသည်။ ပြီးတော့ သနားစရာကောင်းသည့်အဖြစ် တစ်ခုဟုလည်းထင်သည်။

သူ့စိတ်အာရုံသည် ခံတပ်ထဲမှ စစ်သားများဆီသို့ ရောက်သွားပြန်သည်။ ထိုစစ်သားများတွင် ပစ္စည်းတွေကတော့ အလှူပယ်ရှိပါ၏။ သို့သော်လည်း အခြားနေရာများတွင်မူ ညံ့ဖျင်းလှချေသည်။ စစ်သားများသည် သေနတ်ပစ်ရာ၌လည်း ညံ့ဖျင်းလှ၏။ ကြီးမားထည်ဝါသော မြင်းကြီးများကို စီးရာ၌လည်း အလွန်ညံ့ဖျင်းလှ၏။

သူတို့ကို လူဖြူစစ်သည်တော်များဟု အများက အသိအမှတ်ပြုထားကြသည်။ သို့သော်လည်း သွက်လက်ခြင်းမရှိ။ ဖျတ်လတ်တက်ကြွမှုလည်း နည်းပါးလှသည်။ ကြောက်စိတ်ဝင်ရာ၌လည်း အလွန်မြန်၏။ သူတို့ထံမှ မြင်းများကို ခိုးယူရသည်မှာ အလွန်လွယ်ကူသဖြင့် ရယ်စရာကောင်းလှချေသည်။

ဤလူဖြူများသည် ခြေကန်ငှက်အတွက် အလွန်နားလည်ရခက်သော လူမျိုးများဖြစ်နေသည်။ သူတို့အကြောင်း စဉ်းစားလိုက်တိုင်း သူခေါင်းရှုပ်ရ၏။ ဤလူမျိုးများထံတွင် သူ နားမလည်နိုင်သည့်အရာပေါင်းများစွာကို တွေ့နေမြင်နေရသည် မဟုတ်ပါလား။

ဥပမာတစ်ခုပြရမည်ဆိုပါက ခံတပ်ထဲမှ စစ်သားများကို သူ အရင်ဆုံးမြင်သည်။ ထိုစစ်သားများသည် သားမယားမပါဘဲ မရှိဘဲ နေထိုင်လျက်ရှိကြသည်။ ပြီးတော့ ထိုလူစုသည် သူတို့လိုမဟုတ်၊ အကြီးအကဲများမပါဘဲ နေထိုင်လျက်ရှိသည်။ နေရာတိုင်း 'မဟာဝိညာဉ်တော်ကြီး' ရှိနေပါလျက်နှင့် ထိုလူစုသည် စာရွက်ပေါ်တွင် ရေးထားသည့်အရာများကို ရွတ်ဖတ်ပြီး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်နေကြသည်။ ပြီးတော့ ထိုလူစုသည် အလွန်ညစ်ပတ်ကြသည်။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ သန့်စင်အောင်လုပ်ပြီး မနေကြ။

ခြေကန်ငှက်အနေဖြင့် ထို 'မွေးဖုံးပါးစပ်များ' ကိုကြည့်ကာ စိတ်

ဝင်စားမိသည်နှင့်အမျှ ထိုအမွှေးများကို တစ်နှစ်တိတိမရိတ်ဘဲထားသည်ဟု သိလိုက်ရသောအခါ အကြီးအကျယ်အံ့အားသင့်မိသည်။ ဘာကြောင့် ထိုမျှ လောက်အထိ ထားရသနည်းဟုတွေးကာ နားမလည်နိုင်အောင်လည်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သူသည် ခံတပ်နားအထိရောက်အောင်သွားမည်ဟု စိတ်ကူးထားသဖြင့် လူဖြူစစ်သားများအကြောင်းကို ရောက်တတ်ရာရာ တွေးလာမိခြင်းဖြစ်သည်။ အခုဆိုလျှင် ခံတပ်ထဲ၌ စစ်သားများလည်း ရှိပါဦးတော့မည်လော။ သူတို့တစ်တွေ ထွက်သွားကြပြီလား။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သွား၍ကြည့်မည်ဟု သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ခံတပ်ဘက်သို့ မြင်းကိုနှင်လာခဲ့သော ခြေကန်ငှက်သည် ခံတပ်အတွင်း၌ တိုးတက်မှုများရှိနေသည်ကို လှမ်းမြင်နေသည်။ လူဖြူခံတပ်တစ်ခုလုံး သန့်ရှင်းစင်ကြယ်လျက်ရှိ၏။ ပြီးတော့ မြင်းတစ်ကောင်ရှိနေသည်။ မြင်းက လှလည်းလှသည်။ တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်မှုလည်း အပြည့်ရှိသည်။ မြင်းစောင်းထဲ၌ တည်ငြိမ်ခုံညားစွာ ရပ်နေသည်မှာ ကျက်သရေရှိလှပါဘိခြင်း။

တစ်စုံတစ်ရာလှုပ်ရှားမှုကိုတော့မမြင်ရ။ အသံဗလံလည်း မကြားရ။ အသက်ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့သော နေရာတစ်နေရာနှင့် တူလှ၏။ သို့သော်လည်း ခံတပ်တွင်း၌ လူရှိနေ၍သာ အပြောင်းအလဲများရှိနေခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ခြေကန်ငှက်သည် သူ့မြင်းပုကလေးအား ဆက်၍နှင်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခံတပ်နားအထိ သွား၍ကြည့်မည်။

*

ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် ချောင်းထဲအတိုင်း အထက်ဘက်သို့ လျှောက်လာသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ကြည့်စရာတွေကများသဖြင့် တော်တော်နှင့် ကမ်းပေါ်သို့မတက်ဖြစ်။ အဝတ်အစားမပါဘဲ ကိုယ်လုံးတီးလျှောက်နေရသဖြင့် သူ့စိတ်ထဲတွင် ရယ်ချင်သလိုလိုဖြစ်နေသည်။ လေယူရာတိမ်း၍ ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားနေကြသည့် အရိုင်းပန်းပွင့်များ၊ တစ်စီအော်မြည်ပျံသန်းနေကြသည့် ပိုးကောင်များ၊ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အရာရာတိုင်းသည် ရှင်သန်နေကြသည်။

သူ့ခေါင်းအထက် ဆယ့်နှစ်ပေခန့်အကွာမှ သိမ်းငှက်တစ်ကောင် သည် အောက်ဘက်မြေပြင်ထက်မှ ရှဉ့်တစ်ကောင်ကို ထိုးသုတ်ရန် ပျံဝဲ လျက်ရှိ၏။ လမ်းခုလတ်တစ်နေရာတွင် ခွေးတူဝက်တူတစ်ကောင်သည် ချောင်းကမ်းပါးထက်၌ အားသွန်ခွန်စိုက် တွင်းတူးလျက်ရှိသည်။ ဒမ်ဘာ ရပ်မကြည့်ဘဲမနေနိုင်သဖြင့် အသာရပ်၍ စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေမိသည်။ ခွေးတူဝက်တူသည် ကိုယ်လုံးတီးရပ်နေသော ဗိုလ်ဒမ်ဘာအား လှည့်ကြည့် လိုက်၊ သူ့တွင်းကို ဆက်တူးလိုက်နှင့် အလုပ်များလျက်ရှိသည်။

ခံတပ်နားရောက်၍ ကမ်းပါးပေါ်တက်မည်အပြုတွင် ရေတိမ်ရာ နေရာ၌ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ထွေးလုံးရစ်ပတ်ကာ မိတ်လိုက်နေကြ သော ရေမြွေနှစ်ကောင်ကို မြင်ရပြန်သည်။ ချစ်သူတို့၏သဘာဝအတိုင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့လျော့နေကြသည်။ ဗိုလ်ဒမ်ဘာတစ်ယောက် သူတို့အနား မှဖြတ်သွားသဖြင့် ရေလှိုင်းရိုက်ခတ်သွားသည်ကိုပင် သတိမပြုနိုင်ကြ။

သူသည် ကမ်းပါးပေါ်သို့ လှမ်းတက်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် မြင်းပုဦးညိုကလေးကို မြင်လိုက်ရ၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အဖိတ်အောက် ၌ ခါးကိုကုန်း၍ လျှောက်သွားနေသော အရိပ်မည်းမည်းကိုပါ မြင်လိုက်ရ သည်။ နောက်တစ်စက္ကန့်မျှတွင် ထိုအရိပ်မည်းမည်းသည် အပြင်ဘက် နေ ရောင်အောက်သို့ ထွက်လာသည်။ ဒမ်ဘာသည် ဖျတ်ခနဲထိုင်ချလိုက်ကာ မတ်စောက်သောကမ်းနဖူးနှင့် ကွယ်ထားလိုက်၏။

သူ့ရင်သည် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။ စုံမှိတ်ထားသည့်မျက်လုံး အစုံတွင် အမျိုးမျိုးကို မြင်နေရ၏။ ပန်းပွင့်များကပ်ထားသည့် ဘောင်းဘီ၊ ပုတီးစေ့ရောင်စုံခြယ်ထားသည့် သမင်ရေဖိနပ်ပျော့၊ အမြိတ်တပ်ထားသည့် နှာရိုးတိုပုဆိန်၊ ရင်ဘတ်မှ သားရေချပ်ဝတ်ဆာ၊ ခေါင်းနောက်မှနေ၍ ကျော ပေါ်သို့တွဲကျနေသည့် ကျစ်ထားသောဆံပင်၊ အနက်ရောင်မျက်လုံးများ၊ ကြီး မားသောနှာခေါင်းနှင့် ရွံ့စေးရောင်ပေါက်နေသည့် အသားအရေ၊ ပြီးတော့ ဦးခေါင်း၌ထိုးစိုက်ထားသည့် ငှက်တောင်သည် လေတိုက်တိုင်း တလှုပ်လှုပ်။

ထိုလူ အင်ဒီးယန်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ကို ဒမ်ဘာ သိသည်။ သို့သော်လည်း အခုလို ဖြုန်းခနဲတွေ့လိုက်ရလိမ့်မည်ဟု သူ မျှော်လင့်ထား ခဲ့သည်မဟုတ်။ အခုတွေ့လိုက်ရသည့်အခါ တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း ဖြစ် သွားသည်။

ဒမ်ဘာသည် ကမ်းနဖူးအကွယ်မှမထရဲ၊ နဖူးတွင် ချွေးပေါက်များ စို့လာသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်၍ကြည့်ရမည်ကို ဝန်လေးလျက်ရှိ၏။ သူ့စိတ်သည် ကြောက်ရွံ့သလိုလိုဖြစ်လာသည်။

မြင်းဟိသံ ကြားလိုက်ရသည်။ သူသည် အရဲစွန့်ကာ ဦးခေါင်း ဖြည်းဖြည်းချင်းထောင်၍ ကမ်းနဖူးအကွယ်မှ ချောင်းကြည့်သည်။ အင်ဒီး ယန်းသည် မြင်းစောင်းထဲသို့ရောက်နေပြီး သူသည် ကစွကိုထံသို့ လျှောက် သွားနေသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ကွင်းလျှောလုပ်ထားသည့် ကြိုးတစ်ချောင်း ကိုင်ထားသည်။

သူသည် ကစွကိုအတွက် စိုးရိမ်သောကဝင်သွားသည်။ ရုတ် တရက် ဘာကိုမှမစဉ်းစားနိုင်၊ ဖြုန်းခနဲခုန်၍ထလိုက်ပြီး ကမ်းပါးပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ ပါးစပ်မှလည်း သံကုန်ဟစ်၍ အော်လိုက်မိသည်။

“ဟေး...”

ခြေကန်ငှက်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် လေထဲသို့ မြောက်တက်သွား သည်။ တအားလန့်ပြီးခုန်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သူသည် အသံလာရာဘက်သို့ ချာခနဲလှည့်ပြီး ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။ ကိုမင်ချီနတ်ဆရာသည် အထူးဆန်းဆုံး မြင်ကွင်းတစ်ခုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရလေပြီ။

ကိုယ်လုံးတီးနှင့်လူတစ်ယောက်။ လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ် ပါအောင်ဆုပ်ကာ အံ့ကိုကြိတ်၍ သူ့ဆီလာနေသည်။ အသားက ဖြူလွန်း အားကြီးသဖြင့် သူ့မျက်လုံးများကိုပင် ပြာသွားစေခဲ့သည်။

နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ်သွားနေသော ခြေကန်ငှက်သည် ခလုတ်တိုက်ကာ နောက်ပြန်လဲကျသည်။ သူသည် ချက်ချင်းပြန်ထကာ မြင်း စောင်း၏အကာတန်းများကို ခုန်ကျော်သွားခြင်းမပြုဘဲ အတင်းတိုးထွက် သည်။ ထို့နောက် သူ့မြင်းပုကလေးပေါ်သို့ လွှားခနဲခုန်တက်ကာ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်း၍ ထွက်သွားသည်။ နောက်သို့ တစ်ချက်ကလေးမျှလှည့်မကြည့်။

[၉]

ဧပြီ ၂၇၊ ၁၈၆၃။

ပထမဆုံးအကြိမ် အင်ဒီးယန်းလူရိုင်းတစ်ယောက်နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့
ခဲ့ရပြီ။

အင်ဒီးယန်းတစ်ယောက် ခံတပ်သို့ရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်မြင်း
ကို ခိုးယူရန်အားထုတ်သည်။ ကျွန်တော် ရောက်သွားသည့်အခါ အလန့်
တကြားဖြစ်ပြီး ထွက်ပြေးသည်။ ခံတပ်၏အနီးအနားတစ်ဝိုက်တွင် အင်ဒီး
ယန်းတွေ ဘယ်လောက်များများ ရှိနေသည်ကိုမူ မသိပါ။ သို့သော်လည်း
ယခုရောက်လာသည့် တစ်ယောက်ရှိနေလျှင် နောက်ထပ်အများကြီးရှိလိမ့်
မည်မှာ သေချာပါသည်။

နောက်ထပ်လည်းရောက်လာခြင်းအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုလုပ်
မထား၍မဖြစ်ပါ။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် လုံလောက်သော ကာကွယ်မှုကိုတော့
ပြုနိုင်လိမ့်မည်မထင်ပါ။ သို့သော်လည်း နောက်တစ်ကြိမ်ရောက်လာပါက
သူတို့လူစုမှတ်သားလောက်ဖြစ်သွားအောင်တော့ လုပ်ထားနိုင်ဖို့ ကြိုးစား
ထားမည်ဟု စိတ်ကူးသည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အခုအချိန်ထိတော့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်
တည်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍တပ်များ အချိန်မီရောက်မလာပါမူ
အားလုံးဆုံးရှုံးရဖို့သာရှိပါသည်။

ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ရသော အင်ဒီးယန်းသည် အလွန်ခံ့ညား ထည်ဝါသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်ဂျွန်ဂျေဒမ်ဘာ

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတပ်။

နောက်နှစ်ရက်မျှအတွင်း ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် ခံတပ်၏လုံခြုံမှုနှင့် ခိုင်မာတောင့်တင်းမှုအတွက် သူကောင်းမည်ထင်သောအရာများကို မနား မနေလုပ်ကိုင်သည်။ လူတစ်ယောက်တည်းက ရန်သူအများအပြားကို ခုခံနိုင် ရေးအတွက် စီမံဖန်တီးနေခြင်းဖြစ်၍ တပင်တပန်းရှိလှချေသည်။

သူ့ဘာသာသူ တစ်ဦးတည်းစဉ်းစားပြီး ထိုအလုပ်ကို လုပ်ဖို့ အတွက် သူ့ဘာသာသူ ပြန်၍အမိန့်ပေးသည်။ ပြီးတော့ ထိုအမိန့်ကို သူ့ ဘာသာသူ အကောင်အထည်ဖော်သည်။ သူသည် ပထမဦးစွာ စားနပ်ရိက္ခာ ပစ္စည်းများကိုခွဲ၍ နေရာပြောင်းရွှေ့ခြင်းပြုသည်။ သူ့အတွက် လိုအပ်သော ပစ္စည်းများကို သူ့တဲအတွင်း သူနှင့်အနီးကပ်ဆုံးနေရာ၌ထားကာ အချို့ကို ခံတပ်ပတ်လည်တွင် တွင်းတူးပြီး မပျက်မစီးအောင် စီမံ၍မြှုပ်သည်။

အသုံးအဆောင်ကိရိယာတန်ဆာပလာများ၊ ရေနံဆီစည်များ၊ အဆောက်အဦတွင်သုံးရမည့် သံမှို၊ ဝက်အူ စသောပစ္စည်းသေတ္တာများကို လည်း ကတုတ်ကျင်းများထဲသို့ ပို့ထားလိုက်သည်။ ပစ္စည်းများကို လူမသိ အောင် စနစ်တကျပြန်လည်ပြုပြင်သည်။

ရိုင်ဖယ်သေနတ်သေတ္တာနှစ်လုံးနှင့် ကျည်ဆန်သေတ္တာအချို့ကို ခံတပ်အနီးရှိ မြက်ခင်းပြင်ကြီးထဲ၌ တွင်းများတူး၍မြှုပ်သည်။ ပစ္စည်းများကို မြှုပ်ရာ၌ တွင်းထဲ၌ ဘေးပတ်လည်မှ မြက်ပင်ကြီးများကို ကျစ်နေအောင် ထိုးထည်ပြီးမှ မြှုပ်နှံခြင်းဖြစ်၏။ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်ကို ခြေရာလက်ရာမပျက် အောင် ပြန်လည်ပြုပြင်ရသည်မှာ အချိန်များစွာ အကုန်ခံခဲ့ရ၏။ သူသည် ထိုနေရာကို ကျွဲနံရိုးတစ်ချောင်းစိုက်၍ အမှတ်အသားလုပ်ထားလိုက်သည်။

ရိက္ခာတဲအတွင်းမှ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအလံ နှစ်လက်တွေ့ သည်။ သူသည် မြင်းဇောင်းမှ ဝါးလုံးနှစ်လုံးကိုယူ၍ အလံတိုင်လုပ်ကာ အလံတိုင်တစ်ခုကို ရိက္ခာတဲခေါင်မိုးပေါ်၌ ထူလိုက်ပြီး ကျန်တစ်ခုကို သူ၏ စခန်းတဲခေါင်မိုးထက်၌ ထူလိုက်သည်။

ထိုနေ့က သူလုပ်စရာအလုပ်များကို မွန်းလွဲပိုင်း နေအတော်စောင့်

ခါမှ ပြီးသည်။ မကြာခင်မှာပင် သူသည် ကစွကိုနှင့်အတူ ထုံးစံအတိုင်း ကင်းထောက်ထွက်သည်။ ယခင်ရက်များတုန်းကလို ခံတပ်နှင့် ဝေးဝေးလံလံသို့မသွား၊ အချိန်လည်းကြာကြာမနေဘဲ ပြန်လာခဲ့သည်။

ဝံပုလွေလက်ဖြူကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ရောက်လာသည်။ သို့သော်လည်း တစ်နေ့လုံး အလုပ်များနေ၍ ဒမ်ဘာသည် သူ့ကို စိတ်မဝင်စားနိုင်။ ထိုနေ့ညနေပိုင်းမှစ၍ သူသည် ယူနီဖောင်းကို အပြည့်ဝတ်ထားသည်။ ရှူးဖိနပ်နှင့်ဦးထုပ်တို့မှာလည်း တိုက်ချွတ်ထားသဖြင့် သန့်စင်ပြောင်လက်နေသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့် မုတ်ဆိတ်မွေးများကိုလည်း ပြောင်စင်နေအောင် ရိတ်ထားလိုက်ပြီ။

သူသည် ဘယ်ကိုမျှမသွား သွားချင်စိတ်ကို မျိုသိပ်ထားသည်။ ချောင်းဆီကိုပင် မသွားမိအောင် သတိထားသည်။ အကယ်၍ မသွားမဖြစ် သွားပါကလည်း ရိုင်ဖယ်နှင့်ပစ္စတိုသေနတ်များမပါဘဲမသွား။ ဤသို့ဖြင့် နှစ်ရက်တိတိမျှ တပင်တပန်းလုပ်ကိုင်အပြီးတွင် သူသည် သူ့ခံတပ်အတွက် ရော သူ့အတွက်ပါ စိတ်အေးသွားသည်။

ဧပြီ ၂၉၊ ၁၈၆၃။

ဤခံတပ်သို့ ကျွန်တော်ရောက်နေကြောင်းကို သက်ဆိုင်ရာက သိလောက်ပြီဟုထင်သည်။ ကျွန်တော် ကောင်းလိမ့်မည်ဟု ယူဆထားသော ပြင်ဆင်မှုများကိုလည်း လုပ်ထားပြီးပြီ၊ စောင့်မျှော်ရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိပါ။

ဗိုလ်ချုပ်ချေဒမ်ဘာ
အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတပ်။

*

သို့သော်လည်း ဆက်ဂျ်ဝစ်ခံတပ်၌ ဗိုလ်ဒမ်ဘာ ရောက်နေသည်ကို မည်သူမျှမသိပေ။ သက်ဆိုင်ရာတာဝန်ရှိသူများထံသို့ အစီရင်ခံမည့်လူလည်း တစ်ဦးမျှမရှိပေ။

ခြေကန်ငှက်သည်လည်း သူ မြင်တွေ့ခဲ့ရသော တစ်ကိုယ်လုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေသည့်လူအား စိတ်ထဲမှကြိတ်၍ 'နှင်းလူ' ဟု အမည်ပေးထားသည်။ ထိုနှင်းလူအား သူ မြင်တွေ့ခဲ့ရကြောင်းကို မည်သူ့ကိုမှ အသိမပေးဘဲ လျှို့ဝှက်ထားသည်။ နှစ်ရက်မျှ နတ်ဆရာသည် စကားမပြောဘဲ

တုံ့ကျိဘာဝေလုပ်ကာ သူ တွေ့ခဲ့ရသောလူအကြောင်း တစ်ယောက်တည်း ထိုင်၍ စဉ်းစားနေခဲ့သည်။ သူ မြင်ခဲ့ရသည်မှာ တကယ့်လူမှဟုတ်ရဲ့လား၊ သွေးလေချောက်ချားပြီး အမြင်မှားခြင်းလား။

နောက်ဆုံးတွင်မူ သူမြင်ခဲ့သည်မှာ တကယ့်လူစစ်စစ်ကို မြင်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်ဟု အပြတ်အသားဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ နောက်ဆက်တွဲပြဿနာများသည် ဆက်တိုက်ရှိလာသည်။ သူ မြင်ခဲ့ရသည်မှာ တကယ့်လူဖြစ်၏။ အသက်ရှင်လျက်ပင်ဖြစ်၏။ ထိုလူ ခံတပ်ထဲ၌ တစ်ယောက်တည်းနေသည်မှာလည်း ထင်ရှား၏။ သို့ဆိုလျှင်။

ထိုလူသည် မိမိတို့အုပ်စု၏ကံကြမ္မာနှင့် တစ်နည်းတစ်ဖုံ အဆက်အစပ်ရှိလာလေမလား။ ဆက်စပ်လာစရာအကြောင်းကတော့ ရှိမည်ထင်၏။ ရှိ၍သာလျှင် မဟာဝိညာဉ်တော်ကြီးက မိမိအား ထိုနှင်းလူနှင့်တွေ့အောင် ဖန်တီးပေးလိုက်လေသလား။

သူသည် သူ့ဉာဏ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အာရုံခံ၍လည်းကောင်း ထိုနှင်းလူနှင့်တွေ့ရခြင်း အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ဆင်ခြင်စဉ်းစားသည်။ သို့သော်လည်း လိုချင်သောအဖြေကိုမရ။ ပြဿနာတစ်ခုလုံးသည် သူ့အား နှောင့်ယှက်သလိုဖြစ်လာနေသည်။ သူ့စိတ်သည် မကြည်မလင်ဖြစ်ကာ မျက်နှာသည် မှန်မှိုင်းအုံ့ဆိုင်းနေသည်။

သူ့မယားနှစ်ယောက်သည် ဆက်ဂျီဝစ်ခံတပ်ဘက်မှ ပြန်လာကတည်းက တစ်မျိုးတစ်ဖုံပြောင်းလဲနေသော ခြေကန်ငှက်၏အရိပ်အခြည်ကို နားလည်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် သူတို့လင်၏မျက်လုံးအကြည့်ထဲမှ ထူးခြားမှုကို သတိထားမိသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့ခလေ့ထုံးစံအရ သူတို့လင်ယောက်ျားအား လိုလေသေးမရှိအောင် ပြုစုပေးရုံမှတစ်ပါး ဘာမှမတတ်နိုင်။

*

သူတို့အုပ်စုထဲတွင် ခြေကန်ငှက်ကဲ့သို့ ဩဇာညောင်းသော လူအရေအတွက်မှာ လက်တစ်ဆုပ်စာခန့်သာလျှင်ရှိ၏။ ထိုလက်တစ်ဆုပ်စာထဲတွင် ဩဇာအညောင်းဆုံးလူမှာ 'ဝက်ဝံကြီး' ဖြစ်သည်။ ဝက်ဝံသည် ကြည့်ညှိလေးစားထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်၏။ ဝက်ဝံ၏အသက်မှာ ၆၀၊ သူ၏စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်တင်းမာမှု၊ ပြတ်သားတိကျမှု၊ ဉာဏ်ပညာအမြော်အမြင်ကြီး

မှုနှင့် တည်ငြိမ်အေးဆေးမှုတို့သည် သူတို့တစ်ဖွဲ့လုံးအား ကောင်းကျိုးဖြစ် ထွန်းအောင် ဦးဆောင်နိုင်ခဲ့သည်။ လမ်းညွှန်မှုကို ပြနိုင်ခဲ့သည်။

ဝက်ဝံကြီးသည် ခြေကန်ငှက်၏အပြုအမူအနေအထိုင်ကို တစ်ချက် ကြည့်ရုံမျှနှင့် တစ်ခုခုတော့ဖြစ်နေပြီဟု ရိပ်မိသည်။ တကယ်တော့ ဝက်ဝံ ကြီးသည် ခြေကန်ငှက်အား သူ့အဖွဲ့တွင် အရေးပါအရာရောက်သော အဖွဲ့ ဝင်တစ်ဦးအဖြစ် သတ်မှတ်ထားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ခြေကန်ငှက်၏ ပြောင်းလဲမှုကို ချက်ချင်းသတိထားခဲ့မိခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သူသည် ဘာမှမမေး။ ဘာမှမပြောဘဲ ရေငုံနှုတ်ပိတ်လုပ်နေသည်။ ဤသည်မှာ သူ၏ အကျင့်စရိုက်တစ်ခုဖြစ်၏။ သူ့အနေဖြင့် ခြေကန်ငှက်၏အခြေအနေကို စောင့် ကြည့်ခြင်းသာလျှင် အကောင်းဆုံးဟု သတ်မှတ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါ လော။

သို့သော်လည်း ဒုတိယနေ့တစ်နေ့တာ ကုန်ဆုံးချိန်အထိ ခြေကန် ငှက်ထံမှ ဘာစကားမှထွက်မလာ။ ထိုအခါ ဝက်ဝံသည် ခြေကန်ငှက်၏အိမ် သို့ အလည်ရောက်လာသည်။ သူနှင့်ခြေကန်ငှက်သည် ဆေးတံကို တစ် ယောက်တစ်လှည့်ဖွားရင်း ငြိမ်ဆိတ်နေကြသည်။ ထို့နောက် အရေးမကြီး သောကိစ္စရပ်များကို တစ်ယောက်တစ်ခွန်းပြောကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင်မူ ဝက်ဝံကြီးကစ၍ ယခုလာမည့်နေ့ရာသီ၌ ကြုံ တွေ့ရမည့်အလားအလာများကို မေးသည်။ အကြားအမြင်အာရုံရှုထောင့်မှ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ပါက အလားအလာကောင်းများနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်ဟု ထင် ပါသလား စသည်ဖြင့် မေးမြန်းသည်။

နတ်ဆရာက အသေးစိတ်ရှင်းပြခြင်း မပြုဘဲ အတိတ်နိမိတ် ကောင်းများကို သူတွေ့မြင်ကြောင်းပြောသည်။ အဖြေမှာ သူ ရလိုသောအဖြေ မဟုတ်သေး။ နတ်ဆရာတွင် လျှို့ဝှက်ထားသည့်အရာတစ်ခု ရှိသည်ဟု သူ ထင်သည်။

လိမ္မာပါးနပ်သော ဝက်ဝံကြီးက တခြားထူးခြားသော အတိတ် နိမိတ်များ မြင်မိခဲ့သေးသလားဟုမေးသည်။

“တစ်ခုတော့ မြင်ခဲ့တယ်” ဟု ခြေကန်ငှက်ကဖြေသည်။ ထို့နောက် သူမြင်ခဲ့ရသည့်ခံတပ်တွင်းမှ မြင်းချောမြင်းလှနှင့် နှင်းလူအကြောင်း ဖွင့်ပြော သည်။ အခုလိုပြောလိုက်တော့လည်း သူ့ရင်သည် အများကြီးပေါ့သွားသည်။

ဝက်ဝံကြီးသည် ဆေးတံကို ထပ်၍မီးတို့ကာ တစ်ဖွာပြီးတစ်ဖွာ ဖွာနေသည်။ အတန်ကြာမှ “သူ့ပုံပန်းက နတ်ဆရာနဲ့တူသလား” ဟုမေးသည်။

“မတူဘူး၊ သူ့ပုံပန်းက လူတစ်ယောက်နဲ့ အတူတူပဲ” ဟု ခြေကန်ငှက်က ဖြေသည်။

“သူ လမ်းလျှောက်တာ လူတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်သလိုပဲ၊ အသံကလည်း လူလိုပဲ၊ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း လူအတိုင်းပဲ။ ပြီးတော့ သူ့လိင်က ယောက်ျား”

“အင်း... လူဖြူတစ်ယောက် ကိုယ်လုံးတီးနေတယ်လို့တော့ ငါ မကြားခဲ့ဖူးဘူး” ဟု ဝက်ဝံကြီးကပြောသည်။ သူ့မျက်နှာသည် သံသယမကင်းခြင်းကို ဖော်ပြနေသည်။ “မင်းပြောသလိုဆိုရင် သူ့အသားအရောင်က နေရောင်မှာ တလက်လက်တောက်ပနေတယ်ဆိုပါတော့... ဟုတ်လား”

“ကျုပ်မျက်စိတွေတော့ ကျိန်းသွားတာပဲ”

နှစ်ယောက်စလုံး နှုတ်ဆိတ်နေကြပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဝက်ဝံကြီးသည် ထိုင်ရာမှထရပ်လိုက်သည်။

“အဲဒီကိစ္စ ငါ သေသေချာချာ ထပ်စဉ်းစားဦးမယ်”

ဝက်ဝံကြီးသည် သူ့တဲထဲမှလူအားလုံးကို မောင်းထုတ်လိုက်ပြီး သူတစ်ယောက်တည်း တစ်နာရီကျော်ကျော်ခန့်ထိုင်ကာ ခြေကန်ငှက် ပြောပြလိုက်သမျှကို စဉ်းစားနေသည်။ သူ့အဖို့ စဉ်းစားရခက်လှချေသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း လူဖြူများကို အနည်းငယ်မျှသာ မြင်ဖူးခဲ့၏။ ခြေကန်ငှက်ကဲ့သို့ပင် သူတို့၏သဘောသဘာဝများကို သိပ်ပြီးနားမလည်။ တွေးပြန်တော့လည်း တွေးမရ။ လူဖြူများသည် အရေအတွက်များပြားသည် ဟူသောစကားကြောင့် စိတ်ချ၍တော့မဖြစ်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လူဖြူများအကြောင်းကို သူ့မခန့်မှန်းတတ်သည်ကိုတော့ ဝန်ခံရလိမ့်မည်ဖြစ်၏။

ခံတပ်ထဲမှ ထူးဆန်းသောသတ္တဝါအကြောင်းကိုတော့ သူ မစဉ်းစားဘဲမနေနိုင်။ ဤသတ္တဝါသည် ဝိညာဉ်တစ်ခုလေလား။ တခြားလူဖြူများ

နှင့်မတူသည့် လူဖြူတစ်မျိုးများဖြစ်နေလေမလား။

လူမျိုးစုအကြီးအကဲ အဘိုးအိုသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ သူ့တွင် တွေးစရာတွေ၊ လုပ်စရာတွေအများကြီး။ ဤကြားထဲ ဤလူဖြူပြဿနာက ပေါ်လာသည်။ နွေရာသီ အမဲလိုက်ပွဲက စရပေတော့ မည်။ ထိုအချိန်အခါကျမှ ပြဿနာကရှိလာ၏။

သူ့အနေဖြင့် ဘာလုပ်ရမည်ကို မဆုံးဖြတ်နိုင်။ သူသည် အကြံပေး အဖွဲ့အစည်းအဝေးခေါ်မှ ဖြစ်တော့မည်။

*

အစည်းအဝေးကို နေမဝင်မီက စခဲ့သော်လည်း ညမိုးချုပ်ချိန်အထိ အပြီးမသတ်နိုင်။ တစ်ရွာလုံးရှိ လူအများက စိတ်ဝင်စားသောကိစ္စ ဖြစ်လာ သဖြင့် ပို၍အချိန်ကြာလာသည်။ အထူးသဖြင့် လူငယ်များအုပ်စုသည် ဤ ကိစ္စအပေါ်တွင် များစွာစိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

ရှေးဦးစွာ ခြေကန်ငှက်က သူ ကြုံခဲ့ရသည့်ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြ သည်။ သူပြောအပြီးတွင် ဝက်ဝံကြီးက သူ့အဖော်များထံမှ ထင်မြင်ချက် တောင်းသည်။ ထင်မြင်ချက်ပေးသူများမှာ များပြားလှ၏။ ပေးလာသည့် ထင်မြင်ချက်တွေကလည်း အမျိုးမျိုးကွဲပြားခြားနားနေသည်။

ထိုလူစုထဲတွင် 'လေဆံပင်' သည် အသက်အငယ်ဆုံး၊ သူသည် အတွေ့အကြုံများသော တိုက်ခိုက်ရေးသမားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ တဇွတ်ထိုး တဇောက်ကန်းလုပ်တတ်သူလည်းဖြစ်၏။ သူကတော့ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ အမြန် ဆုံး စေလွှတ်ပြီး လူဖြူကို မြားများဖြင့် ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်ပစ်သင့်သည်ဟု ယူဆသည်။ အကယ်၍ လူဖြူသည် နတ်ဘုရားဖြစ်နေပါက မြားဒဏ်ကြောင့် သေလိမ့်မည်မဟုတ်။ အကယ်၍ သေသွားခဲ့သည်ရှိသော် မွေးဖုံးပါးစပ်များ ထဲမှ လူတစ်ယောက် လျော့သွားမည်ဖြစ်သဖြင့် မိမိတို့မှာ ရန်သူတစ်ဦး လျော့သွားမည်။ ထို့ကြောင့် ဤလုပ်ငန်းကို သူကိုယ်တိုင်ဦးဆောင်ပြီး လုပ် သွားလိုသည်ဟု တင်ပြသည်။

သူ၏အကြံပြုချက်များကို ကျန်လူစုက ပယ်ချသည်။ အကယ်၍ လူဖြူသည် နတ်ဘုရားဖြစ်ခဲ့ပါမူ သူ့အား မြားများနှင့်ပစ်ခတ်ခြင်းသည် စိတ် ကူးကောင်းတစ်ခုဖြစ်လာဖွယ်ရာမရှိဟု ဆိုကြသည်။ ထို့ပြင်လည်း လူဖြူ

mgjye.com

တစ်ဦးအား သတ်ဖြတ်ရေးကိစ္စမှာ လွယ်ကူသည်မဟုတ်၊ အလွန်နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ကိုင်တွယ်မှဖြစ်မည်ပြဿနာဟု ယူဆကြသည်။ သူတို့အတွေ့အကြုံအရ လူဖြူတစ်ယောက် သေသွားလျှင် နောက်ထပ်လူဖြူတွေအများကြီး ရောက်လာနိုင်သည်မဟုတ်ပါလား။

‘နွားသိုး’ သည် ရှေးအလွန်ကျသော အယူဝါဒကို လက်ခံသူဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သတ္တိကောင်းခြင်းနှင့် ရဲရင့်ခြင်းတွင်ကား ထိပ်ဆုံး၌ နေရာယူထားသူဖြစ်၏။ သူကတော့ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကလေး အကြံပေးသည်။ နှင်းလူနှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးကြည့်ရန် ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ စေလွှတ်ပါဟု ဆိုသည်။

နွားသိုး၏စကားအဆုံးတွင် လေဆံပင်က ထိုင်ရာက ခုန်ထလိုက်ပြီး နွားသိုး၏အကြံကို ကန့်ကွက်သည်။ အကြောင်းပြချက်များစွာကို တင်ပြသည်။ အထူးသဖြင့် မိမိတို့နယ်မြေတွင်းသို့ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာသည့် အင်အား လုံးဝမရှိသော လူဖြူတစ်ယောက်ထံသို့ ဂုဏ်သိက္ခာမြင့်မားသော စစ်သည်တော်များအား ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်စေလွှတ်ခြင်းသည် ကိုမင်ချီလူမျိုးစုများလုပ်အပ်သည့် အလုပ်မဟုတ်ဟု ပြောသည်။

လေဆံပင်၏ကန့်ကွက်ချက်ကို ကြားရပြီးနောက်တွင် ကျန်လူစု၏ စကားများသည် လမ်းကြောင်းပြောင်းသွားသည်။ အမဲလိုက်ရေးနှင့် အခြားလူမျိုးစုများထံ သွားရောက်တိုက်ခိုက်ရေး စသောအရေးကိစ္စများနှင့်ပတ်သက်၍ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများလုပ်ထားကြရန် ဝိုင်းဝန်းပြောဆိုလာကြသည်။

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုငြင်းခုံနေရင်းမှပင် စောစောက ဆွေးနွေးခဲ့ကြသော လူဖြူအကြောင်းကို စကားစပ်မိလာပြန်သည်။ ထိုလူဖြူကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ်ကြရင်ကောင်းမလဲ။ ထိုအချိန်တွင် ဝက်ဝံကြီးသည် ငိုက်မျဉ်းစပြုနေပြီ။ ယနေ့ညအဖို့ ဤကိစ္စကို ဆက်လက်ဆွေးနွေး၍ မဖြစ်တော့ဟု ယူဆသဖြင့် လူအားလုံး ထပြန်ကုန်ကြလေရာ တဲထဲတွင် အဘိုးအို ဝက်ဝံကြီး၏ဟောက်သံကိုသာ ကြားနေရလေတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် ခံတပ်ထဲမှ လူဖြူ၏အရေးသည် မပြီးမပြတ်ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော်လည်း လောလောဆယ် အဆုံးအဖြတ်မပြုနိုင်သေးခြင်းဖြစ်၏။ ဤလူဖြူကိစ္စကို အရေးမယူဟူ၍ကား မည်သူကမှ မပြောသေး။

ထိုညက အတော်ကြီးညဉ့်နက်ချိန်တွင် နွားသိုးသည် သူ့ထံ

အလည်ရောက်နေသော သူ့ဦးလေးအား သူတို့ကောင်စီအစည်းအဝေး၌ ဆွေး
နွေးခဲ့ကြသည်အကြောင်းအရာများကို ပြန်လည်ဖောက်သည်ချသည်။
ဤတွင် သူပြောနေသမျှစကားများကို အသက်ဆယ့်လေးနှစ်မျှသာရှိသေး
သော သူ့သားက ကြားသိသွားသည်။

ထိုသူငယ်သည် ခံတပ်အကြောင်းနှင့် ခံတပ်ထဲမှ နှင်းလူအကြောင်း
ကိုသာမက သူတို့အင်ဒီးယန်းများပိုင်ဆိုင်သည့် မြင်းပုကလေးဆယ်ကောင်
နှင့်ညီမျှသော မြင်းချောမြင်းလှကြီးတစ်ကောင်အကြောင်းကိုပါ ကြားသွား
ခဲ့၏။ သူ ကြားခဲ့ရသမျှ အားလုံးထဲတွင် မြင်းကြီးအကြောင်းသည် သူ
အတွက် စိတ်ကူးယဉ်၍ အကောင်းဆုံးသောအရာတစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။

ထိုညသန်းခေါင်ကျော်ခန့်တွင် နွားသိုး၏သားသည် အိမ်မှထွက်
ပြီး သူ့သူငယ်ချင်း 'ဖားပြုတ်' နှင့် 'ပြုံးချို' တို့ထံသွားသည်။ သူ ကြားခဲ့သမျှ
ကို အသိပေးသည်။ သူငယ်ချင်းများကလည်း မြင်းကိုရော လူဖြူနတ်ဘုရား
ကိုပါ စိတ်ဝင်စားကြသည်။

အကယ်၍ သူတို့အနေဖြင့် လူကြီးတွေမသိအောင် ထွက်သွားပြီး
လူဖြူဘုရားကို တိုက်ခိုက်ကြမည်ဆိုပါက ဖြစ်နိုင်စရာရှိသည်ဟု ယူဆကြ
သည်။ ပြီးတော့မှ မြင်းကိုယူလာလျှင် လူတိုင်းက အံ့ဩချီးမွမ်းကြလိမ့်မည်။
သူတို့၏ရဲရင့်မှုအတွက် သီချင်းများသည် နောင်လာနောက်သားများအထိ
သီဆိုရမည့် သူရဲကောင်းမှတ်တမ်းတင်သီချင်းများ ဖြစ်လာဖို့ရှိသည်။

အကယ်၍ သူတို့အစီအစဉ်အောင်မြင်ပါက ရလာမည့်မြင်းကို
နွားသိုး၏သားက အပိုင်ယူမည်။ ကျန်နှစ်ယောက်က စီးလိုသည့်အခါ စီးခွင့်
ပြုရမည်။ ယင်းသဘောတူညီချက်ကိုလည်း သူတို့သုံးယောက် ဆွေးနွေး
ငြင်းခုံပြီးနောက် အတည်ပြုကြသည်။

သူငယ်သုံးဦးသည် သူတို့၏စီမံကိန်းအပေါ် များစွာအားရကျေနပ်
ကြသည်။ ဂုဏ်လည်းယူသည်။ သူတို့စီမံကိန်းကို မဟာစီမံကိန်းကြီးတစ်ခု
မဟုတ်ဟု ဘယ်သူကမှ ပြောကြလိမ့်မည်မထင်။

သူတို့သည် မြင်းအုပ်ထဲမှ မြင်းမသုံးကောင်ကို တိတ်တဆိတ်ခိုးယူ
ကာ အသာအယာဆွဲ၍ စခန်းတွင်းမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ရွာနှင့် အတော်ဝေး
ဝေးရောက်သည်အထိ ဆွဲယူခဲ့ကြပြီးသည့်နောက် လမ်းလွဲသွားအောင် ခြေရာ
ဖျောက်သည့်အနေဖြင့် တစ်နေရာသို့ဆွဲသွားသည်။ ထို့နောက် ချောင်းဘက်

သို့ ဆွဲယူခဲ့ကြသည်။ ထိုနေရာမှပင် မြင်းပုံကလေးများကိုစီး၍ ချောင်းကို ဖြတ်ကူးသည်။

ချောင်း၏တစ်ဖက်ကမ်းပါးသို့ ရောက်သည့်အခါတွင်မူ သူတို့ သည် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ဖြစ်သွားကြသည်။ စစ်သီချင်းများကိုသီဆိုကာ အပြောကျယ်လှသော ပရေးရီးမြက်ခင်းပြင်ကြီးကိုဖြတ်၍ ဆက်ဂျိဝစ်ခံတပ် ဆီသို့ ဒုန်းစိုင်းခဲ့ကြလေ၏။

*

ဗိုလ်ဒမ်ဘာတစ်ယောက် စစ်သားဘဝသို့ ပြန်ရောက်သွားသည် မှာ နှစ်ညတိတိရှိခဲ့ပြီ။ သူသည် ယခင်ရက်တွေကလို စိတ်ချလက်ချအိပ်။ နားတစ်ဖက်ကို အမြဲဖွင့်၍အိပ်သည်။

အင်ဒီးယန်းဆယ်ကျော်သက်များအနေဖြင့် ခံတပ်ဆီသို့လာကြခြင်း သည် အပျော်သဘောဟု ယူဆ၍မဖြစ်။ သူငယ်တို့၏သဘာဝအရ နောက် ပြောင်မှုကို အဓိကထားပြီးလုပ်သည်ဟုလည်း သတ်မှတ်၍မရ။ သူတို့သည် စစ်တိုက်မှုတွင် ဝါသနာကြီးသော ကိုမင်ချီများဖြစ်သဖြင့် အမှန်တကယ် တိုက်ခိုက်ရန်လာခြင်းဖြစ်၏။

သူတို့လူစု လာနေကြသည်ကို ဗိုလ်ဒမ်ဘာ သိသည်။ ပထမဦးစွာ မြင်းခွာသံများကိုကြားသည်။ ကြားလျှင်ကြားချင်း အိပ်ပျော်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာသည်။ ပြီးတော့ အော်သံဟစ်သံများ၊ ထို့နောက် ကျယ်ပြောလှ သော ပရေးရီးမြက်ခင်းပြင်ကြီးကြားတွင် အသံများမြုပ်သွားသည်။ သူ အိပ်ရာထဲမှလူးလဲထပြီး တံခါးကိုဖွင့်၍ အပြင်သို့ထွက်လာသည့်အခါ ဘာသံ ကိုမှ မကြားရတော့ပေ။

*

သူငယ်များသည် မြင်းများကို တအားကုန်စိုင်းကြသည်။ အရာရာ တိုင်းသည် အစဉ်ချောလျက်ရှိ၏။ မြင်းကိုခိုးယူရသည်မှာ လွယ်လှပါဘိ ခြင်း။ ပို၍ကောင်းသည့်အချက်တစ်ချက်မှာ လူဖြူနတ်ဘုရားကို လုံးဝမမြင် ခဲ့၊ မတွေ့ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

နတ်ဘုရားများသည် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာများကို ပြတတ်သည်။

ဟု သူတို့ကြားခဲ့ဖူး၏။ အထူးသဖြင့် စိတ်တို၊ စိတ်ဆိုးသည့်အခါများတွင် ပို၍ပြတတ်သည်ဟုဆိုသည်။ ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့သည် နောက်ကို လှည့်မကြည့်ကြတော့ဘဲ မြင်းများကိုသာ ဒုန်းစိုင်းကြသည်။ သူတို့အတွက် ဘေးကင်းရာ လုံခြုံရာဖြစ်သော ရွာသို့ပြန်မရောက်မချင်း အရှိန်လျှော့ချဖို့ စိတ်မကူး။

သို့သော်လည်း သူတို့လူစု ခံတပ်နှင့် ရှစ်မိုင်မှမကွာမီမှာပင် သူတို့ ခိုင်းယူလာခဲ့သည့် ကစွကိုသည် ဖောက်လာသည်။ သူသည် ဤသူငယ်များ နောက်သို့ မလိုက်ချင်၊ သူသည် မြင်းပုများနှင့်အတူ ပြေးနေရာမှ တုံ့ခနဲရပ် ကာ နောက်သို့ ချာခနဲပြန်လှည့်သည်။ နွားသိုး၏သားသည် သူ့မြင်းပုအား ဆတ်ခနဲဆွဲကာ အရှိန်ကို လျှော့ချလိုက်သည်။

သုံးယောက်စလုံးပြန်လှည့်ကာ ကစွကို၏နောက်သို့ လိုက်ကြ သည်။ ကစွကိုကတော့မရပ်။ ရှေ့မှနေ၍ မရပ်မနားဆက်ပြေးသည်။ ပြေး နေသည့်အရှိန်က မြန်လွန်းလှသဖြင့် သူငယ်သုံးဦးမှာ မိအောင်မလိုက်နိုင်။ ကစွကိုကဲ့သို့သောမြင်းမျိုးကို အင်ဒီးယန်းမြင်းပုများက မိအောင်လိုက်ဖို့ဆို သည်မှာ ခက်ခဲလှပါဘိခြင်း။

ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် ကော်ဖီအိုးကို မီးဖိုပေါ်တင်ကာ အနီး၌ ထိုင်၍ စဉ်းစားနေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဝိုးတဝါးဝါးအလင်းရောင်အောက်သို့ ကစွကိုဝင်လာသည်။

သူ၏ပေါ့ဆမှုကြောင့် ဖြစ်ရသည်ဟုယူဆကာ နောင်တရနေသော ဒမ်ဘာသည် ကစွကိုအားကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်နေသည်။ သူ့မြင်းအခိုးခံရ၍ အရူးတစ်ယောက်လိုဖြစ်နေသော ဒမ်ဘာသည် များစွာဝမ်းသာသွားသည်။ အမှန်တော့ ကစွကိုအား အရင်ကလည်း နှစ်ကြိမ်တိတိ အခိုးခံရဖူးသည်။ သို့သော်လည်း ကစွကိုသည် သစ္စာရှိသော ခွေးတစ်ကောင်နှင့်တူသည်။ သူ့ အား ဖမ်းယူသွားသူများ၏လက်တွင်းမှ အခွင့်အလမ်းပွင့်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပြန်လည်ထွက်ပြေးလာတတ်သည်။

ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် ကစွကို၌ ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်လာသလားဟု စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် အသေအချာ စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ဘာဒဏ်ရာဒဏ်ချက်မှ

မတွေ့ရ။ သူသည် အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်၌ မသိမသာဝင်လာနေသော အလင်းရောင်အောက်မှာပင် ကစွကိုအား ချောင်းစပ်သို့ ဆွဲယူသွားပြီး ရေတိုက်သည်။

ချောင်းဘေး၌ထိုင်နေသော ဒမ်ဘာ၏ခေါင်းထဲသို့ စိုးရိမ်စိတ်ဝင် လာသည်။ ခံတပ်ထဲ၌ရှိနေသည်မှာ သူတစ်ယောက်တည်းဖြစ်၏။ အင်ဒီး ယန်းများကသာ လာ၍တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်ကြမည်ဆိုပါက အလွန်လွယ် ၏။ အခုပင်လျှင် သူ့မြင်း ကစွကိုအား သူ့အလစ်တွင် ခိုးယူသွားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုကိစ္စကိုစဉ်းစားမိသည့်အခါ ဒမ်ဘာသည် ခေါင်းရှုပ်လာသည်။ အခုပုံအတိုင်းဆိုပါက ယနေ့ညနေခင်းတွင် အင်ဒီးယန်းတွေရောက်လာပြီး သူ့အား သတ်ကြလေမလား။ အကယ်၍ သူ့သေရမည်ဆိုပါမူ အိပ်ရာထဲ၌ အိပ်ပျော်ရင်းမသေချင်။

သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တစ်ခုခုလှုပ်ရှားနေသည်ကို စိတ်က သိလာ သည်။ ကျောရိုးတစ်လျှောက် စိမ့်သွားသည်။ ရင်ထဲတွင် အေးခနဲဖြစ်သွား သည်။ သူသည် သူ့ကိုယ်သူ ပရေးရီးမြက်ခင်းပြင်ဒေသသားတစ်ယောက် ဟု ထင်ထားသူဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သူ့ဘာသာသူ ယူဆထားရုံမျှဖြင့် ပရေးရီးမြက်ခင်းပြင်ဒေသက သူ့အား သူ့နယ်သားအဖြစ် လက်ခံပါမည် လော။ ဤမျှလောက် လွယ်လွယ်ကူကူတော့ လက်ခံလိမ့်မည်မထင်။ သူ့ အဖြစ်သည် ကျောင်းဝင်စ ကျောင်းသားတစ်ယောက်နှင့် တူလှချေသည်။

*

နွားသိုး၏သားသည် လက်ကျိုးလာသည်။ နို့နဲ့ပင်မစင်သေးသော စစ်သူရဲကောင်းသုံးဦး ရွာထဲရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ဤသတင်းသည် တစ်ရွာလုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားသည်။ နွားသိုး၏သားသည်လည်း နတ်ဆရာ၊ ခြေကန်ငှက်၏လက်ထဲသို့ ရောက်လာသည်။

သူငယ်များသည် နွားသိုး၏သား လက်ကျိုးပြီဟု သိချိန်ကတည်း က သူတို့လုပ်ခဲ့သည့်လုပ်ရပ်အတွက် သောကရောက်ကြသည်။ အကယ်၍ တစ်ယောက်မှ ဒဏ်ရာအနာတရမရဘဲ ပြန်လာနိုင်ခဲ့ပါမူ သူတို့ကိစ္စကို လျှို့ ဝှက်ထားလို့ရသည်။ အခုတော့ နွားသိုး၏သားက လက်ကျိုးလာသည်။

သူတို့ထင်သည့်အတိုင်းပင် မေးခွန်းတွေအများကြီး မေးကြသည်။ သူတို့အနေဖြင့် ဝေလည်ကြောင်ပတ်ပြောကြဖြေကြသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့သည် ကိုမင်ချီလူမျိုးများဖြစ်၏။ ကိုမင်ချီများသည် လိမ်ညာပြောရိုး ထုံးစံမရှိ။ ကိုမင်ချီဖြစ်ပါက ကလေးသူငယ်များသည်ပင်လျှင် လိမ်ညာပြော ချ်မရ။

ခြေကန်ငှက်က ကျိုးသွားသောလက်ကို ကျပ်စီးပေးနေခိုက်တွင် နွားသိုး၏သားက အဖြစ်မှန်ကို အစအဆုံးပြောပြသည်။ သူ့အဖေ နွားသိုးနှင့် ဝက်ဝံကြီးတို့က အနားမှထိုင်၍ နားထောင်နေကြ၏။

ခိုးယူလာသောမြင်းတစ်ကောင် ပြန်ထွက်သွားဖို့ဆိုသည်မှာ ဖြစ် ရိုးထုံးစံမဟုတ်။ မည်သူမဆို ခိုးလာသည့်မြင်းနှင့်အတူ အိမ်သို့ ချောမောစွာ ပြန်ရောက်လာစေမြဲ။ အခုအဖြစ်သည် အထူးအဆန်းတစ်ခုဖြစ်နေသည်။ သူတို့ခိုးလာသောမြင်းသည် ဝိညာဉ်နှင့် ဆက်စပ်မှုရှိလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် လူကြီးများက စိတ်ဝင်တစား အသေးစိတ်မေးကြသည်။

နွားသိုး၏သားက သူတို့ခိုးလာသည့်မြင်းသည် နာနာဘာဝ မဟုတ်ကြောင်း၊ အတင်းရုန်းကန်ပြီး ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသည့်အခါ လူကြီးများသည် စဉ်းစားရခက်နေကြပြန် သည်။

နောက်ထပ်ကောင်စီအစည်းအဝေး ထပ်မံ၍ခေါ်သည်။ ဤတစ် ကြိမ်တွင် ဘာကိစ္စဆိုသည်ကို စခန်းတစ်ခုလုံးက သိကြသည်။ ထူးဆန်း သော လူဖြူတစ်ယောက်ရောက်နေသည်ဟု သိကြသောအခါ အချို့က စိတ် ပူကြသည်။ မိမိတို့စခန်းအတွက် လုံခြုံမှုရှိပါ့မလားဟု သံသယဖြစ်ကြ သည်။ အများစုကတော့ ဤမျှလောက်အထိ ပူပန်ခြင်းမဖြစ်။ ဝက်ဝံကြီး ခေါင်းဆောင်သော ကောင်စီသည် ဤပြဿနာကို ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်း သွားလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မျှော်လင့်ကြသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ စခန်းရှိလူတိုင်းပင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်းဖြစ်ကြ သည်။ သူတို့အားလုံးထဲမှ တစ်ဦးမှာမူ စိုးရိမ်ပူပန်နေရုံမျှမက ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့လျက်ရှိလေသည်။

[၁၀]

သူမသည် ယမန်နှစ်နွေရာသီကတည်းက ကြောက်လန့်စိတ်ဝင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တခြားကြောင့်တော့မဟုတ်။ ဤနယ်မြေဒေသအတွင်းသို့ လူဖြူစစ်သားများ ဝင်ရောက်လာသည်ဟူသော သတင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူမတို့အုပ်စုသည် 'မွေးဖုံးပါးစပ်' ဟူသောလူဖြူများနှင့် မတွေ့ဘူးခဲ့။ သူမအနေနှင့် ကတော့ မတွေ့ပါစေနှင့်ဟု အမြဲဆုတောင်းခဲ့သည်။

လွန်ခဲ့သောနှစ်နွေရာသီက သူတို့အုပ်စုထဲမှ လူများသည် လူဖြူစစ်သားများ၏မြင်းများကို ခိုးယူခဲ့ကြသဖြင့် သူမသည် များစွာစိုးရိမ်ထိတ်လန့်ခဲ့ရဖူးသည်။ တစ်နေရာသို့ထွက်ပြေးကာ ပုန်းရှောင်၍ပင် နေခဲ့ဖူး၏။ ဘယ်နည်းနှင့်မဆို သူတို့ရွာသို့ လူဖြူစစ်သားများ ဆိုက်ရောက်လာလိမ့်မည်ဟုလည်း အခိုင်အမာထွက်လာခဲ့မိ၏။ သို့သော်လည်း လူဖြူစစ်သားများသည် ရောက်မလာကြ။

သူမသိထားရသည့်အတိုင်းဆိုပါက လူဖြူစစ်သားများသည် မြင်းများမရှိလျှင် ဘာမှမလုပ်နိုင်ကြ။ အားကိုးရာမဲ့ဖြစ်သွားတတ်ကြသည်။ ထိုအချက်ကို စဉ်းစားမိပြန်တော့လည်း သူ့စိတ်သည် သက်သာရာရခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ကြောက်စိတ်ကတော့ လုံးဝပျောက်မသွား။ နွေရာသီစခန်းကို ဖျက်သိမ်းပြီး ဆောင်းရာသီအတွက် စခန်းပြောင်းပါမှပင် သူ့ကြောက်စိတ်သည် ပျောက်သွားခဲ့ရ၏။

ယခုတစ်ဖန် နွေရာသီရောက်ခဲ့ပြန်ပြီ။ ဆောင်းရာသီအတွက် စခန်းမှထွက်လာကတည်းက လူဖြူစစ်သားများနှင့် မတွေ့ပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းခဲ့၏။ သို့သော်လည်း သူတောင်းခဲ့သောဆုသည် မပြည့်ခဲ့။ ကြောက်စရာရက်များသည် နာရီပိုင်းနှင့်အမျှ တိုးလာနေခဲ့သည်။

သူမ၏နာမည်မှာ 'လက်သီးနှင့်ရပ်သူ' ဖြစ်လေသည်။

ကိုမင်ချီလူမျိုးအားလုံးထဲတွင် လူဖြူသည် နတ်ဘုရားမဟုတ်ဟူ သောအချက်ကို သူမတစ်ဦးတည်းသာလျှင် သိ၏။ သို့သော်လည်း ခြေကန် ငှက်၏ဇာတ်လမ်းသည် သူမအတွက် ပဟေဠိတစ်ခုသဖွယ်ဖြစ်နေသည်။ ကိုယ်လုံးတီးလူဖြူတစ်ယောက်ဟုဆိုသည်။ ပြီးတော့ ကိုမင်ချီတို့၏မြေပေါ် တွင် တစ်ယောက်တည်းလာနေသည်။ ထိုအဖြစ်သည် ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။ အဓိပ္ပာယ်မရှိဟု သူထင်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဘာကြောင့်ရယ်လို့တော့ အတိအကျမသိ။ ထိုလူဖြူသည် နတ်ဘုရားတစ်ပါးတော့ မဖြစ်နိုင်။

ထိုဇာတ်လမ်းကို ကြားခဲ့သည်မှာ ယနေ့နံနက် 'တစ်လယာယီစခန်း တဲ' သို့ထွက်လာစဉ်က ကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ 'တစ်လယာယီစခန်းတဲ' ဆို သည်မှာ ကိုမင်ချီလူမျိုးတို့ထုံးစံအရ ရာသီလာချိန်တိုင်း အမျိုးသမီးများ သွား ရောက်နေထိုင်ရသည့်တဲ ဖြစ်လေသည်။

သူမသည် သူမ၏လင်ယောက်ျားကို သတိရနေမိသည်။ သူမ၏ ဆန္ဒအတိုင်းဆိုပါက သူမသည် သူမ၏လင်ယောက်ျားနှင့်ခွဲပြီး ဘယ်နေရာ ကိုမှ မသွားချင်။ ထိုကဲ့သို့ ခွဲ၍သွားရသည့်အခါတိုင်း သူမ၏ယောက်ျားကို လွမ်းဆွတ်တမ်းတနေလေ့ရှိသည်။ သူမ၏ယောက်ျားသည် အံ့ဩစရာ ကောင်းသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ လူကလည်း လူချော၊ သတ္တိ ကလည်း အလွန်ကောင်းသဖြင့် ထူးခြားသောယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ် သည်။ သူမအတွက်ကတော့ စံပြယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

သူမ၏ယောက်ျားသည် သူမအား တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ရိုက်နှက်ခြင်း မပြုခဲ့။ သူတို့လင်မယားသည် ကလေးနှစ်ယောက်မွေးခဲ့ရာ တစ်ဦးမှာ မွေး ကတည်းက အသေကလေးမွေးဖွားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ဦးမှာ မွေးဖွား ပြီး သီတင်းပတ်အနည်းငယ်မျှအကြာတွင် သေဆုံးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤ အတွက်ကြောင့် သူမက သူမ၏ယောက်ျားအား သူတို့လေးထုံးစံအရ နောက်ထပ်မယားတစ်ယောက်ယူရန် တိုက်တွန်းခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း

သူ့ယောက်ျားက ခေါင်းမာစွာဖြင့် ငြင်းပယ်ခဲ့လေသည်။

ယင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဘေးလူများကလည်း မယားတစ်ယောက် ထပ်ယူရန် တိုက်တွန်းခဲ့ကြ၏။ ‘လက်သီးနှင့်ရပ်သူ’ ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူမယောက်ျားအား ထပ်တလဲလဲအကြံပြုခဲ့၏။ သို့သော်လည်း သူမယောက်ျားက “မင်းနဲ့နေရတာ မယားတွေအများကြီးနဲ့ နေရသလိုပါပဲ” ဟု ပြန်ပြောခဲ့သည်။ ထိုစကားကြားပြီးကတည်းက သူမသည် နောက်ထပ် လုံးဝ တိုက်တွန်းခြင်းမပြုတော့။ သူမ၏ယောက်ျားသည် သူမတစ်ဦးတည်းနှင့် ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခြင်းတွင် သာယာပျော်ရွှင်သည်ဟူသောအသိဖြင့် တိတ်တဆိတ် ကြိုက်၍ ဂုဏ်ယူခဲ့လေသည်။

ယခုအချိန်တွင်မူ သူမသည် သူမ၏ယောက်ျားအား ယခင်ကထက် ပို၍ သတိရလွမ်းဆွတ်မိ၏။ ယခုနှစ် ဆောင်းရာသီစခန်းမသိမ်းမီကလေးတွင် သူမ၏ယောက်ျားသည် ယူတီအင်ဒီးယန်းလူမျိုးစုများအား တိုက်ခိုက်မည့်စစ်သည်တော်အဖွဲ့နှင့် လိုက်ပါသွားခဲ့သည်။ တစ်လမျှကုန်လွန်သွားသော်လည်း ထိုအဖွဲ့၏သတင်းကို အစအနပင်မကြားရ။

ယခု သူတို့အုပ်စု နွေရာသီစခန်းသို့ ရောက်လာချိန်အထိ ဘာသတင်းမှမရ။ ယခုတစ်ကြိမ် ‘တစ်လယာယီစခန်း’ သို့ထွက်ခဲ့ရသည်မှာ ယခင်တုန်းကလောက်တော့ စိတ်ထိခိုက်ခြင်းမရှိ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယနေ့ သူထွက်လာသည့်အခါ ခြေကန်ငှက်၏ ထူးဆန်းသောဇာတ်လမ်းကို သူကြားခဲ့ရ၏။ ဤအတွက်ကြောင့် သူမ၏စိတ်သည် ထိတ်လန့်ချောက်ချားခြင်းဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ယာယီတဲအတွင်းသို့ ဝင်သွားချိန်အထိ သူမ၏တစ်ကိုယ်လုံးသည် ကြောက်စိတ်ဖြင့် တုန်လှုပ်နေဆဲ။

အမှန်တော့ အန္တရာယ်ကို မြင်နေသည်မှာ သူမတစ်ဦးတည်းမဟုတ်။ သူတို့အုပ်စုတစ်စုလုံးက သိနေကြသည်။ သို့သော်လည်း ဘယ်သူကမှ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ထုတ်ဖော်၍မပြောကြ။ အားလုံးရင်ထဲတွင် မျိုသိပ်ထားကြသည် မဟုတ်ပါလော။

‘လက်သီးနှင့်ရပ်သူ’ သည် အသက် ၂၆ နှစ်ရှိခဲ့ပြီ။ ထိုနှစ်များအတွင်း ဆယ်နှစ်မျှသောကာလသည် ကိုမင်ချီတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ရသည့်ဘဝဖြစ်သည်။ ထိုကာလမတိုင်မီကတော့ သူမသည် လူဖြူတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုကာလမတိုင်မီက သူမ၏နာမည်သည် ဘာပါလိမ့်။

သူမသည် သူမ၏လူဖြူဘဝက နာမည်ကို စဉ်းစားခဲ့လှ၏။ အများအားဖြင့် လူဖြူများအကြောင်းကို မစဉ်းစားဘဲမနေနိုင်၍ စဉ်းစားမိသည့်အခါ ကျမှသာ သူ့နာမည်ကို စဉ်းစားလေ့ရှိ၏။

သူမ၏နာမည်ကို စဉ်းစားမိသည့်အခါတိုင်းလည်း ဟိုအချိန်က သူ နေထိုင်ခဲ့ရသည့်ဘဝအကြောင်းကို မတွေးဘဲမနေနိုင်၊ တကယ်တော့ ထိုဘဝသည် ဘဝဟောင်းဖြစ်၏။ မှုန်ဝါးဝါးနိုင်လွန်းသဖြင့် ပြန်၍မြင်ရသည်မှာ ပီပြင်ပြတ်သားခြင်းမရှိ။ ထိုဘဝဟောင်းသည် ဘဝသစ်နှင့်ပေါင်းစပ် ယှက်နှယ်သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးကျတော့ ဘဝနှစ်ခုသည် တစ်ခုတည်းဖြစ်သွားခဲ့သည်။ လက်သီးနှင့်ရပ်သူသည် ခရစ္စတင်းဖြစ်၍ ခရစ္စတင်းသည် လက်သီးနှင့်ရပ်သူဖြစ်လာခဲ့၏။

နှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်း သူမ၏အသားအရောင်သည် ညိုမည်းလာသည်။ သူ့အနေအထိုင်အပြုအမူများသည်လည်း အရိုင်းဘက်သို့ ကူးပြောင်းသွားသည်။ သို့သော်လည်း ကလေးနှစ်ယောက်မွေးဖွားပြီးချိန်အထိ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် လူဖြူတစ်ယောက်ခန္ဓာကိုယ်အတိုင်း အချိုးအစားပြေပြစ်လှပနေဆဲ။ ပြီးတော့ သူ့ဆံပင်သည် ပခုံးအောက်သို့ရောက်သွားအောင် ရှည်မလာ။ ဖြောင့်ဖြောင့်စင်းစင်းလည်း မရှိ။ အရောင်ကလည်း ချယ်ရီပန်းအရောင်လို နီလွင်သောအဆင်းကို ဆောင်နေသည်။ မျက်လုံးအရောင်ကျတော့လည်း အညိုရောင်ဖျော့ဖျော့။

လက်သီးနှင့်ရပ်သူကြောက်နေသည့်အရာမှာ အခုအချိန်ထိတော့ ကင်းစင်လွင့်ပျောက်သွားခြင်းမရှိသေး။ သူ ကြောက်နေသည့်အရာကိုလည်း သူ ကောင်းစွာသိသွားသည်။ ထိုကြောက်စိတ်မှ လုံးဝလွတ်မြောက်လိမ့်မည် ဟုလည်း သူ မျှော်လင့်ချက်မထား။ အမှန်တော့ မိန်းမတစ်ယောက်အနေဖြင့် တစ်လတစ်ကြိမ်ရာသီလာတိုင်း 'ယာယီတဲ' သို့ သွားရောက်နေထိုင်ရခြင်းသည် လူဖြူတစ်ယောက်အဖို့ အလွန်ထူးဆန်းသောထုံးစံတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

တကယ်တော့ ထိုတာဝန်သည် သူမအဖို့ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းပြီး ကြီးမားလေးလံသော တာဝန်ကြီးတစ်ရပ်ဖြစ်ချေသည်။ သို့သော်လည်း သူမသည် ထိုတာဝန်နှင့်ပတ်သက်၍ သူမ၏မကျေနပ်မှုကို ထုတ်ဖော်၍ပြောခြင်းမပြု။ သူလုပ်ရမည့်တာဝန်ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ်နှင့်ပင် လက်ခံပြီးလုပ်ဆောင်ခဲ့၏။ သူမအနေဖြင့် အင်ဒီးယန်းတစ်ယောက်၏နေ့စဉ်

ဘဝကို မကြောက်မရွံ့နောက်မတွန့်ဘဲ ရင်ဆိုင်သွားမှ ဖြစ်မည်ဟု ခံယူထား
ခဲ့သည်မဟုတ်ပါလော။

လက်သီးနှင့်ရပ်သူသည် သူ ရောက်နေသည့်ဘဝမှာပင် နေလို၏။
သူ ရောက်နေသည့်ဘဝမှာပင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေလို၏။

[၁၁]

ဝက်ဝံကြီး၏ ကောင်စီအစည်းအဝေးသည် ဘာဆုံးဖြတ်ချက်မှမချနိုင်ဘဲနှင့် ပြီးဆုံးသွားသည်။ သို့သော်လည်း ထိုဖြစ်ရပ်သည် ထူးခြားသောဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဟုတော့ မဆိုသာပေ။ အရင့်အရင့်ကလည်း ဤအဖြစ်မျိုးတွေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။

သေရေးရှင်ရေးတစ်မျှ အရေးကြီးသောအချိန်မျိုးမှာပင်လျှင် တိကျ ပြတ်သားသော ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုမချနိုင်ဘဲ ပြီးဆုံးသွားတတ်၏။ ဤ အခါမျိုးတွင် အုပ်စုတစ်ခုလုံး၏ နိုင်ငံရေးဘဝသည် အသစ်တစ်ဖန်ပြန်၍ အစပြုရတတ်လေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဘာဆုံးဖြတ်ချက်မှ မချနိုင်ဘဲဖြစ်နေကြသည့် အခါများတွင် လူများသည် မိမိတို့နှစ်သက်ရာကိုရွေးပြီး လွတ်လပ်စွာ လုပ် ကိုင်ခွင့်ရှိလေသည်။

*

လေဆံပင်သည် သူ၏ပထမစိတ်ကူးကို ထောက်ခံသူမရှိသော အခါ ဒုတိယအစီအစဉ်ကို တင်ပြပြန်သည်။ ခံတပ်သို့ မြင်းနှင့်သွား၍ လူဖြူ အား အန္တရာယ်မပြုဘဲ လူဖြူ၏မြင်းကိုသာ ယူလာရန်ဖြစ်သည်။ ယခုတစ် ကြိမ်တွင် ကလေးသူငယ်များကိုမလွှတ်ဘဲ လူကြီးများကိုယ်တိုင် သွားရန် ဖြစ်၏။ ကောင်စီက သူ၏ဒုတိယအကြံပြုချက်ကိုလည်း လက်မခံဘဲ ပယ်ချ

လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း လေဆံပင်သည် ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဆိုး။

သူသည် အခြားသူများက ပွင့်လင်းစွာတင်ပြသမျှ ထင်မြင်ယူဆချက်များကို ဂရုစိုက်၍နားထောင်သည်။ သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို ပြန်လည်တင်ပြသည်။ ယင်းတင်ပြချက်ကို အားလုံးက လက်မခံကြ။ အများက ဝိုင်းဝန်းဝေဖန်ကြသော်လည်း လေဆံပင်သည် သူ့အစီအစဉ်၏အားနည်းချက်ကို မမြင်။

သူသည် အများ၏လေးစားမှုကို ခံယူခဲ့ရသော စစ်သည်တော်တစ်ဦးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း အခြားသောစစ်သည်တော်များကဲ့သို့ပင် သူပိုင်အခွင့်အရေးကို သုံးပိုင်ခွင့်ရှိသည်။ သူလုပ်ချင်သောအရာကို သူကြိုက်နှစ်သက်သလို လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိသည်။

အကယ်၍ ကောင်စီက သူ၏အကြံပြုချက်ကို ငြင်းပယ်နေပါက သူ့အနေဖြင့် သူ့အစီအစဉ်အတိုင်းလုပ်နိုင်သည်။ အကယ်၍ သူ၏လုပ်ဆောင်ချက်သည် အဆိုးဘက်သို့ရောက်သွားပါမူ သူ့အား သူ့လူမျိုးစုအဖွဲ့အတွင်းမှ ထုတ်ပယ်ပစ်သည်အထိ အပြစ်ဒဏ်ခံဖွယ်ရှိ၏။

သူ၏အစီအစဉ်ကို အတင်းအဓမ္မတားမြစ်ခြင်းမပြု။ သို့ဆိုလျှင် သူကြိုက်သလို လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိသည်။ အရင်က သူလုပ်ဖူးခဲ့သမျှ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးဖြစ်သည်ဟု မရှိခဲ့။

ဤသို့ဖြင့် သူသည် ကောင်စီအစည်းအဝေးပြီးလျှင်ပြီးချင်း သူ၏မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများထံသို့ သွားရောက်တွေ့ဆုံသည်။ သူ့အစီအစဉ်ကို ပြောပြသည်။

“ငါတော့... မြင်းကိုသွားခိုးမယ်။ မင်းလိုက်မလား” အားလုံးက “ဘယ်တော့သွားမှာလဲ” ဟု ပြန်မေးကြသည်။

လေဆံပင်ကလည်း မေးသူတိုင်းအား တစ်ခုတည်းသောအဖြေကိုသာ ပေးသည်။

“အခုပဲသွားမယ်”

*

ထွက်လာသည့်အဖွဲ့မှာ လူ ၅ ဦးမျှသာပါဝင်သည့် အဖွဲ့ငယ်လေးတစ်ဖွဲ့ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ရွာထဲမှထွက်လာပြီး ပရေးရီးမြက်ခင်းပြင်ပေါ်

ရောက်သည်အထိ မြင်းများကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ပင် နှင်ခဲ့ကြ၏။ သူတို့ အားလုံး အေးအေးဆေးဆေးပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အပျော်ခရီးထွက် လာသည့် အသွင်အပြင်မျိုးတော့မဟုတ်။

မျက်နှာထားများကတော့ ခပ်တင်းတင်းခပ်မာမာပင်ဖြစ်သည်။ ဤ ခရီးကို ထွက်မလာမီကတည်းက လေဆံပင်က သူတို့အား ကြိုတင်သတိပေး ထားသည့်စကားများရှိခဲ့သည်။

“ငါတို့အနေနဲ့ မြင်းကိုရအောင်ယူမယ်။ မြင်းကို လွတ်မသွားအောင် ဘေးပတ်ပတ်လည်က ဝိုင်းပြီးစီးလာရမည်။ တကယ်လို့ ခံတပ်ထဲမှာ လူဖြူ ရှိနေရင် သူက မင်းတို့ကို မပစ်မချင်း မင်းတို့က မပစ်ရဘူး။ တကယ်လို့ သူက မင်းတို့ကို စကားပြောရင် ပြန်မပြောကြနဲ့။ တို့က မြင်းကိုသာ အဓိက ထားပြီး ရအောင်ယူမယ်”

လေဆံပင်သည် ခံတပ်ကိုမြင်လိုက်သည့်အခါ စိတ်လက်ပေါ့ပါး သွားသည်။ မြင်းစောင်းထဲ၌ မြင်းရှိနေသည်ကိုလည်း မြင်ရ၏။ မြင်းကတော့ အလွန်လှပခုံညားသော မြင်းတစ်ကောင်ပေတည်း။

သို့သော်လည်း လူဖြူကတော့ တစ်ယောက်မှမရှိ။

လူဖြူသည် နာရီပေါင်းများစွာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျလျက် ရှိ၏။ မွန်းလွဲပိုင်းအချိန်ကျော်၍ နေအတော်ကြီးစောင်းကာမှ နိုးလာသည်။ သူ့စိတ်ကူးကို အကောင်အထည်ဖော်ရာ၌ အောင်မြင်မှုရှိသည်ဟု စဉ်းစား လိုက်မိသည့်အခါ သူ့ကိုယ်သူ များစွာကျေနပ်အားရမိလေသည်။

သူ့အနေဖြင့် နေ့ခင်းဘက်တွင် အားရပါးရအိပ်ပြီး ညဘက်ကျ တော့ မီးဖိုတစ်ဖိုဖြင့် တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲနေမည်ဟု စိတ်ကူးခဲ့၏။ သူ့မြင်း ကစွကိုအား လာ၍ခိုးသူများသည် မနက်အရုဏ်တက်ချိန်တွင် လာကြခြင်း ဖြစ်၏။ အရင်ကြားခဲ့ဖူးသမျှ အဖြစ်အပျက်များတွင်လည်း အင်ဒီးယန်းများ သည် တိုက်ပွဲတစ်ပွဲစတိုင်း မနက်အရုဏ်တက်ချိန်တွင်သာ စတတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။ သို့ဆိုလျှင် မိမိအနေဖြင့် ညဘက်တွင် အမြဲတစေ နိုးနိုးကြား ကြားရှိနေဖို့လိုသည်ဟု သူ ယူဆသည်။

တစ်နေ့လုံးနီးပါးမျှ အိပ်ထားသဖြင့် သူ့ဦးခေါင်းသည် မူးနောက်

နောက် ဖြစ်နေသည်။ အပြင်မှ အပူရှိန်ကြောင့် ချွေးတွေကလည်း အဆမတန် ထွက်နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး မီးကင်နေသလို နေရထိုင်ရခက်လှချေသည်။ အခုလိုအချိန်တွင် ရေချိုးလိုက်လျှင် လန်းဆန်းသွားနိုင်စရာရှိ၏။

သူသည် ချောင်းထဲသို့ဆင်းကာ စိမ်ပြေပြေ ရေစိမ်နေသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ချောင်းတစ်ဖက်ရှိ မြင့်မားမတ်စောက်သော ကမ်းပါးအတိုင်း စိုင်းလာသည့် မြင်းငါးစီး၏ ခွာသံများကို ကြားရသည်။

သူသည် ချောင်းစပ်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်သွားကာ သူ့ယူနီဖောင်းများကိုယူ၍ ကသောကမျောဝတ်သည်။ ထို့နောက် ကမ်းပါးထက်သို့ လေးဖက်ထောက်၍ တက်လာခဲ့လေသည်။

*

သူတို့အားလုံးသည် ကစွကိုအား မောင်းဆွဲလာနေရာမှ ဒမ်ဘာအား လှမ်းမြင်ကြသည်။ ဒမ်ဘာသည် ချောင်းကမ်းပါးထိပ်၌ ရပ်နေခြင်းဖြစ်၏။ သူ့ကိုယ်တွင် ရေတွေဖြင့်စိုရွံ့နေသည်။ သူ့လက်တစ်ဖက်သည် သေနတ်ကို ကိုင်ထားသည်။ သူတို့အားလုံးသည် ကစွကိုအား ဝိုင်းရံထားနေရင်းကလည်း ပြန်လှည့်ကြည့်မိကြခြင်းဖြစ်၏။ ကစွကိုအား ကြိုးဖြင့်ဆွဲယူလာသူမှာ တစ်ဦးဖြစ်၍ ကျန်လေးဦးက ဝိုင်းထားကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့သည် လေဆံပင်က ပေးထားသည့်အမိန့်များကို သတိရနေကြသဖြင့် ဒမ်ဘာအား ဘာမှ မလုပ်ကြ။

လေဆံပင်သည် သူ့မြင်းကို နောက်သို့ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။ လူဖြူသည် လှုပ်ရှားခြင်းလုံးဝမရှိ။ ကမ်းနဖူးထိပ်တွင် တောင့်တောင့်မတ်မတ်ကြီး ရပ်လျက်ရှိသည်။ သေနတ်ကိုင်ထားသောလက်သည် အပေါ်သို့ မြောက်မလာ။ ဘေးတစ်ဖက်တွင် တွဲလောင်းချထားသည်။

လေဆံပင်သည် လူဖြူအား သိပ်ပြီးအရေးမထားခဲ့။ သို့သော်လည်း ထိုလူဖြူသည် မည်သူ့အား ကိုယ်စားပြုနေသည်ဟူသောအချက်ကိုမူ အလေးအနက်ပြုထားသည်။ တကယ်တော့ လူဖြူများသည် မိမိတို့၏ထာဝရရန်သူများဖြစ်၏။ သူသည် သူ၏မြင်းပုကလေးကို ဇွတ်ဆွဲ၍လှည့်ကာ ဗိုလ်ဒမ်ဘာဆီသို့ အရှိန်ဖြင့်စိုင်းလာသည်။

*

ကမ်းနဖူးထိပ်သို့ အပြေးအလွှားထွက်လာခဲ့သော ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် စစ်သားကောင်းတစ်ယောက်ပီသစွာ ပြုမူကျင့်ကြံခဲ့သည်။ သူသည် ရန်သူများနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရန် တက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သဖြင့် တခြားဘာကိုမှ တွေးတောခြင်း၊ ပူပန်ခြင်းမဖြစ်။

သို့သော်လည်း သူ တွေ့နေရသည့် ရန်သူများသည် သူခိုးဓားပြအဆင့်မျှသာဖြစ်သည်ကို တွေ့နေရ၏။ သူတို့သည် သူ့မြင်းကစွကိုအားလာ၍ခိုးယူကြခြင်းဖြစ်၏။ မြင်းပုကလေးများ၏ဇက်ကြိုးများ၌ ဆင်ယင်ထားသည့် ငှက်မွေးငှက်တောင်များသည် တခမ်းတနား ရှိလှပါပေသည်။

မြင်းပေါ်မှလူများသည် အသားအရောင်ညိုမောင်းမောင်း ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာများသည် တောင့်တင်းသန်မာလှ၏။ ကြံ့ခိုင်ပြေပြစ်လှ၏။ တွဲလောင်းကျနေသည့် ကျစ်ဆံမြီးများသည် နေရောင်တွင် တောက်ပနေကြသည်။ ပြီးတော့ သူတို့နှင့်အတူပါလာသည့် လေးနှင့်မြားများ၊ ရိုင်ဖယ်သေနတ်များ၊ ဆေးရောင်စုံခြယ်ထားသည့် မျက်နှာနှင့် လက်မောင်းများ။

သူ မြင်နေရသည့်အရာအားလုံးသည် လှပတင့်တယ်နေရုံမျှမက ထည်ဝါခုံညားလှပါပေ၏။ ဤမြင်ကွင်းအပေါ် စိတ်ဝင်စားသွားခြင်းကြောင့်လည်း ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် အခြားအရာများကို မေ့သွားသည်။ သူသည် မြင်နေသမျှအရာများအပေါ်တွင်သာ တွေဝေငေးမောနေမိ၏။

ဤအခိုက်မှာပင် မြင်းငါးစီးထဲမှတစ်စီးသည် နောက်သို့ပြန်လှည့်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အိပ်မက်မက်နေသူတစ်ဦးလိုဖြစ်နေသော ဒမ်ဘာသည် သတိနှင့်အသိ ပြန်ဝင်လာအောင် အတင်းအားထုတ်နေရသည်။ သူသည် အခုအချိန်ထိတော့ လှုပ်ရှား၍မရသေး။

မြင်းစီးသမားသည် သူ့အား တအားကုန်ဝင်တိုက်လိုက်မည့်ပုံစံမျိုးဖြင့် ဒုန်းစိုင်းလာနေခြင်းဖြစ်၏။ ဒမ်ဘာ၏ဦးနှောက်သည် လှုပ်ရှားနိုင်စွမ်းမရှိ။ တွေးတောနိုင်သည့်စွမ်းအားများသည်လည်း လုံးဝပျောက်ဆုံးနေသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံနှင့် အာရုံသည် သူ့ဆီသို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့်ပြေးလာနေသော မြင်းပုကလေး၏ နှာခေါင်းပေါက်များပေါ်၌ ရောက်နေသည်။

*

လေဆံပင်၏မြင်းပုသည် ဗိုလ်ဒမ်ဘာနှင့် ပေသုံးဆယ်ခန့်အကွာ

သို့ ရောက်သည့်အခါ ဇက်ကြိုးကို တအားကုန်ဆွဲဆောင့်လိုက်သဖြင့် မြင်းသည် မတ်တတ်ရပ်သွားသည်။ မြေကြီးပေါ်သို့ ဖင်ထိုင်မိတော့လုနီးပါး ဖြစ်သွားသည်။ မြင်းသည် တစ်ပတ်မျှလည်ထွက်သွားသည်။ လေဆံပင်သည် မြင်းပေါ်မှကျတော့မလိုဖြစ်သွားသည်။

သူသည် မလှုပ်မယှက်ရပ်နေသော လူဖြူအား အသေအချာကြည့်သည်။ မျက်တောင်ခတ်သည်ကိုပင် မမြင်ရ၊ ဖြူဖွေးသောရင်ဘတ်သည် နိမ့်ချိတစ်ခါ၊ မြင့်ချိတစ်လှည့်ဖြစ်နေသည်။ လူဖြူသည် ကြောက်လန့်ခြင်းကို လုံးဝဖော်ပြခြင်းမရှိသဖြင့် လေဆံပင်သည် စိတ်လှုပ်ရှားရသည်။ စိတ်ထဲမှ ကြိတ်၍လည်း အံ့ဩချီးကျူးနေမိသည်။

ဤကိစ္စတွင် လူသားဆိုပါက ကြောက်သင့်၏။ ဘာကြောင့် ဒီလူမကြောက်သနည်း။ လေဆံပင်အနေဖြင့် သူ့ထံတွင် ကြောက်စိတ် မသိမသာဝင်နေသည်ကို သတိပြုမိသည်။ သူသည် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ခေါင်းပေါ်သို့ မြှောက်၍ သုံးကြိမ်တိတိအော်သည်။

“ငါ့နာမည် လေဆံပင်ကွ”

“ငါ မင်းကို မကြောက်ဘူးဆိုတာ မင်းမြင်ပြီမဟုတ်လား”

“မင်းမြင်တယ်မဟုတ်လား”

လူဖြူသည် စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြော။ လေဆံပင်သည် သူအော်ချင်တာ အော်လိုက်ရသည့်အတွက် များစွာကျေနပ်သွားသည်။ သူသည် ရန်သူဖြစ်လာမည့်လူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခဲ့ပြီးပြီမဟုတ်လော။ ဤလူဖြူအား စိန်ခေါ်ခဲ့ပြီးမဟုတ်လော။ လူဖြူသည် သူ့ကို ဘာမှပြန်မလုပ်။ ဒီလောက်ဆိုလျှင် သူ့အတွက် လုံလောက်ပြီ။

သူသည် မြင်းကို နောက်သို့ပြန်လှည့်ကာ သူ့အဖော်များအားမိရန် သူ့မြင်းကို တအားကုန်စိုင်းသည်။

*

ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် အင်ဒီးယန်းများအား လှမ်းကြည့်နေသည်။ အော်သံများသည် သူ့နားထဲမှထွက်သေး။ ပဲ့တင်ထပ်နေဆဲ အော်သံများသည် ခွေးဟောင်သံများနှင့် တူသယောင်ရှိ၏။ အော်သွားသည့်စကားလုံးများ၏အဓိပ္ပာယ်ကို သူ လုံးဝနားမလည်၊ သို့သော်လည်း ကြေညာချက်

တစ်ခုကို အော်ပြသွားသည်ဟုထင်သည်။ သူ့အား တစ်ခုခုပြောသွားသည် မှာ သေချာသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူသည် အိပ်မက်ထဲမှ လွတ်မြောက်လာသည်။ သူ ပထမဆုံးသတိပြုမိသည့်အရာမှာ သူ့လက်ထဲမှ ခြောက်လုံးပြူးဖြစ်၏။ ခြောက်လုံးပြူးသည် ခါတိုင်းကိုင်ထားရသလိုမဟုတ်။ အဆမတန် လေးလံ လျက်ရှိသည်။ သူသည် ခြောက်လုံးပြူးကို လွှတ်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူသည် ဒူးထောက်ကာ မြေပြင်ထက်သို့ ဖင်ချထိုင် လိုက်သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးနုံးချိကာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည့်နှယ် ခံစား နေရ၏။

နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး တဲဘက်သို့ နှေး ကွေးလေးလံစွာ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူသည် စက္ကူတစ်ရွက်ယူကာ စီးကရက်တစ်လိပ် လိပ်သည်။ သုံးလေးဖွာ ဖွာအပြီးတွင် သူသည် အိပ်ပျော် သွားလေ၏။

*

ခံတပ်နှင့် နှစ်မိုင်ခန့်အကွာသို့ရောက်သည့်အခါ ကိုမင်ချီများသည် သူတို့မြင်းများကို အရှိန်ပြန်သတ်ကာ ခပ်ဖြည်းဖြည်းနှင့်သည်။ မြင်းစီးသမား များသည် ကစွကိုအား ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်နှင့် နောက်ဘက်မှ ဝိုင်းရံထား သဖြင့် ကစွကိုအတွက် ထွက်ပေါက်မှာ ရှေ့တစ်ပေါက်သာရှိလေသည်။

မြင်းစီးသမားများသည် အချင်းချင်း စကားအနည်းငယ်ပြောကြ သည်။ ထိုအခိုက်တွင် ကစွကိုသည် ရှေ့သို့ တအားကုန်ထိုး၍ပြေးသည်။ ကစွကိုအား ရှေ့မှဆွဲသွားနေသော ကိုမင်ချီ၏မြင်းကို ကျော်သွားသည်။ ထို အဖြစ်ကို သတိထားလိုက်မိသော လေဆံပင်သည် ကစွကိုအား အမိလိုက်ပြီး ရှေ့မှပိတ်ရန် အားထုတ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ နောက်ကျသွားခဲ့လေပြီ။ သူ လှမ်းဆွဲလိုက်သော ကစွကိုအား ချည်ထားသည့်ကြိုးသည် သူ့လက်ထဲ မှ လွတ်ထွက်သွားလေ၏။

ကစွကိုသည် လွတ်မြောက်သွားခဲ့လေပြီ။ ကိုမင်ချီများသည် ကစွကိုနောက်သို့လိုက်၍ ဖမ်းရန်မှတစ်ပါး အခြားလမ်းမရှိတော့။ ကစွကို၏ နောက်မှ အပြေးအလွှားလိုက်ကြသည့် ကံဆိုးသူမှာ ကစွကို၏ကြိုးကို ဆွဲ

ထားရသူဖြစ်၏။ သူသည် ကစွကို၏နောက်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် လိုက်ပါ သွားနေရသည်။

နောက်မှလိုက်နေရသည့် ကိုမင်ချီလေးဦးမှာလည်း ကံမကောင်း ကြ။ တစ်ယောက်၏မြင်းသည် ပရေးရီးခွေးတွင်းအတွင်းသို့ ခြေတစ်ဖက် ကျသဖြင့် ကျိုးသွားသည်။ ကစွကိုပြေးနေသည်မှာ လျင်မြန်လွန်းလှ၏။ ပြေးနေသည်မှာ ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်ပြေးနေခြင်းဖြစ်၍ မြင်းစီးသမား နှစ်ဦးသည် သူတို့မြင်းများပေါ်မှ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ လိမ့်ကျကုန်ကြသည်။

ကစွကို၏နောက်သို့ လိုက်ရမည့်လူမှာ လေဆံပင်တစ်ဦးတည်း သာ ကျန်ခဲ့တော့၏။ သူသည် သူ၏မြင်းကို အပြင်းနှင့်၍လိုက်သော်လည်း မမီ။ သူ လိုက်၍မမီနိုင်သည့် မြင်းတစ်ကောင်အား လိုက်နေခြင်းအားဖြင့် သူ အမြတ်နိုးဆုံးသော မြင်း၏အသက်ကို အဆုံးခံရမည်လော။

လေဆံပင်သည် သူ့မြင်း၏ဇက်ကိုသပ်ကာ ရပ်ကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့ သည်။ ကစွကိုသည် ခံတပ်ဘက်သို့ တအားကုံန်ပြေးလျက်ရှိ၏။ ခြေကန် ငှက်၏စကားများသည် မှန်ကောင်းမှန်ပေလိမ့်မည်။ ဤမြင်းသည် သာမန် မြင်းဟုတ်ပုံမရ။ ခြေကန်ငှက်ပြောသလို နတ်မြင်းများဖြစ်လေမလား။ နတ် ဘုရားတစ်ပါးက ပိုင်ဆိုင်သည့် နတ်မြင်းတစ်ကောင်ဖြစ်ဖွယ်ရာရှိသည် ထင် ၏။

သူ ပြန်လှည့်လာသည့်အခါ သူ့အဖော်များနှင့် ပြန်ဆုံမိသည်။ လေဆံပင်၏ကြိုးပမ်းမှုသည် ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီ။ သူ့အဖော်များကတော့ သူ့ကို ဘာတစ်ခွန်းမှမမေး။

သူတို့လူစုသည် ငြိမ်ဆိတ်စွာဖြင့် စခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။

[၁၂]

လေဆံပင်နှင့်အဖွဲ့ စခန်းသို့ပြန်ရောက်သွားသည့်အခါ စခန်းတွင်းရှိလူအများ မှာ စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ လွန်ခဲ့သောလပေါင်း များစွာက ယူတီအင်ဒီးယန်းများအား တိုက်ခိုက်ရန်ထွက်သွားခဲ့ကြသည့် စစ်သည်အဖွဲ့သည် ပြန်ရောက်နေပြီဖြစ်၏။ ပါလာသည့်သတင်းကတော့ သတင်းကောင်းမဟုတ်ပေ။

သူတို့သည် မြင်းခြောက်ကောင်မျှသာ ခိုးယူရရှိခဲ့သည်ဖြစ်ရာ သူတို့ဘက်မှ ဆုံးရှုံးခဲ့သမျှနှင့် ကာမိခြင်းမရှိပေ။ သူတို့နှင့်အတူ ဒဏ်ရာ အကြီးအကျယ်ရရှိထားသူ လေးဦးမျှပါလာခဲ့ရာ တစ်ဦးသာလျှင် အသက်ရှင် နိုင်ဖွယ်ရာရှိ၏။ စိတ်ထိခိုက်စရာအကောင်းဆုံးမှာ အလွန်တိုက်ရည်ခိုက်ရည် ကောင်းသည့် စစ်သည်ခြောက်ဦး ကျဆုံးခဲ့ခြင်းပေတည်း။

ယင်းခြောက်ယောက်အနက် စောင်များနှင့်ထုပ်ပြီး ဝါးကပ်စင်ပေါ် တင်၍ မြင်းနှင့်ဆွဲယူလာခဲ့သောအလောင်းဟူ၍ လေးလောင်းမျှသာပါလာ သည်။ ကျန်နှစ်လောင်းကိုမူ မရရှိခဲ့ကြချေ။ ထိုလူများ၏ နာမည်ကို နောက် ထပ် မည်သူကမှ ပြောကြဆိုကြတော့မည်မဟုတ်ပေ။

ယင်းခြောက်ယောက်အနက် တစ်ယောက်သည် လက်သီးနှင့် ရပ်သူ၏ ခင်ပွန်းဖြစ်လေသည်။

*